

ПРОИЗХОД ДЖ.Т.БРАНЪН

ТАЙНАТА НА ЧОВЕШКИЯ ПРОИЗХОД
СЕГА МОЖЕ ДА ПОГУБИ ВСИЧКИ НИ

PRO
BOOK

ДЖ. Т. БРАНЪН ПРОИЗХОД

Превод: Илиана Велчева

chitanka.info

Тайната на човешкия произход сега може да погуби всички ни.

От хилядолетия то стои скрито. Сега настъпи времето да излезе наяве...

Изследователката Евелин Едуардс винаги е знаела, че Антарктида крие много тайни, но откриването на тяло в леда, което е на повече от 40 000 години, надминава нейните очаквания. А когато това тяло се оказва облечено в дрехи от високотехнологични материи, нещата стават наистина странни. Странното се превръща в истински кошмар, когато Евелин и нейният екип се превръщат в мишени на някой с толкова много власт, че може да взривява военни хеликоптери, кораби и да унищожи цяла международна изследователска база необезпокояван.

Щастливата случайност спасява Евелин и тя избягва участието на своите колеги и приятели. Но само за да се окаже беглец. Без връзки, без умения и без опит за оцеляване. Сама и отчаяна, тя се обръща към единствения човек, за когото се сеца — бившия ѝ съпруг Мат Адамс. Оттеглил се член на елитен правителствен отряд, индианец по кръв, Мат живее с кошмарите на миналото си, но се отзовава на нейния отчаян зов незабавно. И двамата се оказват в шеметно състезание с времето, което ще ги отведе от Зона 51 в Невада до Големия Андронен Колайдер в Женева. Защото те са единствените, които знаят за най-голямата конспирация в историята на човечеството. И трябва да я разобличат, преди да е станало прекалено късно.

Ако човечеството си мисли, че знае откъде произхожда, сега е време да преосмисли вярванията си.

Тайната на човешкия произход стои погребана от хилядолетия. И сега заплашва да унищожи всички ни.

Дж. Т. Бранън завършва „Сандхърст“ и става британски армейски офицер, преди да вземе решение да се отдаде на писането. Той е национален шампион по карате и сега е инструктор по карате и смесени бойни изкуства, както и по създадената от него система за самозащита в реални условия. Живее до Харъгейт със съпругата си и двете им малки деца. „Произход“ е първият му роман.

За повече информация за автора посетете уебсайта му на www.jtbrannan.com

Още от същия автор: „Изтребление“

За Джейкъб и Миа

*Трима могат да пазят тайна, ако двама от
тях са мъртви.*

Бенджамин
Франклин
Алманахът на
бедния Ричард

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих желал да благодаря на следните хора за помощта им до издаването на книгата: на родителите ми за отдавнашната им вяра в мен; на моя фантастичен агент Луиджи Бономи, както и на Томас Стоуфър и останалата част от отбора в ЛБА; на изключителния ми редактор Александър Хоуп и всички в издателство „Хедлайн“; на доктор Джефри Д. Мийнс от университета в Уайоминг; на Матю Б. Бар и служителите в Института по история на американските индианци; на моя приятел Том Чантлър за неоценимото му съдействие и научни съвети; и на съпругата ми Джъстина, без чиято постоянна подкрепа, поощрение и творчески принос тази книга никога нямаше да бъде написана.

ЧАСТ ПЪРВА

Лин Едуардс отвори вратата на базовия лагер и пристъпи право в един замръзнал ад.

— Къде го видя за последно? — изкрещя тя, надвиквайки воя на вятъра, а в очите на мъжа пред нея се мярна паника.

— На хребета! — изкрещя Стивън Лавърти и посочи към обширната ледена пустош зад гърба си.

Лин погледна над рамото на Лавърти. Хребетът се намираше на повече от четиристотин метра разстояние — в истинския свят не беше далеч, но тук, на антарктическия глетчер Пайн Айлънд, сякаш ставаше дума за четири километра. „Какво, по дяволите, е правел там?“

Сякаш прочел мислите й, Лавърти извика:

— Отиде да търси по-добро място за изследванията си. Само че ледът поддаде и той падна.

Сега не беше време за обвинения, но изчезналият човек е трябвало да знае, че няма работа там. Лин беше главният изследовател в екипа на НАСА, който изучаваше бързо топящия се глетчер, а Томи Дивейн отговаряше за сондирането с гореща вода, което беше основна част от мисията. Местата вече бяха старателно избрани, но Дивейн очевидно бе решил да продължи да оглежда. Лин знаеше, че в Антарктида такова безразсъдство може да се окаже фатално.

Тя усети движение зад себе си, обърна се и видя още четирима от екипа. Кимна и посочи зловещия пейзаж зад Лавърти.

— Ето там — каза им. — Отвъд хребета.

— Какво е правел там, по дяволите? — попита Сали Джонсън и наоколо се разнесе одобрителен шепот.

— За това може да спорим по-късно — изкрещя Лин. — Сега трябва да го извадим. — Тя се обърна с лице към свирепия антарктически вятър. — Да тръгваме!

Глетчерът Пайн Айлънд, известен още като ГПА, е един от двата най-големи глетчера, които отводняват Западния антарктически леден

щит в море Амундсен. Той представлява голямо ледено течение, което се спуска по страничния склон на планината Хъдзън до залива Пайн Айлънд. Сателитните снимки показват, че през последните години скоростта му е нараснала значително и той изпраща повече лед в морето, отколкото всеки друг отводнителен басейн на планетата.

Задачата на екипа, ръководен от Лин Едуардс, беше да разбере взаимодействието между океана и леда, като направи редица сложни изследвания, а после да изгради „виртуална“ обща картина на целия глетчер на базата на резултатите.

Самият ГПА се намираше в една от най-отдалечените области на скования от лед континент, на 1287 километра от най-близката изследователска станция с постоянен персонал. Лин и екипът ѝ бяха пристигнали само преди седмица от голямата американска изследователска база, станция „Макмърдо“, която се намираше на около 1600 километра на юг. Летяха с малък самолет „Де Хавиланд Канада Туин Отър“, приземиха се при стария базов лагер „Мейтрикс“ и го отвориха отново. Седмицата мина добре, а Лин организира лагера бързо и ефективно с помощта на осем отбрани учени.

Откриха хребета на втория ден. Намираше се само на четиристотин метра от лагера и се издигаше на повече от сто метра над равнището на ледника като дълга девствена граница, пресичаща замръзвания хоризонт. Пропастта от другата му страна, в която Дивейн явно беше паднал, бе на близо три пъти по-голямо разстояние — леко наклонена урва, издълбана от откъсването на леда.

Еднообразието на белия пейзаж превръщаше навигацията и преценката на разстоянията в почти непосилна задача и Лин можеше само да се надява, че Стивън Лавърти ще успее да ги отведе до мястото, където бе видял Дивейн за последен път. Иначе Томи щеше да загине до час.

Томи Дивейн раздвижи крайниците си, а после и врата си. Нямаше нищо счупено.

Въздъхна облекчено и вдигна очи към върха на „хребета“, който от този ъгъл приличаше повече на планина. Благодарни за късмета си — термоелектрическият му костюм до голяма степен бе омекотил

падането — после се наруга високо за собствената си глупост. Той беше професионалист! Какви ги вършеше?

Прочисти мислите си — самосъжалението изобщо нямаше да му помогне, това го знаеше със сигурност. Знаеше още, че макар базовият лагер да е само на някакви си четиристотин метра, ако не прехвърли хребета, скоро ще загине. Погледна извисяващата се над него планина, чиито стръмни склонове сякаш се присмиваха на надеждите му. Без помощ, и то сериозна, нямаше да се изкачи.

Знаеше, че Лавърти е отишъл да доведе подкрепления, но винаги съществуваше ужасяващата вероятност да не го открият.

Решен да не се поддава на паниката, той се изправи и започна да оглежда хребета. Склоновете бяха почти отвесни, без нищо, за което да се хване. Инстинктът му казваше да продължи нататък, докато намери някакъв начин да се изкачи, но разумът го накара да остане на мястото си. Ако Лавърти и екипът не го откриеха тук, щеше сериозно да загази.

Така че щеше да чака. Да чака и...

„Какво, за бога...?“

Очите на Дивейн се разшириха, когато видя призрачната картина малко по-нататък, в основата на хребета.

„Възможно ли е?“

Тръсна глава и се втренчи. Това беше тяло, наглед погребано в леда.

Разумно или не, той знаеше, че трябва да отиде и да огледа.

Лин и екипът ѝ най-сетне стигнаха до хребета. Заобиколиха ръба, като внимателно избягваха ронещия се лед, за да не ги сполети съдбата на Дивейн.

— Тук ли го видя за последно? — попита тя. Поутихналият вятър им позволяваше лукса да разговарят, без да крещят.

Лавърти кимна.

— Да, сигурен съм. — Той посочи координатите на устойчивия на климата джипис. — Поне доколкото е възможно.

Лин кимна в отговор.

— Добре. — Тя се обърна към останалите. — Отис?

Един дребен жилест мъж излезе напред. Отис Бърнс беше главният океанограф в групата, както и най-опитният катерач. Тежеше само шейсет и три килограма и знаеше, че ако някой ще се спуска долу, той е очевидният избор. Ухили се на Лин.

— Дай въжето, бейби — намигна ѝ той.

— Внимателно! — извика Лин на тримата, които спускаха въжето от ръба на хребета. — Бавно и полека! — Тя се взря в далечината. — Виждаш ли нещо? — викна на Бърнс, който се намираше поне на сто метра по-надолу по стената.

— Нищо! — чу се гласът му от замръзналата бездна. — Тук нищо не се вижда!

— Добре, продължаваме — отвърна Лин. — Давай по...

— Чакай! — Всички чуха вика, а тонът му издаваше само едно — Бърнс беше открил нещо. — Мисля, че забелязах нещо на запад! Аз... Да, някой се движи долу, на дъното!

Последва мълчание, тримата, които държаха въжето, усетиха леко подръпване и разбраха, че Бърнс се обръща към човека, когото е открил.

— Ей! — извика той. — Насам!

Лин тревожно зачака. Следващите думи на Бърнс я изненадаха:

— Той е! Добре е! — Последва пауза. — Само че иска да слезем при него!

Лин се намръщи.
„Какво, по дяволите...?“

Два часа по-късно половината екип се намираше при Томи Дивейн, който беше получил нов термокостюм и извънредна дажба храна, макар че във вълнението си почти отказа да ги приеме. Когато видя какво е открил в основата на хребета, Лин не се изненада от реакцията му.

Тялото само отчасти беше покрито с лед. Топенето го бе разкрило наполовина, беше съвършено мумифицирано от студа. Това беше трупът на мъж — къса руса коса, гладко обръснат. Почти можеше да мине за един от тях. Кой ли беше? Какво е правил там? Как е умрял? Преди колко време? Въпросите препускаха в главата на Лин.

Тя знаеше, че трупът може да е много стар — през 1991 в италианските Алпи бе открит замръзнал мумифициран мъж и според въглеродното датиране възрастта му надминаваше пет хиляди години. Това тяло обаче беше различно. Като начало, дрехите му бяха от материал, какъвто никога не беше виждала.

— С какво е облечен? — попита тя Дивейн, който бе разгледал трупа, докато ги чакаше да слязат.

— Не съм сигурен. Някакъв брониран текстил, но никога не съм виждал такъв. Изглежда невероятно изпипан.

— Да не е от някакви спецчасти? — попита тя Джеф Хорсън, анализатор на данни, който бе работил за Националната агенция за сигурност на САЩ, истински парник за тайни военни технологии, за които обикновеният гражданин дори не подозираше.

Хорсън разгледа материята, която беше изключително добре запазена благодарение на леда.

— Възможно е. Разработват новаторска екипировка за студено време, поне това знам. Такова нещо обаче не съм виждал.

Лин отново погледна към Дивейн, чието изражение подсказваше, че има и още.

— Какво? — попита тя.

— Не знам дали е *новаторска* — каза той със странна смесица от изненада и удоволствие, — но какво ще кажете за *древна*?

Слисаните им изражения му доставиха още по-голямо удоволствие. Като отговорник за сондите с гореща вода, Дивейн беше свикнал да вади ледени ядки — проби с широчина тридесет сантиметра от дълбочина до един километър, които показваха възрастта на глетчера така, както растежните пръстени — при дърветата. Идеално запазените в леда въздушни джобове могат да дадат информация за климата в региона преди десетки, дори стотици хиляди години. Той беше експерт по тази тема и просто посочи стръмните ледени склонове на хребета.

Лин няколко секунди гледа стената, преди да я осени прозрение.

— О, боже...

— Да — потвърди Дивейн. Откъсвайки се от глетчера, ледът бе оставил по урвата бразди, които приличаха на ледена ядка — линиите се виждаха от километри.

— Доколкото мога да преценя, мъжът, когото открихме, е бил погребан под леда преди не по-малко от четиридесет хиляди години.

3

— Долу открихме нещо — съобщи Лин на колегите си в базата по радиото с ултрависока честота.

— Какво? — бе изпъстреният с прашене отговор.

— Замразено тяло. Мумифицирано. Потенциално древно. И с някои аномални артефакти.

— А? — Лин ясно долови смущението отсреща. — Какви например?

— По-добре да не ги обсъждаме по откритата линия — отвърна тя. — Връщаме се в базата.

Предаването на ултрависока честота бе уловено от сателита „Кийхол“ на Националната агенция за сигурност и транслирано директно на суперкомпютрите в главната квартира на агенцията във Форт Мийд, на 24 километра югозападно от Балтимор. След петнадесет минути вече бе преминало през няколко нива на анализ, но по заповед на един мъж съобщението бе спряно и „изгубено“ завинаги.

Стивън Джейкъбс гневно стисна юмруци. Бяха толкова близо до целта! *Толкова близо!* Не можеше да позволи нещо да се изпречи пред мечтата на организацията. Мумифицирано тяло с „аномални артефакти“, погребано в антарктическият лед? Можеше да е нещо незначително, разбира се. Джейкъбс обаче знаеше каква е другата възможност, а такова откритие би предизвикало твърде много въпроси в най-неподходящия момент.

Той въздъхна. Трябваше да говори с началниците си. Нямахше да допусне нещо да застраши мечтата.

— Е, какво е, по дяволите? — попита Сам Мондърс, сеизмологът, когато екипът се събра в база „Мейтрикс“ — домът им, независимо дали им харесваше, или не.

— Доколкото можем да преценим — започна Лин, докато Дивейн раздаваше бира от хладилника, — става дума за тялото на мъж, наглед същото като на съвременен човек, което изглежда е било погребано в леда преди приблизително четиридесет хиляди години.

Тя вдигна очи, когато Дивейн бутна кутия бира по масата към нея, усмихна се с благодарност и я отвори. „Какво пък толкова — помисли си, докато отпиваше дълга глътка. — Такива открития не се правят всеки ден.“

— Тялото е облечено в дрехи, които изглеждат съвременни — продължи тя.

— Какви? Какво искаш да кажеш? — удивено попита Мондърс. Това със сигурност беше много по-интересно от дежурствата на леда.

— Нов вид арктическо облекло от лека, но силно изолираща материя.

— Но какво означава това? — попита Джой Глас, главният специалист по компютърен анализ.

Лин само поклати глава.

— На този етап не знаем.

Последваха бесни спекулации за естеството на находката, а атмосферата беше ликуваща, почти налудничава. Въпреки мисията им една мумия на четиридесет хиляди години просто беше много повълнуваща от събирането на сеизмични данни и океанското моделиране. Потенциалната ѝ важност беше зашеметяваща.

Ако е така, напомни си Лин, както приляга на учен. Щеше да им е необходимо много повече време за оглед, както и много по-големи ресурси, за да стигнат до истината. Беше добре запозната с щетите, нанесени на Снежния човек Йоци, мумията от Алпите, след откриването ѝ. Властите бяха решили, че тялото, намерено от двойка туристи, принадлежи на катерач, загинал при злополука. Затова вместо да се постараят да го запазят, те се бяха опитали да го извадят от леда. Бяха разкъсали дрехите му, бяха използвали лъка му вместо лост и дори бяха пробии дупка в бедрото му.

При тяхната находка нямаше да има такива грешки. Лин бе твърдо решена да следва стриктна научна процедура при изследването на тялото. Именно усетът за подробностите дори в момент, когато

вълнението от откритието заплашва да я надвие, ѝ помогна да се нареди сред първите в нейната област.

Евелин Едуардс, позната на приятелите си като Лин, беше изключително талантива. Завърши „Харвард“ с отличие и после си проправи път до върха в поле, все още доминирано от мъже. Външността ѝ, за която мнозина ѝ завиждаха, не бе направила кариерата ѝ по-лека. Като момиче беше невзрачна и понякога се чудеше дали това е причината за академичния път, който бе избрала. Постепенно обаче се превърна в красива млада жена. Имаше гладка маслинена кожа, която наемкваше за нещо екзотично в произхода ѝ, и гъста тъмна коса, ограждаща ярките ѝ, необичайно зелени очи. Тялото ѝ беше гъвкаво и атлетично, закалено от редовен джогинг рано сутрин, кикбокс и тренировки в салона. В света на науката обаче хората често не я приемаха сериозно заради красотата ѝ. Изглежда смятаха, че жените, които изглеждат така, няма как да бъдат и *интелигентни*. Тя продължи да се бори въпреки неблагоприятните условия, накрая талантът ѝ надделя над тесногръдието и твърде категоричните виждания на съвременниците ѝ и тя стана един от най-добрите учени в НАСА.

Качествата, благодарение на които беше толкова добра в работата си, обаче провалиха личния ѝ живот. Бракът ѝ оцеля по-малко от две години и тя знаеше, че отговорността за това до голяма степен е нейна. Мат всъщност не беше виновен. Влюбиха се дълбоко, сгодиха се и се ожениха за съвсем кратко време. Твърде кратко, както се оказа. Мат Адамс беше индианец следотърсач, як, енергичен мъж, който обичаше да живее сред природата, в съзвучие с „великия дух“. Необузданото му безгрижно поведение веднага привлече Лин, а едва съдържаният му ентусиазъм по отношение на всичко я омагьоса. Той наистина знаеше как да живее... и я бе обичал с цялото си сърце.

Сега споменът за това я караше да се чувства зле, а тя често мислеше за него на глетчера Пайн Айлънд. Името му толкова ѝ напомняше за Пайн Ридж, Южна Дакота — резервата, в който живееше Мат. Зачуди се дали той е още там и какво би си помислил за находката им. Несъмнено щеше да е доволен — често ѝ бе разказвал индиански митове, според които територията на Съединените щати е била населена преди десетки хиляди години, и то от много напреднала култура.

Усмихна се при мисълта за него, но скоро я прогони и се съсредоточи върху онова, което ги занимаваше — качество, което бе както благословия, така и проклятие.

Лин взе радиофона с кодирана връзка и се обади в главния щаб на НАСА. Такова съобщение трябваше да стигне директно на върха. Операторът се включи и тя бързо каза:

— Свържете ме с Администратора.

Самюъл Бартоломю Аткинсън беше Администраторът на НАСА, „Космическия шеф“, както с обич го наричаха служителите му. Беше се влюбил в космоса едва на тригодишна възраст — така бе казала майка му — мечтаеше за кариера в звездите и я преследваше със страст, която граничеше с настървеност. Вече я беше получил и се наслаждаваше на всяка минута от работата си. Имаше предизвикателства, разбира се, но какво удовлетворение би могъл да донесе живот без предизвикателства? Длъжността му му осигури знания за космоса, от които тригодишният Самюъл би се изплашил, но сега той ги ценеше повече от всичко.

Съобщението, което току-що беше получил от Евелин Едуардс, ужасно го обезпокои и той щеше да разиграе малко топката. Каза ѝ, че ще се свърже с нея до час. Посегна към телефона с кодирана линия на бюрото си и пръстите му бързо набраха номера на Стивън Джейкъбс, който вдигна още на първото позвъняване. Аткинсън започна да разказва бързо, но Джейкъбс го спря насред изречението.

— Знам, Самюъл. И вече говорих с нашите приятели.

Аткинсън се изненада, но Джейкъбс открай време беше човек, пълен с изненади.

— Те какво казаха?

Джейкъбс прочисти гърлото си.

— Казват, че определено е повод за тревога. Може да има връзка, макар че няма как да разберем без разследване. Причини за тревога обаче има. Трябва да овладеем ситуацията.

— Да, сър. Какъв е следващият ни ход?

— Така — заяви Джейкъбс, — слушай внимателно. Ето какво искам да направиш.

Звънът на радиофона отскочи от металните стени на помещението за комуникации в базата. Лин вдигна веднага.

— Здравейте, Лин — поздрави Аткинс с добронамерен, приятелски тон. — Как сте?

— Вълнувам се — отговори тя. — Вълнувам се, но съм готова да действам както трябва. Какво препоръчвате?

— Засега ще останете в базата — каза Аткинсън. — Не искаме да изложим мястото на риск. Към вас вече пътува екип специалисти. Ще се свържете с тях и ще им осигурите максимално съдействие. Ясно ли е?

— Да, сър — потвърди Лин. — Кога пристигат?

— Очаква се да пристигнат в седем утре сутринта в „Макмърдо“, а после ще дойдат при вас. Организирайте им топло посрещане.

— Да, сър.

— И още нещо, Лин.

— Да, сър?

— Това вече е ултрасекретна информация. Никой друг не знае и искаме нещата да останат така. Освен ако не минава през мен, от сега нататък ще прекъснете всякаква комуникация с външния свят.

На 16 000 километра оттам, седнал в кабинета си във Вашингтон, окръг Колумбия, Аткинсън остави слушалката и потърка очите си. Чакаше го дълга нощ.

Екипът пристигна точно в седем на следващата сутрин с два еднакви хеликоптера с две перки, „Чинук“ АН-46. Те кацнаха само на петдесет метра от базата и предизвикаха вятър, който вдигна гейзери от сняг и лед високо във въздуха.

От всеки хеликоптер бързо слязоха по шестима мъже, които хукнаха навели глави под забавящите се перки. Лин им отвори вратата и ги преброи един по един. Пилотите щяха да дойдат по-късно, след като се погрижат за хеликоптерите.

Никой не проговори, преди целият екипаж да се събере в столовата — най-голямото помещение в малкия базов лагер „Мейтрикс“. Един от мъжете — Лин забеляза, че всички са мъже — пристъпи напред.

— Доктор Едуардс? — попита той и ѝ протегна едрата си ръка. — Майор Маркър Дейли от Инженерния корпус на САЩ.

Лин пое ръката му и твърдо я разтърси.

— Военни? — изненадано попита тя и бързо огледа останалите, които бяха застанали зад Дейли, формирайки ветрило. Определено бяха от армията. Излъчването и маниерите им бяха красноречиви.

— Кой друг би се заел със спешна операция на хиляди километри от цивилизацията? Или ние, или ще трябва да чакате още две седмици, докато пристигне цивилен екип. Ако тялото е вече открито, не бива да се разложи.

Лин кимна с разбиране.

— Да, съжалявам, не исках да бъда груба, просто не очаквах военни. Преди вадили ли сте тела от леда?

Дейли мрачно кимна.

— В замръзнените части на света постоянно загиват войници, а ние никога не оставяме своите. — Той се взря в очите ѝ. — А сега ни отведете при трупа.

Лин трябваше да признае, че ефективността им заслужава похвала. До обяд военните инженери огледаха мястото, проучиха го подробно и съставиха подробен план за действие, който Лин бързо одобри. Изглежда наистина не им беше за пръв път.

Когато се върнаха в базата, тя, майор Дейли и Дивейн седнаха в столовата с чаши силно горещо кафе на алуминиевата маса помежду им. Двамата учени от НАСА описаха на Дейли как бе направено откритието, а той задаваше въпроси и си водеше бележки.

— Значи, след като снощи говорихте с Аткинсън, не сте се връщали при тялото до днес сутринта?

Лин размени поглед с Дивейн и поклати глава.

— Не. Самюъл ни нареди да се върнем тук и да чакаме, докато пристигнете.

Дейли кимна.

— Това е добре.

— Защо? — попита Лин, като ясно си даваше сметка, че не е казала цялата истина. След съвещанието с екипа предишната вечер двамата с Дивейн отново се спуснаха по хребета и документираха находката с камери с висока резолюция и подробни бележки. С помощта на специализираните си инструменти дори успяха да отделят клетки от кожата на замръзналото тяло, да отрежат коса за ДНК анализ, както и да вземат късче от дрехите за радиовъглеродно датироване. Заради непредсказуемия климат на този странен континент, мястото можеше да се окаже погребано под два метра сняг, докато пристигнат специалистите. Тялото като нищо щеше да изчезне за още четиридесет хиляди години, а Лин в никакъв случай нямаше да го допусне. Мисълта да признае това на Дейли обаче я притесняваше и доказателствата, които бяха събрали, сега се намираха в раницата ѝ, скътана в личната ѝ стая.

— Добре — заяви Дейли. — Ще преминем към първа фаза от плана в тринадесет часа и ще извадим тялото. Ще го сложим в един от хладилниците под налягане в първия хеликоптер и всички ще излетим до двадесет и два часа тази вечер.

— Какво? — Лин беше шокирана. — Всички ли заминаваме? Ами мисията ни?

Дейли напълно пренебрегна тревогите ѝ.

— Вече сте част от важна научна находка, доктор Едуардс — чаровно каза той. — Мисията ви се промени.

Верен на думата си, Дейли се погрижи хората му да извадят и натоварят тялото същата вечер. Бяха толкова експедитивни, че Лин нямаше как да не се впечатли. Извадиха тялото с почти майчинска грижовност. Лин и Дивейн удивено наблюдаваха, докато пред очите им се разкриваше все повече от древния труп. Странните дрехи продължаваха надолу и завършваха с нещо като ботуши за студ. После изникна и нещо друго, нещо *метално*, заровено до тялото.

Лин се приближи, за да погледне, но я отпратиха.

— Съжалявам, доктор Едуардс — нетърпеливо й се сопна Дейли. — Инструментите, които използваме, са опасни. Моля ви, останете в безопасната зона.

Разочарована, но не и изненадана, Лин отстъпи. Дейли би предпочел тя изобщо да не присъства, но Лин се аргументира добре. Колкото и опит да смятаха, че имат, военните не познаваха уникалните условия на глетчера Пайн Айлънд и тя ясно му даде да разбере, че ще са им нужни съветите на специалист, ако не искат да нанесат щети. Сеизмични аномалии, неочаквани движения в леда, промени във въздушното течение — всеки от тези фактори можеше да предизвика опасни ледени срутвания или дори нещо по-лошо.

Дейли капитулира, но поиска най-много двама помощници. Лин се радваше, че ще наблюдава изваждането на тялото, но съжаляваше, че по-голямата част от екипа й няма да може да сподели вълнението.

Виждаше се, че Дейли и хората му не се интересуват от находката. Пристъпиха към задачата си професионално, и толкова. Както бе обещал майорът, до десет вечерта тялото се намираше в хеликоптера, заедно с военните инженери. Във втория хеликоптер седяха Лин и екипът от НАСА, вперили поглед в малката база „Мейтрикс“, която се стопи във вихрушката от мъгла под тях.

Лин надникна през прозореца и погледна надолу към тъмните, полузамръзнали води на прохода на Дрейк — малката ивица между Южния и Атлантическия океан, която разделя Антарктида от Южна Америка.

Летяха много ниско и тя се чудеше къде ли ще спрат за гориво. Обсегът на хеликоптера едва ли беше повече от 1600 километра, което означаваше, че сега се намират над Чили или Аржентина. Дали в някоя от тези две страни имаше американски военни писти? А може би щяха да заредят гориво във въздуха заради деликатността на товара, за да не се налага да кацат, преди да влязат в САЩ.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Хари „Труман“ Травърс, главният сеизмограф на мисията, която бяха изоставили.

— Поне ще видим семействата си по-рано, отколкото очаквахме — каза той с престорен ентузиазъм.

Всички измърмориха одобрително, дори Лин, въпреки че тя нямаше семейство, при което да се върне. Беше единствено дете, а родителите ѝ бяха загинали при катастрофа малко след раждането ѝ. Отгледа я баба ѝ, но и тази прекрасна жена бе починала от рак преди две години. Без съпруг и собствени деца, Лин си нямаше никого.

Зарадва се, когато Сали Джонсън смени темата.

— Какво смятате, че ще стане с нас?

— Съвсем просто е — изсумтя Хорсън, чийто опит в разузнаването му даваше известна престава за ситуацията. — Или ще ни изкарат на парад пред медиите и ще насочат всички прожектори към нас...

— Или? — попита Дивейн от името на всички.

— Или ще ни поставят под карантина, за да ни скрият. Зависи колко секретно ще е откритието според правителството. Защото това е точно едно от нещата, които биха се опитали да покрият.

Мъжът, който се представяше за майор Маркър Дейли, погледна към тъмното небе и светлините на опашката на втория хеликоптер, който летеше ниско над вълните.

Харесваше някои страни от работата си, други — не чак толкова. Тази задача му допаднаше. Много мъже биха се уплашили от онова, което щеше да направи, но той не смяташе, че има друг вариант. Беше коравосърдечно, разбира се, но на него просто не му пукаше. Действията му щяха да донесат полза на организацията и да я предпазят. Нея и мечтата.

Той извади от джоба си малка метална кутия и провери пулсиращата светлинка. С пръст на бутона, отново погледна към втория хеликоптер, изчаквайки точния момент.

— Поне да знаехме къде отиваме — каза Дивейн и се протегна в тясната седалка. Сякаш беше прочел мислите на Лин, която се взираше в морето и си задаваше съвсем същия въпрос. „Майната му.“

— Отивам да попитам пилота — обяви тя, разкопча колана и стана от неудобната седалка. По време на дълъг полет и това е занимавка.

Взе раницата си и мина по тесния коридор, бутайки коленете на колегите си.

— Нали знаеш, че можеш да я оставиш тук — пошегува се Отис Бърнс. — Няма да я откраднем.

Лин се изчерви — знаеше, че е прав. Въпреки това усещаше странна нужда да не изпуска раницата от очи, особено сега, когато всички останали доказателства бяха в ръцете на американската армия.

— Какво да ти кажа? — пошегува се тя. — Имам проблеми с доверието.

Обърна се и продължи по пътеката, пилотската кабина беше на две крачки. Лин почука веднъж, после отново. Отговор не последва.

— Ехо? — извика тя и почука по-силно. Изкрещя и почука отново, още по-силно. Никой не отговори.

Напипа дръжката и я завъртя. Вратата бавно се отвори и Лин пристъпи в кабината. Щом осъзна какво вижда, очите ѝ се разшириха, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

Командир Флин Елдридж, който се беше представил на учените с името Дейли, се намести и с мъка различи втория хеликоптер, който беше само на петстотин метра от дясната им страна, макар че светлините му приличаха на миниатюрни точки в далечината.

Погледна ръчния си часовник, провери координатите още веднъж. После се обърна към навигатора.

— Тук ли? — попита той, искайки потвърждение.

Навигаторът кимна.

— Тук.

Елдридж също кимна и натисна бутона.

— Никой не управлява хеликоптера! — ужасено изкрещя Лин. Когато влезе, видя не пилот и навигатор, както очакваше, а празна кабина с една-единствена зелена светлинка на контролното табло. — Пилотират го с дистанционно управление!

Всички веднага се развикаха, скочиха от местата си и се хвърлиха към кабината, за да погледнат. Тогава Лин видя как зелената светлинка замига по-силно, после спря. И светна в червено.

На петстотин метра от другата страна на прохода на Дрейк командир Флин Елдридж и хората му наблюдаваха с професионален интерес как огромна огнена топка озари черното небе до тях, нарасна и с мъка се задържа във въздуха за няколко секунди, преди да падне в мразовитите води.

Елдридж кимна удовлетворен.

„Свършихме работата.“

ЧАСТ ВТОРА

С мътен поглед Мат Адамс поля изстиналите овесени ядки с хладка вода. Млякото беше скъпо, а и бездруго в това състояние едва го различаваше от водата. Не беше спал повече от седмица. Понякога кошмарите идваха на вълни, по два-три на нощ, а после не се появяваха с месеци.

През последните седем дни успяваше да дремне за половин-един час, когато тялото му буквално отказваше, но тогава идваха сънищата и той отново се будеше и не желаше да затвори очи въпреки умората.

Знаеше каква е причината — никога нямаше да забрави *онова* — но си оставаше само сянка на предишното си „аз“, не мъж, а измъчена развалина. Новината, която получи тази сутрин, с нищо не повдигна духа му.

Евелин Едуардс — Евелин Адамс, когато бяха женени — беше мъртва. Загинала в някаква катастрофа с хеликоптер на връщане от антарктическа мисия на НАСА.

Останките бяха пръснати из прохода на Дрейк и бе малко вероятно телата някога да бъдат открити. Вместо погребение, след две седмици във Вашингтон, окръг Колумбия, щеше да има помен в памет на Лин и колегите ѝ. Извън професионалните ѝ познанства нямаше много поканени. Тя нямаше семейство и повечето ѝ близки бяха от НАСА.

Адамс каза на жената, която му се обади, че ще отиде. Докато ядеше закуската си, мислите му постоянно се връщаха към Лин.

Истината беше, че все още я обичаше. Една сълза се търкулна по бузата му и той погледна купата с овесени ядки на масата пред себе си, без дори да е сигурен какво има в нея.

След един час все още не бе помръднал от мястото си.

Индианският резерват Пайн Ридж се намира в югозападния край на Южна Дакота, на границата с Небраска. Управляван от племето огала сиукс, той се простира на почти девет хиляди квадратни

километра и в границите му влизат три от най-бедните окръга в САЩ. Коренното население на Щатите е в най-добрия случай маргинализирано. Има сериозни проблеми с образованието, здравето и бедността и това е особено очевидно в Пайн Ридж.

Докато неуверено караше велосипеда си до службата, Адамс си даде сметка, че има късмет, че изобщо го назначиха. Работата не беше добра, особено в сравнение с предишната, която бе напуснал толкова трагично, но все пак си беше работа. Плащаха му малко, но поне не се тревожеше за наема.

Тъй като едва четири процента от земите в резервата бяха годни за обработка, а федералното правителство напълно пренебрегваше затрудненията на хората тук, бедността беше масова и създаваше идеални условия за алкохолизъм, престъпност и всякакви други проблеми. Докато приближаваше малката туристическа колиба до националния парк „Бадландс“, Адамс си мислеше, че е от късметлиите.

Племето огала сиукс е гордо и внушително — едно от седемте, от които навремето се състояла Великата сиукска нация — и Мат „Свободната мечка“ Адамс бе част от това племе. Членовете му го наричаха „огала лакота ойате“, а именитите им предци се бяха изправили срещу американската армия във войната на Червения облак и в Голямата сиукска война, и бяха сред изкланите при Раненото коляно.

Произходът на самия Адамс обаче не беше толкова ясен. Бяха го открили пред вратите на племенната полиция в Пайн Ридж още като новородено и така и не се разбра кои са родителите му. Началникът на полицията го взе под крилото си и Мат заживя в неговото семейство. Това обаче продължи само няколко години, защото добрият старец бе застрелян в града през една студена ноемврийска нощ. Мат Адамс скоро започна да обикаля от едно място на друго. Когато навлезе в тийнейджърските си години, вече беше живял в над двадесет сиропиталища и приемни домове.

Младият Адамс обаче беше жилав — духът, който началникът на полицията възпита у него, никога не изчезна. Мат не позволяваше на

обстоятелствата да го надвият, не се предаваше и непрекъснато се бореше.

Точно това привлече вниманието на Джим „Голямата мечка“ Мадисън, водач на бойното общество „Силно сърце Акисита“ и далечен роднина на Лудия кон, известен най-вече с това, че повел хората си срещу американската армия в битките при Роузбъд и Литъл Бигхорн.

Също като началника на полицията, Мадисън взе Адамс под крилото си. Когато го представи на старейшините, те оцениха не само бойния му дух, но и дълбоката му духовност и също се заинтересуваха от него.

Традиционните военни, ловни и следотърсачески умения на племето се смятаха за анахронизъм от повечето му членове, тъй като вече не отговаряха на съвременните им нужди. От деветнайсети век насам не се предаваха от поколение на поколение, но някои от шаманите лакота бяха запазили знанията си.

Тези мъже наблюдаваха природата и живееха във връзка с всичките ѝ аспекти — животните, растенията и самата земя. Затова, когато се отдаваха на привидно физически занимания като следотърсачеството, те не само разчитаха на очите си, но и се вслушваха в онова, което светът им казваше за себе си.

Малко хора бяха способни на такава връзка със земята или на подобно духовно сливане, но младият Адамс показва невероятна склонност към ученията на старейшините лакота. Това причини брожения сред останалите членове на племето, според които на дете без съответния произход не се полага такова обучение. Затова въпреки защитата на Голямата мечка животът на Адамс не беше лесен — той не успя да избегне клеймото на сиропиталището и постоянно трябваше да се бори за онова, което другите получаваха свободно. Духът му обаче надделя, той стана най-уважаваният следотърсач в резервата и Мадисън и шаманите лакота му дадоха името „Свободната мечка“, което показваше, че се е освободил от капана на произхода си и е извоювал име единствено благодарение на уменията и волята си.

Никой не знаеше какво биха си помислили за него Мадисън и старейшините, ако знаеха, че се готви да поведе група туристи из парка „Бадландс“ на обиколка, наречена „Да бъдеш американски индианец“. Само че, докато яздеше и им показваше чудесата на парка, той не

мислеше за разочарованието на Мадисън. Можеше да мисли само за Лин.

Турът беше четиридневен и групата нощуваше около лагерен огън, където всички обсъждаха преживяното и слушаха разказите на Адамс за местната митология.

Въпреки ниските температури той нощуваше под звездите. Те бяха милиони и блестяха ярко в отсъствието на изкуствено осветление, и докато отпиваше чай от коприва, Адамс усети как умът му — духът му — се понася из космоса.

После обаче се намесиха мислите и рязко го върнаха обратно на земята. Лин. Влюбиха се, ожениха се и се разведоха, а сега той вече нямаше да я види, докато сам не се пресели в света на духовете. Бяха се срещнали именно в националния парк „Бадландс“ и докато отпиваше поредната глътка, Адамс се усмихна при спомена за това.

Тогава беше само на двадесет — преди повече от две десетилетия — и преследваше мъжка виторога антилопа през тревистите равнини. Тя се бе отделила от стадото и беше сама. Не смяташе да я убие, целта му беше да се доближи колкото е възможно повече, без да го усети. Искаше да я докосне. Това беше ловкост.

Лежа и чака с часове, след като следва антилопата с километри и безшумно се промъкваше все по-близо и по-близо. Беше само на три метра от великолепното животно, когато ги усети.

„Двама души. Пътуват пеша. На не повече от километър и половина на североизток.“

Заслуша се по-внимателно, опрял ухо в земята, с изострени сетива. Молеше се виторогият да не ги усети. Пропълзя по-наблизо — два метра и половина, метър и осемдесет, осемдесет сантиметра, шейсет. Стъпките на непознатата двойка се чуваха по-ясно, но Адамс беше сигурен, че ще успее да докосне антилопата, преди да ги е чула.

— Виж! — чу се гласът на млада жена.

— Извади камерата! — извика друга и това беше достатъчно.

Точно когато той посегна, животно се стресна, обърна глава към пронизителните викове и препусна през равнината.

Адамс въздъхна и вдигна очи. Нямаше смисъл да се ядосва. Какво ли знаеха туристите? Може би трябваше да внимават повече, но

никога не го правеха, той отдавна бе научил този житейски факт.

Знаеше, че двете момичета са наблизно, чуваше как си бърбят.

— О, много се забави!

— Избяга!

Реши да се позабавлява, за да не пропилее деня напразно. Съвършено невидим във високата трева, той изчака, докато те почти го настъпиха, и изведнъж рязко се надигна и седна пред тях. Смяташе да извика „Бум!“, но дъхът заседна в гърлото му, когато зърна момичето отляво. Най-красивото момиче, което беше виждал.

Оказа се, че двете следват в „Харвард“ и са в пролетна ваканция, но вместо да хванат самолета за Флорида или Канкун и да прекарат седмицата в пьянски оргии, бяха решили да дойдат в Големите равнини и да почувстват историята на страната си.

Красивото момиче се казваше Евелин Едуардс и следваше физика и астрономия. Мат не ѝ повярва веднага — тя изглеждаше по-скоро като фотомодел, отколкото като физик.

Другото момиче беше нейна съквартирантка. Определено нямаше външността на Лин — Адамс веднага разбра как предпочита да ѝ казват — и повече отговаряше на представата му за астрофизиците.

След като се извини, че ги е изплашил, и им обясни какво е правил там, той ги покани на вечеря в дома си в Пайн Ридж. Приятелката се изплаши, но Лин явно се заинтересува от него и прие от нейно име.

В следващите дни се развихри стихийен романс. Адамс разкри на Лин чудесата на Големите равнини и ѝ даде възможност да си почине от учението. За съжаление приятелката ѝ скоро бе забравена и се върна сама, след като първите два дни ѝ подсказаха, че е нещо като трето колело.

В деня преди Лин да замине за Харвард, Адамс отново я изведе в „Бадландс“ и двамата седнаха под дървото, под което лежеше сега. През нощта дълго разговаряха и накрая той нежно докосна бузата ѝ с върховете на пръстите си. Когато най-сетне се целунаха, Мат инстинктивно разбра, че са обречени да бъдат заедно.

За щастие турът приключи и Адамс се върна в хижата, която използваша за главна квартира. Погрижи се за конете, после си взе душ и се преоблече. След като управителят му плати, той се качи на колелото и се отправи към най-близкия бар.

Не пиеше, но от време на време, ако кошмарите го тормозеха, се опитваше да установи дали алкохолът ще го приспи. Понякога се получаваше, друг път — не, а когато заспеше, лошите сънища се завръщаха, по-ужасни от всякога. Притеснен да не би да го споходят пред туристите, той изобщо не спа по време на обиколката. В момента тялото му настояваше за *каквото и да било* сън, дори изпълнен с кошмари.

Само след час бе изпил достатъчно. Беше на ръба да се напие и се опасяваше, че няма да го избегне, ако продължи. Вече знаеше, че този път алкохолът няма да го унесе, така че плати и тръгна към къщи.

Докато караше по улиците в хладната нощ, той два пъти обърка пътя и се изсмя с глас. „Едно време беше най-добрият следотърсач в историята! Ха! Виж се сега, собствената си къща не можеш да намериш!“

Накрая обаче я откри — порутена едноетажна развалина с една спалня, баня, кухненски бокс и малък двор, ограден с мрежа. Нищо особено, но това беше домът му. „Домът ми, скъпият ми дом.“ Адамс се изкикоти, остави велосипеда в двора, запрепъва се към мрежата и я отвори. Подпря се на рамката на вратата, докато търсеше ключовете си и няколко пъти не улучи ключалката. Не беше съвсем пиян, но алкохолът определено не се отразяваше добре на координацията му.

След доста ругатни най-сетне успя и пристъпи в антрето. Тогава за пръв път си даде сметка за нещо, което трябваше да усети много отдавна. В дома му имаше някого.

Понечи да влезе, но замръзна на място, усетил студеното стоманено докосване на едрокалибрен пистолет, опрян в тила му.

Адамс моментално изтрезня.

Лампата светна и едва не го ослепи след непрогледния мрак. В очите на Адамс се врязва остра болка, която се впи директно в мозъка му. След няколко секунди той се ориентира и видя, че в стаята има четирима мъже, включително онзи зад него, който държеше пистолета. Бяха облечени с еднакви сини костюми, бели ризи и тъмносини вратовръзки. Не се съмняваше, че останалите трима също са въоръжени.

Двама от тях застанаха от двете му страни, а третият — точно пред него, само на половин метър разстояние. Имаше къса коса, подстригана на канадска ливада, проницателни очи, скрити зад очила без рамки, и плавни, спокойни движения. Приблужи се към Адамс и се втренчи в лицето му с едва прикрито презрение.

— Къде е тя? — попита той студено и монотонно.

— Коя? — попита Адамс. Беше напълно объркан, и то не от изпития алкохол.

Мъжът насреща му не отговори. Просто заби облечения си в кожена ръкавица юмрук в лицето му.

Главата на Мат отскочи назад, кръв шурна от носа му и наквасти тънкия килим. Той падна на коляно, моментно зашеметен. От острата болка очите му се насълзиха, но това беше най-малкият му проблем.

— Да не си играем игрички, господин Адамс — спокойно каза мъжът. Насилието ни най-малко не се бе отразило на самообладанието му. — Знаете за кого говорим. Къде е тя?

Адамс тръсна глава, сведе очи и изплю кръв на пода. После отново вдигна поглед.

— Вижте какво — каза той, — изобщо не разбирам за какво говорите.

Мъжът въздъхна, изви театрално очи към тавана и злобно заби ботуш в лицето му. Главата на Адамс отново отскочи назад, привидяха му се звезди и ушите му изпукаха.

— Бившата ви съпруга — раздражено поясни мъжът. — Доктор Евелин Едуардс. *Къде е тя?*

Главата на Адамс забуча, но не от поредния удар, а от объркване.
„Бившата ми съпруга ли? Лин?“

— Мъртва е — кратко отвърна той.

„Нали е мъртва?“

— Ако е мъртва — замислено каза мъжът, — как си обяснявате имейла?

— Имейл ли? — учуди Адамс. — Какъв имейл?

Онзи с костюма тръгна напред, за да го удари отново, но Адам умиротворително вдигна ръка.

— Ей, ей, не знам за какво говорите! Последните четири дни бях на обиколка!

Мъжът спря, за да обмисли положението.

— Тоест не сте видели имейла? — попита той накрая. Извади лист хартия от джоба си и го вдигна пред лицето му.

Адамс затвори очи и отново ги отвори в опит да се съсредоточи. Това беше разпечатка на имейл. Разпозна собствения си адрес, но не и този на подателя. Вгледа се отново и докато четеше, пропъди болката от главата си.

Мат, Лин е. Нужна ми е помощта ти. Някой се опитва да ме убие, не знам кой. Може да е армията, правителството, дори НАСА. Не знам на кого да се доверя, освен на теб. Моля те, знам, че мина много време, но се нуждая от помощта ти. Да се видим в парка. Моля те, ела колкото може по-скоро. Лин.

Адамс се втрещи. Съобщението от Лин ли беше? Погледна датата — преди два дни. *Четири дни* след катастрофата с хеликоптера, при която уж беше загинала.

— Е, какво ще кажете, господин Адамс? — попита мъжът. — За какъв „парк“ говори?

Главата на Мат се въртеше, но умът му внезапно се избистри. Лин беше жива, в опасност и се нуждаеше от помощта му. Защо им е на тези мъже да идват, ако не вярваха, че съобщението е истинско? И щом се опитваха да я намерят, причината можеше да бъде само една — за да довършат работата, да се уверят, че е мъртва.

Адамс знаеше, че точно в момента не е способен на кой знае какво, но гневът, който беснееше из вените му, сякаш го съживи. Значи искаха да убият Лин? „Ще видим тая работа — каза си той. — Ще видим, и още как!“

Умът и духът му се сляха в едно за пръв път от много години насам. Свободната мечка се изви назад, за да избегне цевта на пистолета, и хвана ръката на стрелеца. Останалите трима не бяха извадили оръжията си и Адамс знаеше, че има шанс. Лакътят му полетя назад, право в челюстта на мъжа с пистолета, и го повали в безсъзнание. В същия момент Адамс сграбчи оръжието и сложи пръст на спусъка.

Мъжът тъкмо вадеше своя полуавтоматичен „Зиг Зауер“ от кобура, когато Мат стреля. Куршумът го улучи под ключицата и го запрати през стаята, а от грамадната изходна рана на гърба му изригна кръв.

Адамс бързо се прицели наляво и отново стреля. Алкохолът обаче си каза думата и той улучи мъжа в рамото, но това беше достатъчно, за да го обезвреди. Мъжът падна на пода с широко отворени очи. Адамс веднага се обърна, за да стреля по последния натрапник. Но осъзнал, че няма време да извади пистолета си, онзи се беше хвърлил към него, за да скъси разстоянието и да го обезоръжи. Добра стратегия. Когато Мат се обърна, вече беше твърде късно — мъжът беше до него и с всичка сила заби лакът в стомаха му.

Ударът изкара въздуха на Мат, пистолетът хвъркна във въздуха и се приземи до кухненския бокс. Тогава Мат усети тежестта на мъжа върху себе си, едрите месести пръсти се впиха в гърлото му, за да му отнемат живота.

Уискито, недостигът на сън, ударите в лицето и объркването му дойдоха твърде много и Мат усети как се предава под натиска на тези пръсти, а главата му олеква от липсата на кислород.

Не! Нямаше да се предаде, такъв вариант не можеше да има.

Измъкна ръка изпод тялото на здравеняка и посегна към евтината стъклена масичка до дивана. Пред очите му вече притъмняваше, но той вложи цялата си енергия и успя да я строши. Острият звук накара мъжа да спре за миг и да отпусне хватката си, което беше напълно достатъчно за Адамс. Той сграбчи къс стъкло от пода и го заби във

врата му с триумфален животински крясък. Тъмночервена кръв рухна от прерязаната сънна артерия и заля лицето му.

Мат остана на пода няколко минути, а кръвта се стичаше от тялото му по евтиния килим. Накрая се надигна на колене, изправи се и огледа касапницата. Трима убити и един в безсъзнание.

Той самият обаче беше добре. И знаеше точно къде трябва да отиде.

В парка.

Лин беше жива.

Стивън Джейкъбс отпиваше билков чай от порцеланова чаша и се взираше в монитора на голямото орехово бюро пред себе си. От екрана го гледаха останалите единайсет членове на елитното ръководство на организацията. Това беше кодиран електронен конферентен разговор.

Ясухиро Обата погледна сериозно към камерата.

— Компрометирани ли сме? — простичко попита той. Като шеф на най-големия зайбацу в Япония той говореше прямо, факт, който доста притесняваше някои от по-дипломатично настроените членове.

— Не — отвърна Джейкъбс също толкова прямо. — Тялото е на сигурно място в Невада, а всички извън организацията бяха неутрализирани.

— С изключение на доктор Едуардс — намеси се Серджо Молина, голяма клечка в моторните спортове.

Джейкъбс се намести в стола си, преди да отговори.

— Вярно е, че още не сме открили доктор Едуардс, но операцията по издирването ѝ току-що започна.

На екрана Юрий Андропов, собственикът на най-големия медиен концерн в Русия, се наведе напред.

— А ако проговори преди това?

— Няма да се стигне дотам, сигурен съм — отговори Джейкъбс и отново отпи от чая си. — Освен това тя знае много малко. Какво може да каже? Няма да ѝ повярват. Да не забравяме също, че организацията ни контролира осемдесет процента от световните медии. Статията във всички случаи няма да види бял свят. Поставете се на нейно място — смята, че някой се опитва да я убие, и затова се е свързала с бившия си съпруг, а не с властите. Малко вероятно е да насочи вниманието към себе си. Не, дами и господа, смятам, че за момента сме в безопасност.

— Още колко време ни е нужно? — попита лорд Томас Харт, най-дългогодишният член на камарата на лордовете във Великобритания.

Джейкъбс насочи поглед към образа на професор Филип Месие, генералният директор на ЦЕРН, лабораторията за ядрени изследвания и квантова физика до Женева, Швейцария.

— Професоре? — попита той, подавайки му топката.

Месие се прокашля.

— Нещата се развиват добре. Би трябвало да сме в състояние да изпробваме устройството преди края на месеца.

По лицата на събралите се лидери се появи удовлетворение, дори възбуждане. Мечтата бе на път да се сбъдне.

— Не можем да си позволим рискове — каза Тони Кърн, специален съветник на президента на САЩ. — Направете каквото трябва, господин Джейкъбс. Само се погрижете доктор Едуардс да бъде отстранена.

Джейкъбс кимна. Отстраняването на доктор Едуардс нямаше да представлява проблем. Зъбчатите колела вече се въртяха.

* * *

След като се измъкна от горещото като пещ такси, Мат се протегна и пристъпи в шумния хаотичен метрополис на Сантяго, Чили. Населението тук бе основно индианско и типичните за лакота черти на Адамс му помагаха да се слива с тълпата. Сякаш бе открил дом далеч от дома си.

Той имаше паспорт, но знаеше, че името му скоро ще бъде разпространено. Агентите нямаше да се върнат и властимащите, които и да бяха те, веднага щяха да решат, че е побягнал и вероятно се опитва да се срещне с Лин на неизвестно място. И макар че явно нямаша представа къде се намира то, което щеше да ги затрудни, със сигурност можеха да му усложнят живота.

Адамс обаче си имаше собствени източници. Беше долетял от Мексико само преди час, след като посети стар познат от нацията тохоно о'одхам в просторните им племенни земи на границата с Мексико. Взе назаем един паспорт и малко пари в брой, като внимаваше колко му разкрива — не защото се опасяваше, че човекът ще се разприказва, а защото колкото по-малко знаеше, толкова по-

малка щеше да бъде опасността за него самия. Все пак още работеше за федералното правителство.

С паспорта Адамс стигна от Мексико до Чили — лицето на снимката приличаше на него достатъчно, за да не събуди подозрения — и докато бързо свикваше с новата среда, потегли към мястото на срещата.

Щом се възстанови достатъчно след нападението в дома си, Адамс претърси телата. Не откри нищо и това не го изненада. Нямаха лични карти, бижута, татуировки или дори етикети по дрехите. Единственият отличителен фактор бяха еднаквите им 40-калиброви полуавтоматични пистолети „Зиг Зауер“ Р229 в кобури с пружини на коланите им. Тези оръжия струваха по хиляда долара и присъствието им разкриваше много.

Това бяха професионалисти, и то от такъв калибър, че Мат заключи, че са правителствени агенти. От кое правителство обаче? Мъжът, който го разпита, говореше с американски акцент, в основата си бруклински, но изгладен след дългогодишни пътувания, докато накрая бе попил нещичко от Западна Вирджиния. Той допускаше, че екипът е дошъл от Вашингтон, и подозренията му се потвърдиха, когато откри колата им на четири пресечки от дома си. Беше форд седан, сив металик с цивилни номера, но Адамс познаваше този тип автомобили достатъчно добре. Правителството винаги ги използваше за операции под прикритие. Колата беше подозрително стерилна, но това само засили убеждението му, че става дума за елитна правителствена агенция. Само те бяха толкова внимателни.

Но ако беше *американска* правителствена агенция, то коя? ЦРУ, ФБР, АБН, АВР^[1], АНС^[2], МВС^[3]? Можеше да са замесени всякакви организации, истинска супа от букви. Можеше да бъде дори НАСА, както Лин подозираше, макар че Адамс не знаеше дали агенцията има подразделение за директни действия. Така или иначе вече нищо не можеше да го изненада.

Реши да измине възможно най-голямо разстояние с колата и след като приготви малък сак с багаж и извади скромните си спестявания от касата под кухненската маса, Адамс потегли на север и напусна резервата. Кара чак до Бисмарк в Северна Дакота, изостави колата и си

купи автобусен билет до Уинипег, Канада. Вместо да се качи обаче, навлезе пеша в града и се върна обратно на юг. Тази хитрост нямаше да действа вечно, но може би щеше да изчерпи част от ресурсите на врага и на него да даде възможност да стигне до истинската си дестинация.

След двайсет и четири часа той пресече мексиканската граница пеша по една от безбройните неохранявани пътеки, които бе открил, когато преди години работеше наблизо — преди „инцидента“, преди кошмарите, преди животът му да отиде по дяволите.

Когато се качи на самолета в Мексико Сити, изведнъж го връхлетя ужасна умора. Това бе ефект от адреналина, отмъщението на парасимпатичната нервна система, която пораждаше мощно желание за сън. Той си даде сметка какъв дар е това и щом седна на мястото си позволи да затвори очи и да се отпусне.

Най-сетне заспа.

Адамс бавно подкара своята „Тойота Ленд Круизър“ по неравния път през пустинята, като вземаше завоите с по-малко от десет километра в час. Колкото и да натискаше газта, колата отказваше да се движи по-бързо.

Погледна през предното стъкло към пламтящото слънце и отклони поглед, а в главата му затуптя болка. Отби встрани. Нямаше смисъл. Следваше камиона вече от три дни и нямаше изгледи да го настигне. Имаше нужда от почивка, искаше да затвори очи само за половин час. Бе идвал тук безброй пъти и знаеше какви ще са последствията, ако заспи, но въпреки това не можеше да устои. Трябваше да продължи, да се опита да стигне навреме, поне веднъж, поне този път. Но беше толкова уморен...

Вървеше през пустинята и следваше следите от гуми, които излизаха от пътя само на петстотин метра от мястото, където спря да си почине. Слънцето беше по-ниско, бяха изминали няколко часа. Той изруга, беше наясно какво означава това. Щеше да открие камиона, както хиляди пъти досега, да отвори вратите с надеждата, че този път ще бъде различно. Знаеше, че няма да бъде различно, и все пак продължи по следите още километър и половина по прашния терен,

докато откри камиона изоставен, осветен от лъчите на умиращото слънце.

Приблѳжи се до задната врата с ръка върху пистолета, а с другата посегна към нажежената метална дръжка. Пое си дълбоко дъх и с отчаяната надежда, че този път няма да е същото, отвори широко вратата. После се вторачи в онова, което лежеше в дъното на камиона, и както всеки път — отвори уста и закрещя.

Адамс се стресна и отвори очи. Жената до него бе сложила ръка на рамото му и се опитваше да го събуди. Той я погледна объркан, с притворени очи.

— Добре ли сте? — попита тя с тревожно изражение.

— Съжалявам — отвърна Адамс и опита да се усмихне. — Просто лош сън.

Жената кимна с разбиране.

— Боже — каза тя, явно трогната от видяното. — Трябва да е бил *много* лош.

Сложи ръка върху неговата и Адамс усети благодарност за човешкия контакт. Усмихна ѳ се, този път както трябва.

— Да — каза той, без да знае как иначе да отговори. — Много лош.

— Какво? — кресна Джейкъбс в слушалката, а чашата чай се завъртя в чинийката си.

— Мъртви са — каза гласът от другата страна. — Или поне трима от тях, четвъртият е бил обезвреден и сега е в болница.

Джейкъбс не попита за подробностите. Просто бяха подценили Адамс. Ако успееше да се добере до Евелин Едуардс, щеше да научи какво се е случило при глетчера Пайн Айлънд, какво бе открито там. После щяха да разберат още хора — веднъж споделена, с тайната беше свършено.

— Взел е автобус до Канада, късно снощи е стигнал до депото в Уинипег.

— Нека нашите хора в Агенцията за национална сигурност да прегледат камерите за наблюдение, после да проследят движението му

из града.

Както в повечето градове, улиците на Уинипег също бяха пълни с камери за наблюдение. С помощта на някои параметри софтуерът за лицево разпознаване можеше да проследи движението на даден човек от камера до камера.

— Да, сър.

— И разбери дали са успели да засекат доктор Едуардс.

Най-конкретните сведения, които имаха за местонахождението ѝ, бяха отпреди повече от четири дни — интернет кафе в Пунта Аренас, в южната част на Чили. Когато екипът им пристигна там, тя отдавна беше изчезнала. Съобразителна жена, това поне беше сигурно.

— Да, сър.

— Дръж ме в течение как върви анализът на досиетата им. Мястото на срещата може да е там и да чака да го открием.

Хората често се връщаха на познати места, което ясно личеше от тревожния имейл, изпратен от Едуардс. Въпросът беше дали информацията е записана някъде. Ако беше, суперкомпютърът на Агенцията за национална сигурност рано или късно щеше да го намери. Беше само въпрос на време, докато предъвче всички данни.

— Да, сър.

— Добре. — Джейкъбс приключи разговора и постави слушалката на вилката. Отново посегна към чая, но гласът на прекия му началник още кълтеше в главата му и той разля чашата на бюрото. „По дяволите!“

— Проблеми ли има?

— Не — ясно изрече Джейкъбс. — Няма причини за тревога.

— Не можем да си позволим проблеми. Не и сега, когато сме толкова близо.

— Оставете това на мен.

— Да. Не ни остава нищо друго. Но не ни разочаровайте.

Джейкъбс преглътна с мъка.

— Няма — каза накрая с убеденост, която се дължеше на факта, че ръководи най-влиятелната организация в света. — Мечтата ни ще бъде реализирана, можете да разчитате на това.

— Да — отвърна гласът. — И тогава ще заемете полагащото ви се място сред нас.

Джейкъбс се усмихна при тази мисъл и разбра, че ще направи всичко необходимо. Каквото и да беше то.

Сантяго пазеше скъпи за Адамс спомени. Докато той стоеше наред Парке Метрополитано на върха на Сан Кристобал, взрян в обвития от смог град долу, миналото се върна при него.

Точно тук направи предложение на Лин преди години, след като се бяха изкачили до върха на планината с въжената линия, ръка за ръка. Щастливи. Толкова невероятно щастливи.

Той я погледна в очите, отпусна се на коляно и ѝ предложи брак. А тя прие. Това беше най-щастливият момент в живота му и той знаеше, че Лин изпитва същото.

— Здравей.

Щом чу гласа, той рязко се извърна. Бе толкова погълнат в мислите си, че дори не забеляза жената, която се отдели от група туристи и се доближи до него.

„Лин.“

Годишите изобщо не я бяха променили. Всъщност тя изглеждаше дори по-добре от последния път, когато се видяха. Очевидно преживяваше страхотен стрес и въпреки че изглеждаше така, сякаш не бе спала от седмици, красотата ѝ прозираше под изтощението.

Нямаше никакво съмнение, това беше тя — Евелин Едуардс, жива, от плът и кръв. Значи имейлът беше истински и тя наистина се нуждаеше от помощта му.

— Лин — каза накрая той и я прегърна за пръв път от петнадесет дълги години.

[1] Финансов и индустриален конгломерат. — Бел.прев. ↑

[2] Агенция за военно разузнаване. — Бел.прев. ↑

[3] Агенция за национална сигурност. — Бел.прев. ↑

— Е, как върви? — попита Дейвид Макнълти, запращайки топката на триста метра през игрището за голф. Като по-млад беше полупрофесионалист и все още намираше време за една игра всеки уикенд, въпреки че беше президент на САЩ.

— Добре — отвърна Тони Кърн. — Търговската делегация пристига в Пекин утре сутрин и китайците вероятно ще се съгласят. Те...

Прекъсна го пронизителният звън на мобилния му телефон. Кърн се втренчи в екрана и вдигна веднага, макар че президентът стоеше до него и чакаше отговор на въпроса си.

— Да — кратко отговори той и затвори. Пренебрегвайки президента, който все още търпеливо чакаше, той набра някакъв номер и обърна гръб на Макнълти.

— Новини от АНС — прошепна той. — Сантяго, Чили. Парке Метрополитано. — После кимна. — Да — довърши Кърн и затвори.

Макнълти стоеше с ръце на кръста, вторачен в помощника си.

— Прощавай, Тони, да не ти прекъсвам работата?

Киселият му тон не убягна на Кърн, но това нямаше значение. Макар че беше президент на Щатите, Макнълти не бе един от избраните. Съвсем скоро щяха да си разменят местата и Макнълти, и останалите като него, щяха да бъдат стъпкани от истинския световен елит.

— Беше ужасяващо — каза Лин, когато се върнаха в двойната стая, която беше резервирала в „Хостал Американо“ — евтин, скромнен хотел в центъра на Сантяго, напълно достатъчен за целите им.

Адамс седна на леглото срещу нея и я изслуша. Вече му беше казала, че в ледника са открили тяло, което вероятно е на четиридесет хиляди години, но има дрехи и инструменти, които пораждат изключително озадачаващи въпроси. Изпи чаша вода, докато тя му

разказваше как група военни инженери са се изсипали на глетчера, извадили са тялото и са евакуирали всички с хеликоптер.

В него напиряха въпроси, твърде много, за да ги брои, но той не искаше да прекъсва Лин. Тя очевидно изпитваше облекчение, че най-сетне може да говори за това, да сподели какво е преживяла.

— Видях мигащите светлилки и се разкресях на всички да се махат — продължи тя. — После просто реагирах, не знам защо. Отворих вратата от страната на пилота и скочих. — Гласът ѝ пресекна от емоциите. — Хеликоптерът експлодира, докато бях във въздуха, пламъците ме лизнаха, преди да падна във водата.

Лицето ѝ поруменя и по бузите ѝ рукнаха сълзи.

— Не можах да спася никого! — изхълца тя.

Адамс отиде при нея и я прегърна, а тя се тресеше от ридания.

— О, Мат, трябваше да се опитам да ги изкарам оттам! Само че не го направих, просто скочих, спасих себе си, а останалите са мъртви! Всички са мъртви!

Адамс я прегърна силно и тя се отпусна съсипана на гърдите му. Можеше да ѝ каже, че е постъпила правилно, че ако беше останала да помогне на другите, сега щеше да е мъртва, че така или иначе е било невъзможно някой да оцелее, но знаеше, че това са просто изтъркани фрази. Лин беше изключително талантива жена, най-интелигентната, която познаваше. Не би могъл да ѝ каже нещо, в което собственият ѝ логичен ум не я бе убедил. Истината беше, че бе постъпила по единствения възможен начин и Адамс знаеше, че тя рано или късно ще го приеме.

Затова просто я прегърна и я остави да поплаче.

— Откри ме един рибарски траулер — продължи тя след известно време, а той все още седеше до нея и държеше ръката ѝ. — Видели експлозията. Подскачах във водата като кегла, раницата ме държеше на повърхността. Когато екипажът ме изтегли, почти бях изпаднала в хипотермия и губех съзнание от шока. Те ме върнали на брега в Южен Чили, съобщили за катастрофата и ме откарали в болницата. Когато най-сетне се свестих и осъзнах къде се намирам, изпаднах в паника. Умолявах лекаря да ме пусне и да скрие факта, че изобщо съм била там. Дадох му друга версия на събитията, казах, че се боя за живота си. Така си беше — ако регистрираха катастрофата и някой споменеше, че има оцелял, щяха да ме подгонят. Нямам никакви

съмнения, че взривът в хеликоптера беше екзекуция. Онова тяло е много важно за някого.

Адамс си даде сметка, че има още доказателства за това — прочетеният имейл, опитът да изтръгнат информация от него — но реши да я остави да завърши разказа си, преди да потвърди подозренията ѝ със своята история.

— Докторът се съгласи и дори ми даде пари, за да ми помогне. На следващия ден стигнах до вътрешността на континента, оттам ти пратих съобщението. Не знаех какво друго да направя, на кого друго да се доверя. Съобщих за находката на директора на НАСА, кой друг ми оставаше? Може би НАСА са замесени, може би не, някаква група е подслушала разговора и се е намесила, кой знае? Може би инженерите изобщо не са били от армията. Знам само, че някой иска да убие всички, които знаят нещо за онова тяло.

Лин погледна Адамс в очите и стисна ръката му още по-здраво.

— Дори не знаех дали ще ми повярваш, гледах репортаж, че съм била убита при „инцидента“. Молах се имейлът да стигне до теб и да му повярваш. Не можех да се обадя, рискувах да проследят разговора. Кодирах съобщението и използвах няколко задънени канала, за да не е ясен произходът му. Ако не се беше появил до няколко дни, щях да се опитам сама да напусна страната. Паспортът ми още е у мен, но не искам да го използвам, сигурна съм, че по летищата ме издирват.

Ако четирима въоръжени мъже не се бяха опитали да го пребият, за да научат къде се намира Лин, Адамс щеше да реши, че тя страда от параноя. Изглежда обаче наистина я гонеха някакви хора, които бяха успели да прочетат имейла ѝ. Надяваше се, че не са стигнали по-далеч.

Лин отново вдигна глава и го погледна в очите.

— Вярваш ли ми?

Той се взря в нея, потъвайки в бистрите зелени езера на очите ѝ.

— Вярвам ти. — Прегърна я силно и я целуна по бузата. — Вярвам ти.

Стивън Джейкъбс размести дънерите, които горяха в голямата камина, и по-скоро усети, отколкото видя как командир Флин Елдридж влезе в дневната.

Елдридж, бивш командир от Екип 6 на военноморските тюлени, сега командваше още по-потайна група. Тя беше позната като „Бригада Алфа“, помещаваше се в Невада и следваше заповедите на организацията, оглавявана от Стивън Джейкъбс. Състоеше се изцяло от бивши военни от специалните части, вербувани от военноморските тюлени, разузнавателния отряд на морската пехота, зелените барети, Делта форс и от специалните части на военновъздушните сили. Бяха частна армия, която не следваше заповедите на правителството и можеше да съществува над закона благодарение на протекциите на организацията на Джейкъбс.

Елдридж се наслаждаваше на всяка минута — Конгресът не го следеше, никой не му дишаше във врата, не му налагаха абсурдно рестриктивни правила за действие — а за Джейкъбс единствено резултатите имаха значение. По тази причина Елдридж бе получил картбланш, стига да си свършеше работата — факт, който безкрайно допадаше на безскрупулната му, агресивна природа. Ако трябваше да получи информация от някого, можеше да го изтезава. Ако трябваше да стресне някого, имаше право да застреля човека до него.

Беше цар в собствения си малък свят — свят на убийци наемници, на които се налагаше единствено със силата на волята си. Понякога си мислеше, че има опасност да заприлича на мъжете от специалните части на САЩ, изпратени в джунглите на Лаос и Камбоджа, за да обучават партизаните, които бяха минали на страната на местните по време на войната във Виетнам. Това бяха мъже, с които тамошните хора се отнасяха като с богове и които напълно бяха изгубили представа за реалността. Той обаче винаги си дърпаше юздите, когато усетеше, че е наближил тази граница. Все пак беше професионалист. Безскрупулен, страшен, безмилостен, но въпреки това професионалист.

Само че, докато влизаше в просторната, облицована с махагон дневна в имението на Джейкъбс на брега на река Потомак във Вашингтон, Елдридж ясно осъзнаваше скорошния си провал. Първо, докато бяха в Антарктида, не се беше уверил, че всички в хеликоптера са мъртви. Второ, четирима от хората му сериозно бяха подценили бившия съпруг на оцелялата, Мат Адамс. Сега той без съмнение щеше да се срещне с Едуардс и тогава... кой знае?

— Сър — високо каза Елдридж и застана мирно зад възрастния човек.

Джейкъбс продължи да бърка в огъня, като събаряше живи въглени, за да разпали угасналите цепеници и да подхрани пламъците.

— Добър вечер — каза накрая, без да се обръща.

Разпалва огъня още няколко минути, а неудобството на Елдридж все повече нарастваше.

Накрая Джейкъбс се обърна и срещна погледа на командира от специалните части.

— Сигурен съм, че разбирате как организацията ни реагира на провала.

Елдридж кимна — сам беше екзекутирал няколко души, които явно не отговаряха на стандартите на организацията.

— Колко сигурен се чувствате в момента? — директно попита Джейкъбс.

Елдридж неловко пристъпи от крак на крак. Не беше свикнал заплахите да са отправени към него.

— Дайте ми още една възможност, сър — каза той. — Ще ги спипам.

Джейкъбс се усмихна, успокоен от увереността на Елдридж. Не знаеше дали тя се дължи на заплахата от екзекуция, или на мисълта за наградата, ако всичко мине според плана. Така или иначе му повярва.

— Добре. Трябва да намерим тези двамата, и то бързо.

Елдридж кимна.

— Имаме ли някакви следи?

За пръв път тази вечер Джейкъбс се усмихна.

— Всъщност имаме.

— Толкова е странно — каза Лин, стиснала чаша кафе.

— Кое? — попита Адамс, а по челото му изби пот. В самолета бе поспал няколко часа, преди кошмарите да го събудят, но сега не успяваше. Колкото и странно да беше, след като бе получило сън, тялото му жадуваше за още.

— Другият хеликоптер — веднага отговори Лин. — Проверих някои неща, след като пристигнах. Изглежда, че той е изчезнал. Няма летателни планове, няма документи, че е излетял или дори че някога се е приземил. Може би не търся където трябва, но той сякаш изобщо не е съществувал.

— Прилича ми на работа на военните — каза Адамс, докато мислеше за визитата в къщата му и за подозренията си, че четиримата бяха правителствени агенти. — Сигурно имат нещо общо с разузнаването.

Лин кимна.

— И аз така си помислих — продължи тя. — Но защо? Защо им е да го правят?

— Сигурно биха се позовали на националната сигурност, но кой знае всъщност? Може да са отцепници, може да са всякакви. Ясно е единствено, че са безскрупулни. — Адамс посочи към раницата. — Доказателствата, които си събрала, са единственото, с което можем да преговаряме.

Адамс се протегна и се замисли за онова, което беше в раницата. Видеозапис на мястото с висока резолюция, мерки, бележки, диаграми и най-вече ДНК проби от самото тяло.

— Ако искаме да се измъкнем, трябва да научим повече за това тяло — чие е, как се е озовало там и защо е толкова важно. — Той продължи да разсъждава: — Трябва да се върнем в Щатите, да изследваме пробите, да копираме останалите доказателства и да ги разпространим. Като застраховка.

Лин кимна — знаеше, че е прав. Изведнъж много се зарадва, че му изпрати имейл. Той винаги беше толкова уверен, толкова силен.

Въпреки собствената си сила тя се беше почувствала тъй изгубена и сама срещу огромната машина на американското правителство — или който всъщност я преследваше.

В нея се надигнаха усещания, които не беше изпитвала от... „От последния път, когато бях с Мат“, призна пред себе си. Дали беше от стрес? Или чувствата бяха истински?

Отпусна се на леглото, затвори очи и се предаде на нуждата от сън, без да е открила отговор. По-късно през нощта се събуди, обляна в студена пот. В подсъзнанието ѝ се гърчеха кошмари от катастрофата и разбунваха вътрешните ѝ демони.

Тогава Мат се озова до нея, притисна я към себе си и ѝ прошепна, че ще се оправи, че всичко ще бъде наред. Премести се в нейното легло и сгушена в силната му прегръдка, тя разбра, че е прав.

Елдридж се усмихна на себе си, когато самолетът се понесе през редкия въздух на границата с космоса със скорост над 6500 километра в час, на 30 000 метра над земята.

Стелт самолетът „Аврора“ беше секретен военен проект, за който се смяташе, че предстоят още години разработка, макар че всъщност вече беше готов за мисии. Разчиташе на съвършено нов детонаторно-вълнов двигател и достигаше скорости, които бяха считани за невъзможни. Пътят от пистата при езерото Груум в пустинята в Невада до небето над Сантяго щеше да отнеме по-малко от час.

Единственото неприятно нещо, размишляваше Елдридж, докато проверяваше парашута си, беше, че самолетът няма да може да се приземи. Рискът да бъде забелязан бе твърде голям. Вместо това щеше да намали скоростта и да се сниши, за да може той да скочи, щом наближи дестинацията си.

Елдридж не за пръв път скачаше с парашут и нямаше търпение да се присъедини към екипа си. Шестима членове на Алфа бригадата вече се намираха в Сантяго — търсеха Евелин Едуардс от деня, в който бе изпратен имейлът. По-късно щяха да се присъединят и още от хората му. В момента ги викаха от други мисии и ги пращаха при Елдридж в Сантяго. Налагаше се да пътуват с по-конвенционален (и по-бавен) самолет и щяха да пристигнат късно на другата сутрин.

Тогава ловът наистина щеше да започне.

* * *

Джейкъбс замислено потърка брадичка, докато почиваше в личната си сауна. От всеки сантиметър на тялото му се стичаше пот и се събираше на пода от скандинавски бор, а той дълбоко вдишваше и издишваше, издувайки гърди.

Информацията пристигна неочаквано и трябваше да действат бързо. Радваше се, че успя да уреди „Аврора“ да закара Елдридж. Щом стигнеше, той щеше да залови Мат Адамс и Лин Едуардс и да уреди те да бъдат докарани скришно в базата в Невада, за да ги разпитат. По-чисто щеше да бъде, ако просто ги екзекутираха на място, но беше решаващо да разбере какво е ставало през изминалата седмица. С кого още е говорила Лин, с кого е говорил този, с когото е говорила, и така нататък, до безкрай, докато овладеят напълно ситуацията.

След като определиха местонахождението им, това беше напълно възможно. Компютърът ограничи района, до който Лин е могла да стигне след катастрофата, взимайки предвид разнообразни фактори, като данните от пристанищата, железопътните гари и автобусните депа, употребата на кредитната карта и паспорта ѝ, парите в брой, с които би могла да разполага, записите от камерите за наблюдение и прости алгоритми за триангулация.

След това районът бе сравнен с всяко късче налична информация за миналото на Мат Адамс и Евелин Едуардс. След още търсения компютърът най-сетне попадна на стара сметка от кредитна карта — с нея бяха закупени два билета от дома на Лин в Мейн до Мексико. След подробно търсене на ръка, което отне много време, най-сетне успяха да разберат по какъв обиколен път през Южна Америка бе минала младата двойка, а покупките с кредитна карта по пътя потвърдиха, че наистина става дума за Лин и Адамс.

Щом провериха данните още веднъж, начертаната от алгоритмите зона съвпадна почти напълно с предишното посещение на двойката в Сантяго, Чили. Това беше напълно логично — за наличното време Лин лесно можеше да е стигнала толкова далеч на север, без да пресича каквито и да било граници. Освен това в град с петмилионно население лесно щеше да се скрие.

След като разбраха кой е градът, оставаше само да проверят хотелските резервации, туристическите компании, такситата, камерите за наблюдение и сателитните снимки. Чертите на Евелин Едуардс най-сетне бяха разпознати на влизане в Парке Метрополитано, а данните веднага стигнаха до членовете на Алфа бригадата, които вече се намираха в Чили. Камерите проследиха Лин и срещата ѝ с човек, чиито черти по-късно бяха разпознати като тези на втората мишена, Мат Адамс. Проследиха електронната им следа до „Хостал Американо“, където първата мишена явно бе резервирала стая с пари в брой под името Патрис Лийки.

Петимата мъже от Алфа бригадата стигнаха на мястото след час, готови за действие, и докато седеше в сауната, а потта се стичаше по тялото му на тлъсти капки, Джейкъбс трябваше да признае, че това е впечатляващ обрат. Елдридж също пътуваше към Чили и Джейкъбс беше сигурен, че докато се стъмни, двойката ще пристигне в Невада. Щяха да ги разпитат експерти и да им изтръгнат и последното късче информация. След което да ги екзекутират.

— Прочели са имейла? — невярващо попита Лин, докато седяха пред малката масичка и закусваха.

Адамс кимна.

— Дори ми показаха разпечатка. Иначе нямаше да разбере за него, дни наред не си бях у дома.

Предишната нощ той нарочно не ѝ разказа, че е бил нападнат у дома си, защото знаеше как ще реагира тя. И бездруго бе прекарала ужасна нощ и изобщо нямаше да мигне, ако ѝ беше разказал историята си.

Сега обаче Лин изглеждаше така, сякаш я е ухапала змия, и внезапно се отдръпна ужасено.

— Може да знаят къде сме! — прошепна тя, стараейки се да овладее надигащата се паника. — Ако са прочели съобщението, може да знаят всичко!

Адамс поклати глава.

— Не. Дойдоха при мен, защото нямаха престава къде си. Искаха да получат информацията от мен.

— Сигурен ли си, че не те проследиха?

— Почти сигурен. Използвах паспорт назаем, сменях маршрута безразборно и не забелязах нищо нередно, в това доста ме бива.

Докато го изричаше, Адамс трепна. „Едно време може и да беше вярно — помисли си той, — но вече не е.“ Дори не видя Лин, когато дойде при него в парка. Просто беше изгубил тренинга си — в момента тя се справяше по-добре от него. Ами ако наистина го бяха проследили?

— Може да не са те проследили хора — предупреди го Лин. — Електронно наблюдение, покупки с кредитна карта, камери за наблюдение със софтуер за лицево разпознаване, сателитни снимки, списъкът е безкраен!

Откакто бе беглец, Лин подробно изучаваше методите на потенциалните си врагове и острият ѝ като бръснач ум попи

невероятно количество информация по въпроса. Нямаше практически опит, но теорията вече ѝ беше достатъчно ясна, за да се разтревожи.

— Ей — каза Адамс с желание да я успокои, макар да знаеше, че е права. — Използвах само пари в брой, изобщо нямам кредитни карти и се старах да избягвам камерите. И телефон не използвах. Засега би трябвало да сме в безопасност.

Лин го погледна за миг, преди да вземе решение.

— Не. Трябва да тръгваме. Веднага.

Адамс кимна. Всъщност беше съгласен с нея, просто искаше тя да се успокои, да се опита да се отпусне. Грешките ставаха от голямо напрежение и Адамс знаеше това по-добре от повечето хора.

— Добре — каза той и грабна сака си от леглото, — готов съм. Да тръгваме.

След три минути Лин застана до него пред вратата. Мат протегна ръка към тънкия дървен панел и ръката му замръзна. Той инстинктивно спря Лин с другата и опря показалец на устните ѝ, за да я накара да мълчи.

Притисна ухо до вратата, заслуша се и насочи сетивата си към света зад нея. Шумът идваше от стълбището. Три чифта крака. С ботуши. Натезали, сякаш всеки от тримата носеше нещо. Можеше да е багаж, разбира се, но нищо не пречеше да са и оръжия. В стъпките се усещаше ритъм, своеобразно единство, което бегло му напомняше за армията.

Той усети как старите му сетива бавно се връщат при него и изпълзяват изпод воала, зад който се криеха след онзи ден в пустинята.

Подуши въздуха и не усети нито одеколон, нито дезодорант, просто лек аромат на естествен сапун, достатъчен, за да прикрие посилната телесна миризма. След това долови дишането — равномерно, но леко забързано, не от натоварването, а от очакване.

— Ударна група — каза накрая той. — Шестима са, въоръжени, сега завиват по коридора. Имаме десет секунди.

ЦЕРН, Европейската организация за ядрени изследвания, се намира до Женева, Швейцария. Известна е по целия свят с опитите за откриване на „божествената частица“ с помощта на адронен ускорител и е основана през 1954 г., за да обедини най-добрите европейски ядрени физици, а по-късно и тези от останалия свят. Оттогава насам ЦЕРН се занимава най-вече с физика на частиците, а откритието на антиматерията, последвано от успешен опит за създаването ѝ, предизвикват както възхищение, така и страх.

Много членове на обществеността бяха искрено ужасени, когато адронният колайдер бе включен за пръв път. Той се състои от километрични подземни тръби, в които милиарди частици биват сблъсквани една с друга, и някои хора смятаха, че това може да създаде черна дупка, която да унищожи света за секунди.

Разбира се, нищо подобно не се случи и оттогава насам колайдерът тихо си бръмчи и неспирно търси обяснение за началото на Вселената.

Професор Филип Месие се замисли за историята му, докато влизаше в асансьора. Тъкмо бе привършил прегледа на повреден сектор от тръбите, за които сега се грижеше цяла армия инженери и техници. Удовлетворен, че всичко се върши както трябва, той реши да се отбие при по-важния проект, скрит още деветдесет метра под земята.

Макар че Големият адронен ускорител беше лицето на ЦЕРН пред света, този проект, който им струва няколко *трилиона* евро през годините, бе известен само на шепа хора, всички от елитната организация, оглавявана от Стивън Джейкъбс. Останалите — инженери, техници, физици, математици и стотици високо и нискоквалифицирани работници — не бяха част от избраните и никога нямаше да напуснат лабораторията. Бяха роби на машината, обречени да работят, докато загинат.

Докато асансьорът се спускаше, Месие се усмихна — вълнуваше се всеки път, когато си помислеше за проекта. Асансьорът безшумно

спря, вратите се отвориха и грандиозната машина се разкри пред очите му в целия си блясък.

Макар че до голяма степен зависеше от енергията, генерирана от Големия адронен ускорител, технологията на която разчиташе това секретно устройство, беше по-езотерична и неизвестна за по-голямата част от населението на земята. Беше дар от боговете — почти буквално, каза си Месие, докато вървеше към машината.

„Скоро — помисли си той. — Скоро.“

По гръбнака му пробяга тръпка, когато погледна през огромните прозорци за наблюдение. Скоро устройството щеше да е напълно готово и ни най-малко не го интересуваше, че резултатът може да унищожи цялото човечество, с изключение на неколцината избрани. Които скоро също щяха да станат богове.

* * *

Адамс хукна към прозореца на другия край на стаята, докато Лин стоеше на мястото си, стиснала раницата, и погледна към отсрещната страна на авеню „Санта Мария“. След две секунди забеляза снайпериста на покрива, прицелен в прозореца им, както и двамата мъже във фоайето на хотела, чиито силуети се отразяваха във витрините.

— Застани встрани от прозореца! — твърдо прошепна той на Лин и дръпна най-близкото легло, за да барикадира вратата. Това щеше да им спечели едва няколко секунди, но и те бяха достатъчни.

Елдридж се срещна с хората си в хотела в три сутринта. Изслуша доклада им, подготви собствената си екипировка и им изложи плана за залавяне на бегълците. В седем часа същата сутрин ги поведе по стълбите и остана да наблюдава, докато двамата мъже отпред хукнаха към вратата с малък метален таран в ръце. Тактическата им стратегия беше просто „шок и ужас“ — да разбият вратата, да дезориентират мишените със светозвукови гранати и бързо да ги заловят, като употребят сила, ако се налага.

Само дето, макар че се пропука, вратата не поддаде навътре, както очакваха. Защо, по дяволите?

— Мърфи! — извика той. — Какво има?

Мъжът отдясно отново засили тарана и извика:

— Зад вратата има легло! Разбрали са, че идваме!

Елдридж натисна бутона на микрофона си и заговори на снайпериста на отсрещния покрив. Би предпочел да разположи повече хора отвън, но на такова отдалечено място се налагаше да ограничат ресурсите си.

— Уилямс, какво виждаш?

— Нищо, преди секунда засякох движение на прозореца — чакайте, строшили са прозореца, мъжът държи нещо в ръка, той... ааа! Кръвта на Елдридж се смрази, а връзката прекъсна.

Когато отново хукна към прозореца, Адамс сграбчи Лин за ръката и я повлече след себе си. В другата си ръка държеше голямото огледало, което бе стояло на тоалетката. Дръпна завесите и ботушът му с всичка сила се вряза в стъклото. То се пръсна и падна на земята — два етажа по-надолу.

Миг по-късно Адамс стисна китката на Лин още по-здраво и без да обръща внимание на виковете ѝ, протегна огледалото напред и нагоре, като насочи отражението му право към снайпериста отсреща. Видя как той се отдръпна, когато ярката светлина проникна в окото му през телескопичната леща на снайпера. После чу как мъжете отвън блъскаят по вратата и я повалят и в този кратък момент се възползва от възможността, дръпна Лин и скочи с нея през прозореца.

Адамс беше забелязал голямото платнище над централния вход на хотела още когато пристигна, и по-късно се увери, че стаята на Лин е точно над него, два етажа по-нагоре. Скокът беше рискован — като нищо можеше да улучат някоя метална подпора — но шансовете им бяха по-благоприятни, отколкото ако останеха в стаята и се изправеха срещу шестима въоръжени мъже. Зарадва се, че Лин не изкрещя, докато падаха, макар че не беше сигурен дали това е смелост или шок. При всички положения тишината беше нещо хубаво. Надяваше се, че

мъжете долу не са се усетили при счупването на стъклото — всяко предимство беше добре дошло.

Паднаха върху платнището, а Адамс се хвана за парапета с едната си ръка, като с другата държеше Лин през кръста. Завъртя се и се плъзна надолу, накрая се пусна и леко се приземи право пред двамата мъже, които беше забелязал по-рано. В същия момент пусна Лин, която с препъване отстъпи встрани, напълно дезориентирана. Щом го видяха, двамата се облешиха, притиснали слушалките в ушите си — явно говореха с екипа горе.

Преди да успеят да реагират, Адамс се хвърли напред и вложи цялата си тежест в прав удар, насочен към челюстта на единия. Мъжът забели очи и падна в безсъзнание, а Мат вече се обръщаше, за да удари другия с лявата си ръка. Улучи го, но изпусна момента и мъжът само отстъпи назад. Залиташе, но все още представляваше заплаха. Адамс видя как той посяга инстинктивно към пистолета на колана си, но внезапно главата му се изви като след друго тежко кроше. Обърна се и видя Лин, която стоеше с раницата в ръка, след като току-що беше ударила мъжа с нея. Мат се впечатли, но тя открай време си беше корава. Мъжът беше в съзнание, но повален.

Адамс внезапно си спомни за снайпериста от другата страна. Макар и с увредено зрение, пак можеше да успее да стреля по тях. Дръпна Лин встрани и се скриха зад една от двете огромни саксии от теракота до входа, в същия момент подозренията му се потвърдиха и куршумите заваляха на тротоара, където стояха преди малко. Адамс забеляза, че не оставят следи, като се изключат черните петънца. Гумени куршуми. Можеха да бъдат смъртоносни, ако мишената няма късмет, но доказваха, че онези, които ги преследват, ги искат живи.

Това беше добрата новина. Лошата беше, че сега бяха в клопка между снайпера и групата мъже в хотела зад тях. Дори гумени, куршумите лесно можеха да ги обезвредят. Ако побегнеха по улицата, щяха да ги улучат, ако отстъпеха към хотела, щяха да ги посрещнат шестимата наемници, които без съмнение вече се носеха по стълбите към фойето.

Адамс бързо пресметна, че от момента, когато разби прозореца и двамата скочиха, не са изминали повече от петнадесет секунди. През това време екипът горе вероятно беше успял да проникне в стаята, а водачът им беше разбрал какво е станало и вече знаеше как да действа.

Спускането на въоръжена група от втория етаж щеше да отнеме поне тридесет секунди.

Адамс знаеше, че хотелът има заден вход, който вероятно води към служебна алея. Трябваше да огледа изходите още при пристигането си. Беше проявил небрежност, която срещу тези хора можеше да им струва живота. Трябваше да се стегне, ако с Лин искаха да оцелеят.

При това положение имаха тридесет секунди, за да се върнат в хотела и да излязат от другата страна. Трябваше да стигнат.

Елдридж поведе хората си надолу по стълбите, без да спира да ругае. Откъде бяха разбрали, че екипът му идва? И кой би допуснал, че ще скочат от прозореца! Ама че бъркотия!

Последната информация от Уилямс не подобри настроението му. По всичко личеше, че двамата мъже отвън са обезвредени, а бегълците се бяха върнали *вътре* в сградата!

Елдридж не знаеше какво замислят, но осъзна, че е сгрешил, като не прати хора на задния вход. Но какво му оставаше при толкова малоброен отряд? Нямахше как да пазят навсякъде, а му се стори, че след като той самият състави плана за задържането, е много малко вероятно задната врата да се нуждае от охрана.

„И все пак — помисли си, когато наближиха площадката на първия етаж — плановите никога не оцеляват след контакт с врага.“ Неповратливият стар офицер, който водеше тренировките на военноморските тюлени във Вирджиния Бийч, се оказа прав поне по този въпрос.

Докато наближаваха фоайето, той си даде сметка какво силно впечатление биха направили шестима въоръжени мъже, хукнали през фоайето на евтин градски хотел. Операцията трябваше да мине тихо и въпреки че бяха получили одобрението на чилийското правителство и полицията в Сантяго, Елдридж осъзнаваше, че мисията ще прескочи определените граници.

Фоайето бе опразнено от служителите на хотела, за да улеснят операцията — замисълът беше да пренесат двете мишени по стълбите и да ги натикат в камионетката, която чакаше отвън, — но Елдридж осъзна какво зрелище се е получило и колко ще пострада авторитетът на американското правителство, ако нещата се влошат допълнително. Той спря за миг на последното стъпало — камионетката! Разбира се! Как можа да забрави?

— Ренфрю — изрече той в микрофона и пристъпи във фоайето, — закарай камионетката отзад! Веднага!

Адамс и Лин с трясък изхвъркнаха през металната служебна врата на тясната алея. Стигнаха до изхода през кухнята, след като минаха с пълна скорост през фоайето, рецепцията и столовата.

Мат се изненада, че не срещнаха никакви хора, но си даде сметка, че гостите сигурно са по стаите си. Наоколо нямаше и служители и той внезапно осъзна какви връзки трябва да имат тези хора, щом бяха успели да се подготвят толкова ефективно.

Хукнаха по алеята към преливащите кофи за боклук в края ѝ — за огромно облекчение на Адамс на вратата нямаше охрана и той тъкмо започваше да вярва, че ще успеят да се измъкнат, когато пред тях изникна заплашително метално туловище и запречи алеята.

Това беше огромната черна камионетка, която бе зърнал само за миг, когато снайперистът ги заклеци пред хотела. Някой явно бе предвидил бягството им към задния вход и камионетката им пресече пътя. Беше на пет метра от тях и той видя как вратите се отварят и към тях се навежда мъж с насочен картечен пистолет. Адамс се съмняваше, че и той е зареден с гумени куршуми. Сграбчи огромната кофа за боклук на колела до себе си и с мощен замах я засили към въоръжения мъж.

Тя удари вратата на камионетката и запрати мъжа навътре, а Адамс веднага посочи на Лин пожарната стълба от лявата им страна. Вдигна я върху друга кофа, за да достигне първото стъпало, и тя се изтегли нагоре. Той я последва и двамата се закатериха към покрива на сградата зад хотела. Той погледна надолу и видя как мъжът блъска вратата на камионетката с всичка сила и изтласква кофата обратно по алеята. Вбесен, вдигна очи и насочи към тях картечния си пистолет, но закъсна. Те бяха стигнали до покрива.

Елдридж никак не беше доволен.

Той не искаше операцията да започне, преди да са пристигнали и останалите му хора, но Джейкъбс се обади и му нареди да удари веднага, докато все още са сигурни къде се намират двамата бегълци. Елдридж разбираше логиката му — желязото се кове, докато е горещо. Би било цяло бедствие, ако успееха отново да избягат. Въпреки това обаче не му се искаше да действа само с деветима мъже. Те до един

бяха професионалисти, разбира се, но не това беше проблемът. Девет души не стигаха, за да контролират цяла сграда и пространството около нея. Така си търсеха белята и практическият му опит трябваше да го накара да откаже на Джейкъбс. „Работата обаче е там — разсъждаваше Елдридж, — че човек не може просто да откаже на Джейкъбс. Никой не дръзва да го направи.“ Така че той изпълни заповедите му като добър войник и ето — мисията напълно пропадна.

Двете мишени избягаха от хотела, минаха край сградите зад „Хостал Американо“ и излязоха на „Уерфанос“, шосето, успоредно на „Компания де Хесус“. За щастие Джейкъбс успя да уреди директна сателитна връзка с АНС, а собствените му разузнавачи в Невада насочваха Алфа бригадата към мишените чрез въздушно наблюдение. Въпреки това в очите на Елдридж провалът беше пълен. Гонитба по улиците на Сантяго щеше да забърка повече хора. Хора, на които Алфа бригадата накрая трябваше да затвори устите.

Изглежда, отново бяха подценили Матю Адамс и Евелин Едуардс. Два отряда от хората на Елдридж — от Алфа бригадата, най-добрите сред най-добрите — се бяха провалили, а Джейкъбс ясно показва, че нещо по-малко от абсолютен успех просто няма да бъде толерирано. Лицето на Елдридж се изкриви и той разбра, че трябва да продължи. С или без организацията, той не беше човек, който приема провала.

Елдридж и хората му изтичаха от пресечката и хукнаха по следите на двете мишени. Предаваха му информация за движението им в реално време, която се засичаше от въздуха. Знаеше, че тя постъпва от сателит в ниска орбита, и не се учуди, че им я осигуриха толкова бързо — въпреки че обтегнатите отношения между различните разузнавателни агенции бяха печално известни, организацията на Джейкъбс винаги успяваше да ускори нещата.

Когато Елдридж изведе хората си на „Уерфанос“, електронният глас в слушалката му каза, че мишените току-що са излезли на „Плаза де Бразил“, на по-малко от 150 метра на изток. Пренебрегвайки стреснатите лица на хората по улиците, които се взираха в тежковъоръжените мъже с маски, които тичаха по обточения с палми булевард, той бързо даде насоки на екипа си.

Двама щяха да се спуснат от двете страни на площада и да препречат северния и южния изход, а камионетката щеше да заобиколи, за да заварди западния. Елдридж и партньорът му щяха да влязат директно и да задържат бегълците.

Поне така се надяваше.

Картината, която се разкри пред Адамс и Лин, когато навлязоха в площада, спря дъха им, но те не спряха, забързани към центъра, където бе сърцето на Фестивал дел Барио Бразил. Накъдето и да погледнеха, кипеше оживление. Уличен театър, пантомима, танцьори, изложби на картини и музиканти, заобиколени от стотици, може би дори хиляди омагьосани зрители. Големият площад беше добре скрит под клоните на дърветата, предлагаше сянка и подслон и беше идеалното място, ако човек иска да се изгуби в тълпата.

Наясно, че въоръженият отряд вероятно е съвсем наблизо, Адамс дръпна Лин и навлезе още по-дълбоко сред множеството, забавяйки крачка до бърз ход, за да не привлича внимание. При целия този хаос на площада му се струваше невъзможно да ги видят.

На сто и петдесет метра под пустинята Невада техниците наблюдаваха живото предаване от сателитите на АНС и полицейските камери в Сантяго. Мишените — Чарли едно и Чарли две — навлязоха в многолюдния площад. Изгубиха ги за момент, но софтуерът ги посочи, осветявайки ги в синьо, главният техник провери мястото и подаде координатите на камерите, които се насочиха към посочените мишени. Появиха се образите на Чарли едно и Чарли две, които с лекота се придвижваха през тълпата — индианец и бяла жена, в края на тридесетте, носеха чанти и внимателно се оглеждаха.

Докато докладваше подробностите на екипа долу, техникът почти изпита вина. Беше толкова лесно.

Елдридж ахна, щом зърна тълпата, и се зачуди как, по дяволите, ще успее да открие мишените в такава среда, но тогава слушалката в ухото му изпраця и информацията беше кристално ясна — намираха се на четиридесет метра на югоизток, във вътрешността на площада, в средата на група от двадесет и седем зрители точно до акробатичната

платформа. Предаде сведенията на хората си, вдигна предпазителя на оръжието си и тръгна напред, пренебрегвайки писъците на хората, които го видяха.

Адамс не беше сигурен кое долови първо — движението на камерата, скрита зад голямата палма от северната страна на площада, която бавно се обърна и спря, когато сочеше право към тях, или писъците зад тях, които като нищо можеха да идват от хора, зърнали въоръжени мъже.

Той веднага си даде сметка, че с Лин не са скрити, а хванати в капан. Може би в момента блокираха изходите на парка, превръщайки площада в кланица. Знаеше, че хората, които са организирали лова, ги искат живи, но си даваше сметка, че макар и за предпочитане, този вариант не е задължителен. Със сигурност нямаше да поема рискове. Трескаво огледа площада, тълпата, музикантите, танцьорите, павилионите, платформите и...

Адамс замръзна на място и не можа да се сдържи — на лицето му изплува усмивка.

Пред тях настана някакво раздвижване, Елдридж нямаше нужда да му го съобщават — виждаше го със собствените си очи. Нещо ставаше, хората се вълнуваха, крещяха, смееха се. Гласът в слушалката му каза, че мишените са се измъкнали от тълпата и са продължили на югоизток, към нещо като клетки с животни. Проправяха си път натам и... Тогава Елдридж се изключи, неспособен да повярва на ушите си. След малко стигна, разблъска хората, за да погледне, и разбра, че гласът е бил прав. Отдръпна се и изкрещя в микрофона:

— Към камионетката! Веднага! Те яздят някакъв проклет кон!

Адамс усети хватката на Лин да се затяга около кръста му, докато насочваше коня през тълпата, която бързо се разделяше, за да им направи път. Знаеше, че така привличат вниманието и че на гърба на животното се превръщат в по-лесно забележима мишена, но се надяваше, че допълнителната скорост напълно ще компенсира това. Пък и не смяташе, че някой ще започне да стреля като луд на толкова многолюдно място, но гаранции нямаше, така че заби пети в хълбоците на коня и го пришпори към западния изход.

Отвисоко и двамата по-ясно виждаха какво става. Нищо хубаво. Лин се извърна, за да гледа зад тях, после му прошепна:

— Двама въоръжени мъже, точно зад нас са.

Удиви го как контролира гласа си, без да допуска в него и капка от ужаса, който със сигурност изпитваше. Той от своя страна беше забелязал четирима полицаи, които охраняваха площада и тъкмо се насочваха към суматохата при клетките.

Адамс и Лин бяха влезли вътре на бегом. Той леко се метна на гърба на неоседлания кон, протегна ѝ ръка и я изтегли зад себе си. Децата, които хранеха кобилата със сено, бързо отстъпиха, а конярят се опита да хване Адамс за крака и да го свали долу, но той успя да го изрита, да овладее коня с натиска на бедрата си и да го насочи към по-отдалечения изход.

Ездата без седло е трудна, но Мат се беше научил отдавна и често демонстрираше уменията си по време на туристическите обиколки. С Лин зад гърба му беше по-трудно, разбира се, но не и невъзможно. Той пришпори хубавата кобила с цвят на кестен и тя леко прескочи оградата, набирайки скорост. Хората зад тях викаха полицията и Адамс разбра, че нямат много време, за да се измъкнат от площада.

Тим Ренфрю наблюдаваше изхода на парка от камионетката, насочил картечния си пистолет през прозореца. Заповедите все още

бяха да ги хване живи, така че смяташе да застреля коня. Ако той паднеше, мишените за миг щяха да се окажат безпомощни и Ренфрю се надяваше, че времето ще му стигне, за да се доближи и да ги улучи с тейзър.

Тълпата се раздели, настъпи безредие, някои от хората побягнаха с крясъци от площада и тогава... ето ги — Чарли едно, Чарли две и коня. „Защо не Чарли три“, реши Ренфрю, докато се взираше през мерника. Животното обаче тичаше прекалено бързо, препускаше в галоп и накрая пред очите му беше само свирепото лице на Адамс, който се носеше към камионетката. Накрая връхлетяха върху нея и той трябваше да се прибере, за да не пострада, докато копитата на коня изчаткаха по покрива.

Когато отново вдигна очи, конят и двамата ездаци се намираха от другата страна на колата и галопираха успоредно на движението на север по „Матурана“.

Елдридж със сигурност нямаше да остане доволен.

След две минути камионетката се напълни и Ренфрю, Елдридж и хората му потеглиха на север след бегълците. Елдридж постоянно получаваше сведения за местоположението на коня, но това беше излишно — той го виждаше през предното стъкло. Животното галопираше по булеварда, а Адамс и Лин бяха на гърба му. Освен това чуваше виенето на сирени зад тях и от двете им страни.

„По дяволите!“

Явно се беше намесила местната полиция, което можеше да им докара какви ли не проблеми.

— По-бързо — нареди той на Ренфрю.

— Ей, старая се — възрази той, докато голямата камионетка криволичеше сред потока от коли. — Трафикът е ужасен.

Елдридж погледна в огледалото за обратно виждане — святкащите светлини зад тях приближаваха.

— Разкарай останалите коли от пътя, ако се налага — нареди той. — Трябва да хванем проклетия кон!

Адамс усещаше, че кобилата е нервна и не можеше да ѝ се сърди. Пътят беше претъпкан с коли и той трябваше да я насочва в галоп през тонове движеща се стомана. Ревът на двигателите и оглушителните клаксони биха изнервили всяко животно. „Включително хората“, помисли си Адамс, докато се опитваше да контролира необичайното им транспортно средство.

Зад гърба му Лин му казваше какво става на улицата.

— Камιονетката наближава, дори изблъсква останалите коли от пътя — кресна тя в ухото му. — Има и полицейски коли, вече я догонват.

Адамс кимна, без да откъсва очи от пътя. После бързо се обърна към Лин.

— Дръж се! — изкрещя той и изви вляво.

Неоседланата кобила се подчини на волята му и пресече насрещното движение по „Компаня де Хесус“. Една огромна каравана „Форд“ полетя право към тях по натоварената улица и Адамс беше благодарен, че Лин не може да види какво става отпред. Приведе се до шията на кобилата, убеждавайки я да продължи, докато тя се вдигна на задните си крака и прескочи грамадното препятствие с едно плавно движение.

— Мат! — изписка Лин, когато конят се приземи и рязко зави, за да избегне друга кола.

Адамс се обърна към нея, усети как ръцете ѝ го изпускат и с ужас видя, че тя се свлича от гърба на животното.

— Тя пада! — съобщи Елдридж на хората си в задната част на камιονетката, докато завиваха зад ъгъла и се врязваха в движението на „Компаня де Хесус“. — Пада!

Отпред Елдридж и Ренфрю наблюдаваха как конят като по чудо прескача шофьорската кабина на грамадна каравана, на косъм заобикаля друга кола и — ура! — как Евелин Едуардс изпуска Адамс и полита към твърдия бетон.

* * *

Щом Мат усети, че Лин го изпуска, тялото му реагира моментално и инстинктивно. Сграбчи гъстата грива на кобилата с една ръка, измести тежестта си встрани, стягайки колене, за да се задържи, и протегна другата си ръка към Лин. Щом тя се отдели от гърба на коня, той увисна почти до земята и здраво сграбчи ръката ѝ между лакътя и китката. Конят продължи да галопира по улицата, а Лин се хвана за него и продължи да крещи, докато краката ѝ болезнено се влачеха по грапавия асфалт.

Адамс също смръщи лице от болка, докато се опитваше да я изтегли обратно и да контролира неоседлания кон. Докато дърпаше, а ноктите на Лин го деряха, той хвърли поглед напред и ахна, забелязал камиона, който се носеше към тях, заплашвайки да ги погребее под тонове стомана.

Лин проследи погледа му, видя камиона и очите ѝ се разшириха. В телата им нахлу адреналин, Адамс дръпна с всичка сила, Лин се вкопчи здраво и той започна да я издига все по-високо, докато накрая отново я метна зад себе си и бързо се дръпна от пътя на камиона, който наду клаксона и мина на сантиметри от тях.

В камионетката Елдридж изпита удовлетворение от новината, че полицията вече не го следва. Явно Джейкъбс някак си бе успял да ги отзове. Това, че вече не се налагаше да се тревожи за местните сили на реда, беше благословия. Ако операцията от самото начало бе планирана като задача за няколко агенции, щеше да е друго, но ако се намесеха допълнителни елементи след началото на мисията, нещата със сигурност щяха да се объркат.

„Да се объркат още повече“, поправи се Елдридж. Те и бездруго бяха повече от объркани. Мишените не само бяха минали през пресечката с „Рикардо Куминг“, без да пострадат, като по чудо проправяйки си път през насрещното движение. Странното им превозно средство напълно се беше скрило от очите му. За щастие гласът в слушалката успя да поправи това почти моментално, като му съобщи, че конят рязко е завил надясно по „Арс Гонзалес“ и се движи към „Катедрал“. За нещастие обаче разстоянието между него и тях постоянно нарастваше.

— Хайде — подкани той Ренфрю. — Тая браhma не може ли да се движи по-бързо?

Ренфрю не му обръщаше внимание, съсредоточил всичките си усилия в това неповратливата камионетка да не излезе от пътя, но бе твърдо решен да ги хване. Ако не успееше да догони кон с автомобил, под чийто капак се крие петлитров V8 двигател, никога нямаше да се отърве от подигравките. Животното обаче наистина имаше предимства — като начало се управляваше много по-лесно от моторно превозно средство и с лекота влизаше и излизаше от потока на движението. В един момент обаче щеше да започне да се уморява. Тогава Ренфрю щеше да ги спипа.

Докато препускаше към края на „Арс Гонзалес“, конят сякаш забави ход. Нима вече бе изтощен? Ренфрю форсира мотора още повече. Тогава се случи нещо, което накара и него, и Елдридж да възкликнат с глас.

* * *

Адамс го видя отдалеч и моментално взе решение. Входът на метростанция „Куминг“ беше точно пред тях, срещу „Катедрал“, която се пресичаше с „Арс Гонзалес“.

Докато приближаваха, той забави кобилата, огледа движението по „Катедрал“ и щом с облекчение видя, че не е натоварено, пресече улицата в галоп. Копитата на кобилата изчаткаха по тротоара и тя слезе по стълбите, които водеха към подземната железопътна мрежа на Сантяго.

Метрото на Сантяго е най-скъпото в Южна Америка. По петте линии има повече от сто гари, те разчитат на над сто километра релси и обслужват над два милиона пътници на ден. Метрото е кръвоносната система на града.

Когато изведе вярната кобила на перона, покрай зяпачите, които крещяха, сочеха и викаха, Адамс беше сигурен, че на релсите за пръв път стъпва кон. Не знаеше дали животното ще пожелае да напусне платформата и да скочи между стоманените релси, но трябваше да опита — планът му зависеше от това да стигне до тунелите.

Лин се хвана здраво за него, той насочи кобилата към ръба на перона и тримата скочиха от безопасната платформа върху релсите.

На операторите в разузнавателната база в Невада никак не им беше лесно. С лекота следваха коня по улиците благодарение на камерите, но сега той се беше спуснал в метрото и никой не разбираше как ездачът е успял да го постигне.

Главният техник веднага проникна в компютрите на отдел „Градски транспорт“ и зареди записите от камерите им. Когато най-сетне успя да ги пренасочи към мониторите си, единственото изображение от камерата на платформата му показва задните крака на коня, който в галоп потегляше по източния тунел, към Санта Ана.

Операторът с нежелание посегна към телефона.

Докладите бързо стигнаха до Елдридж. Транспортната полиция получи заповед веднага да спре всички влакове и да прати хора, които да изкарат коня и ездачите му от тунелите. Междувременно Елдридж подканваше Ренфрю да кара по-бързо по „Катедрал“ до гара „Санта Ана“, където смятаха да пресрещнат бегълците и да сложат край на лудешкото надбягване из града.

След няколко минути той поведе хората си по стълбите към гарата — по четирима наведнъж, нарамили оръжията и вдигнали предпазителите. По същото време цели тълпи напиреха нагоре към изходите и Елдридж не разбираше дали това е защото полицията евакуира метрото, или заради нещо друго.

Хората му слязоха по стълбите на бегом и той можеше да се закълне, че чува цвиленето на кон точно зад ъгъла. На път към западния перон екипът мина покрай последните няколко бродяги, които се точеха по постлания с плочки модерен коридор, и накрая се озоваха на самия перон, под голяма арка.

— Готови! — извика Елдридж и хората му вдигнаха оръжията си в синхрон — 9-милиметрови картечни пистолети, насочени право напред — към мрака на тунела отсреща, готови да застрелят коня в момента, в който се появи. Ако електрическият ток не убиеше двете мишени, щом паднеха от мъртвото животно, хората му щяха да се втурнат и да ги хванат.

Чуха цвилене от вътрешността на тунела, заеха позиция и щом различаха приближаващия силует, спокойно издишаха, без да вдишат. Всеки искаше да се увери, че изстрелът му ще бъде точен.

Тогава кестенявата кобила изникна на перона, носейки се в пълен галоп между стоманените релси — прекрасно, впечатляващо животно с козина, която блестеше на флуоресцентната светлина, с напрегнати от усилието мускули.

— Не стреляйте! — кресна Елдридж.

Конят прелетя край тях с пълна скорост, навлезе в следващия тунел и се скри от погледите им. Беше величествена гледка, но нещо липсваше. Нещо изключително важно.

— Къде са Адамс и Едуардс, по дяволите? — вбесено изкрещя Елдридж.

Адамс спря наскреде тунела, двамата с Лин слязоха и той плесна кобилата, за да я отпрати към следващия перон. Докато я наблюдаваше как галопира между релсите, той отправи молитва към духовете, за да им благодари, че са му изпратили това великолепно животно, и да ги помоли да го пазят.

Сигурен беше, че някъде по линията има вход, шахта за персонала, която води до сервизно помещение. Тунелът обаче беше тъмен, осветен само от бледите аварийни светлини, а нощем той отдавна вече не виждаше така добре, както навремето.

Лин първа забеляза стоманената врата, скрита в сенките от лявата им страна. Адамс хукна към нея и я отвори. Отново провери дали ги преследват, хвана Лин за ръката и я бутна в сервизния коридор пред себе си. Щом очите им най-сетне свикнаха с мрака, Мат реши да изключи осветлението, за да не привлича внимание. След по-малко от две минути обаче закова на място.

— Пред нас има хора — напрегнато прошепна той на Лин. — Идват по коридора. Скоро ще бъдат тук.

Той бързо я затегли обратно по коридора, на няколко метра от мястото, до което бяха стигнали. В тъмното бе успял да забележи ред метални шкафове до стената и сега с Лин паникьосано натискаха дръжките, за да открият някой отворен.

— На вратата са! — предупреди Адамс и точно в този момент Лин успя да отвори един шкаф. Напъхаха се в тясното пространство и дръпнаха алуминиевата врата възможно най-безшумно.

Това беше шкаф за почистващи препарати, пълен с метли, парцали и препарати. Мястото обаче им стигаше и когато лампите светнаха, те впериха поглед в цепките на вратата. След няколко мига очите им привикнаха към ослепителната светлина и те различаха група униформени полицаи — вероятно от транспортната полиция, даде си сметка Адамс — които тичаха по коридора към тунела.

Адамс не знаеше дали кобилата е била открита — бяха слезли доста далеч от гара „Санта Ана“, но тя може би вече бе стигнала дотам, ако е препускала в галоп. Не знаеше и дали полицаите подозират, че с Лин са напуснали тунела по коридора, или просто слизат в него по прекия път. Така или иначе сега полицията (или онези, на които докладваха) със сигурност щеше да реши, че мишените не са в сервизния коридор и Адамс и Лин щяха да получат възможност да си починат и да избягат.

Изчакаха, докато стоманената врата към тунела се затвори, открянаха шкафа и тихо се промъкнаха по ярко осветения коридор, готови за действие. Десет минути по-късно се изкачиха на нивото на улицата, като по пътя трябваше да се крият само още два пъти. Слава

богу сетивата на Адамс се бяха пробудили и ги предупреждаваха точно навреме.

Изходът ги изведе на „Катедрал“, само на сто метра от пресечката с „Бразил“. Камерите тук бяха много малко, но и Адамс и Лин вече ясно осъзнаваха опасността от сателитното наблюдение и веднага се скриха под платнището на един магазин, като се престориха, че разглеждат разнообразните плодове на витрината.

— Трябва да намерим кола и да се махнем от града — решително каза Лин. Досега водеше бившият ѝ съпруг и макар че му беше благодарна — затова го потърси, в края на краищата — тя не беше човек, който лесно би се примирил с безпомощността си. Ако поемеше юздите сега, поне щеше да спаси малкото самоуважение, което ѝ беше останало.

— И аз това си мислех — съгласи се Адамс. — Но откъде да намерим кола?

— Ето оттам — веднага отговори Лин.

— Какво? — изненадано попита Адамс, но щом видя пламъчето в очите на бившата си съпруга, разбра, че планът ѝ е добър.

В контролния център, дълбоко под въздушната база в Невада, техниците бяха изпаднали в паника. Бяха внесли параметрите — перони, линии, сервизни входи и изходи, и всички точки, от които се излизаше на улиците на Сантяго — и сега наблюдаваха всяко от тези места. Проблемът беше, че изгубиха няколко минути заради пренасочването на сателитния сигнал от тяхната организация до АНС, а после от АНС до Бюрото за национално наблюдение, което всъщност управляваше сателитите. Ако междувременно мишените бяха напуснали тунелите, отдалечавайки се достатъчно, директното наблюдение нямаше да разкрие нищо.

Оставаха им камерите из целия град, софтуерът за лицево разпознаване и агентите, които издирваха бегълците. Ако постъпеше такава заповед, всяка правителствена агенция в Сантяго щеше да бъде инструктирана да открие Матю Адамс и Евелин Едуардс. Градската полиция, националната полиция, карабинерите и много други можеха да бъдат мобилизирани, за да участват в търсенето. Засега обаче

техниците щяха да продължат да наблюдават и да се надяват на резултати.

— По дяволите! — вбесено възкликна Елдридж и заби облечената си в ръкавица ръка в една мраморна колона във фоайето на гара „Санта Ана“. Адамс и Едуардс бяха изчезнали — нямаше ги в тунелите, по пероните и в сервизните площи, а според гласа в слушалката камерите из града не ги бяха засекли. Елдридж знаеше, че може все още да се намират в метрото — подробното му претърсване би отнело цели дни — и започна да си дава сметка, че шансовете да ги задържи намаляват с всяка минута.

След час научи, че ловът може би вече е напуснал очертанията на града. Собствениците на магазина на „Катедрал“ — невредими, но вързани и със запушена уста — били открити от двама клиенти, които веднага се обадили в местната полиция. Колата на собствениците, които живеели в апартамента над магазина, била паркирана отзад, откъдето я откраднали бегълците. Полицията веднага я пусна за издирване и Елдридж скоро научи, че е стигнала далеч на север, чак до Мерцедариос в Кончали, преди мишените да я зарежат на пътя. Не се знаеше какво е станало с тях след това — може би бяха откраднали друга кола, може би се бяха върнали в метрото, а може би вече напускаха града с влак или автобус.

Техниците в базата сравняваха снимките им със записите от камерите на всички автогари, гари и метростанции, но засега не бяха открили нищо. Информацията от камерите по пътищата и снимките на шофьорите, минали през пунктове за контрол на скоростта, също подлежаха на анализ, но Елдридж не хранеше особени надежди.

Играта щеше да продължи и със сигурност щеше да бъде интересна.

Лин отново опипа раницата си, когато с Адамс се наместиха в кабината на големия камион. Всичко си беше на мястото, все още невредимо. Доказателствата за тялото, открито в леда, тялото на мъж на възраст четиридесет хиляди години. Мъж, заради когото някой бе готов да ги убие.

Тя се обърна към седналия до нея Адамс. Ужасно я тревожеше фактът, че той също се е превърнал в мишена. Знаеше за тялото (дори да не му беше казала, те щяха да приемат, че знае) и се намираше в не по-малка опасност от нея самата.

Бяха открили камиона до едно крайпътно магазинче на излизане от Сантяго. Зарязаха откраднатата кола и Адамс успя да запали друга на паркинга две пресечки по-нататък. Напуснаха града, като се стараеха да крият лицата си, щом забележеха каквито и да било камери на пътя. Осъзнаваха, че врагът може да анализира записите в тях — ресурсите му явно бяха огромни.

С откраднатата кола стигнаха до Колина, голям град на двадесет и четири километра от Сантяго. Паркираха в охраняем подземен паркинг и платиха за една седмица, убедени, че властите няма да я забележат, преди те да са напуснали района. После пътуваха на автостоп до следващата спирка, купиха си обяд и поприказваха с един шофьор, който превозваше части за компютри до Копиапо, на шестстотин и петдесет километра на север. Срецу мъничко „мордида“ (местната дума за приятелски подкуп, която буквално означаваше „хапчица“) той се съгласи да пътуват с него. Обясни, че нищо не му коства, а парите в брой ще му дойдат добре.

— Накъде пътуваме? — попита накрая Адамс, обръщайки се към Лин. Засега му беше ясно само, че тя иска да пътуват на север.

— Към Перу — отговори тя. — На едно място, наречено Наска.

— Наска? — повтори Адамс. — Знаците в Наска ли имаш предвид? — Щом Лин кимна, той попита: — Защо?

Знаците в Наска са тайнствени очертания наред пустинята — толкова невероятно огромни, че се виждат ясно единствено от въздуха.

Представяват прави линии, животни, геометрични линии и птици с размер до триста метра и се смята, че са изрисувани в пампата преди повече от две хиляди години. Теориите за произхода им са различни — че са служили за астрономически календар, че са сбор от ритуални пътеки, свързани с култ, почитащ водата или плодовитостта, че представляват сънищата на шаман след наркотичен транс и дори, че са писти с извънземен произход.

Адамс беше чувал за тях, но нямаше представа защо тръгват натам. Нямаше възражения срещу Перу — ако искаха да се върнат в САЩ, Перу бе удобна транзитна точка — но знаеше, че Лин неслучайно иска да стигне точно до Наска.

— Фабрицио Баранели — тайнствено отвърна тя.

— Кой?

— Би трябвало да кажа *професор* Фабрицио Баранели — поправи се Лин. — Все пак е най-добрият в своята област.

— Коя е неговата област? — попита Адамс.

— Археологията. В момента е на експедиция, картографира областта. Смятам, че разработва нова теория за геоглифите там.

— Геоглифи ли?

— Знаците, рисунките по земята. Не знам върху какво работи, но е важно.

— И защо искаме да се видим с него? — попита Мат, все още объркан.

— Запознахме се в „Харвард“ преди години — обясни Лин. — Той ми е скъп приятел. Освен това е единственият човек, когото познавам в Южна Америка и който би могъл да ни помогне. Това, че копае около защитен археологически обект, означава, че е свързан с правителството и има приятели където трябва. Надявам се да ги използва, за да ни помогне да се върнем в САЩ.

Адамс обмисли положението. Отдавна се чудеше как ще влязат в Америка — беше находчив, но планът за връщането на Лин му създаваше затруднения. Паспортът ѝ вече със сигурност беше неизползваем, а той не беше сигурен, че може да използва своя — може би врагът бе проследил пътя му от Пайн Ридж, алармирайки властите. Оставаше да пресекат границата пеша, а не беше сигурен, че Лин ще се справи с огромното разстояние. Можеха да използват друг транспорт, но това водеше след себе си различни проблеми. На

всичкото отгоре тези методи бяха и бавни, което осигуряваше на врага повече време, за да ги засече.

Баранели беше външен фактор, но може би щеше да помогне с нещо — контактите му с правителството положително щяха да им бъдат от полза. Може би имаше и познати в медиите, които да разгласят новината за доказателствата в раницата на Лин.

— Добре — каза той. — Този камион ще ни закара до Копиапо, което е на деветстотин и шейсет километра от Наска, там е и границата с Перу. Какво планираш по въпроса? — попита той по-саркастично, отколкото му се щеше.

Лин не му обърна внимание — осъзнаваше в какво положение го е поставила, изтръгвайки го от собствения му живот, за да го изложи на смъртна опасност. Сарказмът беше нищо в сравнение с това. Тя топло му се усмихна и взе ръката му в своята.

— Хей — каза и се втренчи в тъмните му кафяви очи, за миг изгубена в тях, омагьосана от душата му. Премигна, дойде на себе си и продължи: — Съжалявам, че те забърках, наистина съжалявам. Искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен, дължа ти живота си.

Адамс задържа погледа ѝ известно време, после отклони очи, засрамен от себе си. Бяха оцелели, наистина, но той не се беше справил безупречно.

— Бих го направил отново, само кажи.

Лин се усмихна, кимна и избърса една сълза от ъгълчето на окото си.

— Знам — прошепна тя и притисна ръката му към сърцето си. — Знам. — После целуна дланта му и отново го погледна. — Питаш дали имам план как ще влезем в Перу? *Ти* си моят план. Имам ти вяра, Мат. И за да стигнем дотам, имам нужда от теб.

— Как вървят нещата?

Джейкъбс чу гласа съвсем ясно, но не можа да отговори веднага. Какво би могъл да им каже? Че в момента използва всичките си връзки и всички средства, с които разполага американското правителство, само за да залови две най-обикновени човешки същества без никакво значение? Какво биха си помислили тогава за него и за организацията му?

Но ако ги излъжеше, щяха ли да разберат? И каква щеше да бъде реакцията им? Джейкъбс не се тревожеше за безопасността си, но ако заради неспирните провали на Алфа бригадата те се откажеха от обещанията си, за него това щеше да бъде по-лошо от изтезания и смърт.

Даваше си сметка обаче, че възможностите им са по-ограничени заради разстоянието и че те се нуждаят от него толкова, колкото той — от тях, на този етап дори повече. Така че реши да им каже истината, макар и без да им обяснява всичко.

— Мишените все още са на свобода — каза накрая. — Ние обаче скоро ще ги заловим и няма индикации, че информацията е стигнала по-далеч. Дори подробностите за откритието да бъдат оповестени, не се съмнявам, че ще успеем да омаловажим доказателствата. Не би трябвало да има проблем — продължи Джейкъбс, трупайки увереност, — тъй като според последния доклад от ЦЕРН устройството навлиза в изпитателната фаза. Дори ако вашето съществуване и нашето участие бъдат извадени на бял свят, вече ще бъде твърде късно, за да има значение.

— Грешите — веднага възрази гласът. — Аномалиите *винаги* имат значение. Непознатите променливи могат да променят нещата до неузнаваемост. Всичко трябва да бъде *съвършено*. Смятахме, че разбирате това.

— Това е животът — изстреля Джейкъбс, опитвайки се да овладее раздражението си. — Понякога нещата *не* са съвършени, просто трябва да се справяме с тях по най-добрия начин.

— Никой от нас не би действал така — беше моменталният отговор. — Ние не приемаме несъвършенството.

Връзката прекъсна, Джейкъбс се отпусна в кожения си стол и отпи глътка вода от дебелата чаша на бюрото. Не приемаха несъвършенството значи. Е, това не беше никакъв проблем. Същото се отнасяше и за него.

— Добре ли си? — попита Лин от седалката на малкия двадесетгодишен фиат.

Адамс си даваше ясна сметка как изглежда. По челото му се стичаше пот, беше бледен като привидение и силно трепереше. Липсата на сън, адреналинът и вълнението от изминалите няколко дни ставаха непоносими и му се отразяваха много по-тежко, отколкото очакваше. От онзи нещастен случай преди толкова години той отказваше да обсъжда проблемите си. В началото изобщо отказа да допусне, че има проблем, и когато най-накрая го призна, дори не му хрумна да потърси помощ. Сега си даваше сметка, че това е било излишно перчене, и за пръв път в живота си искаше да му помогнат. Искаше му се да се свие на топка и да зареве за помощ. Знаеше обаче, че това никога няма да се случи.

— Мисля, че вдигам температура — излъга той.

— Искаш ли аз да карам?

Адамс се замисли за миг. От шофирането го болеше глава, но така поне се занимаваше с нещо. Ако се отдадеше на самосъжаление на задната седалка, вероятно щеше да се почувства по-зле.

— Не, благодаря — отвърна той, като вложи повече енергия в гласа си. — Ще се оправя. Най-добре да имам за какво да мисля, нали разбираш?

Лин го погледна така, сякаш за пръв път го виждаше истински от срещата им предишния ден.

— Променил си се — каза тя накрая.

„Само ако знаеше“, помисли си Адамс, но вместо това попита:

— Какво имаш предвид?

— Не знам... преди беше толкова пълен с живот... толкова неукротим. Сега изглеждаш... по-унил.

Тя му се усмихна извинително — съжаляваше, че говори така, но искаше да разбере какво е предизвикало промяната в мъжа, когото бе обичала толкова много.

— Предполагам, че животът рано или късно ни застига — отговори Адамс, давайки си сметка, че именно тези коментари бяха накарали Лин да забележи промяната. — Сигурно е от температурата, нищо повече — бързо добави той.

Секундите мълчание преминаха в минути, докато се носеха по Магистрала N5, през просторните пустинни равнини на Чили.

Стигнаха в Копиапо късно предишната вечер, платиха в брой и се качиха на местния автобус до Калдера, на крайбрежието. Щом пристигнаха в градчето, разпитаха откъде да купят кола и откриха една само на няколко минути разстояние. Не беше произведение на изкуството, нямаше климатик и едва се движеше, но изглежда щеше да успее да стигне от точка А до точка Б. Предвид цената, която платиха, това беше достатъчно. А и беше малко вероятно някой да засече колата. Освен ако преследвачите им не ги проследяха до Калдера и не започнеха да обикалят от врата на врата в търсене на човек, който наскоро е продал колата си, щяха да бъдат в относителна безопасност.

Запасиха се с храна, напитки и бензин, тъй като не бяха сигурни колко често ще се натъкват на бензиностанции, и потеглиха по дългия път на север. През по-голямата си част той следваше брега на Тихия океан и красотата му удиви и Адамс, и Лин. Постепенно изникнаха крайбрежните планини и те завиха на североизток, през просторната пустош на пустинята Атакама.

Вече бяха на половината път до Наска, само на сто километра от границата с Перу. Мат реши да забрави темата на предишния им разговор и да премине към друга. Освен това започваше да му прималява и трябваше да говори, за да остане буден.

— Разкажи ми за тялото.

Беше разгледал снимките, които Лин и колегата ѝ бяха направили, докато тялото още бе наполовина оковано в леда, преди пристигането на военните, но знаеше, че след изваждането му тя е видяла и още. След всичко случило се така и не бяха получили възможност да го обсъдят.

— Беше... беше странно — започна тя. — В началото ни се стори, че сме открили тялото на съвременен мъж. Намираше се в

падина в основата на хребета и вместо да го смаже, ледът го е съхранил идеално, според нас за период от около четиридесет хиляди години.

— Нормално ли изглеждаше?

— Сякаш е бил погребан там миналата година. Затова е толкова уникален.

— Как смятаме, че са изглеждали хората преди четиридесет хиляди години?

— Ами, проучвам и това, откакто пристигнах в Сантяго. По всичко личи, че като телесни пропорции са изглеждали почти като нас. От първото появяване на хомо сапиенс преди двеста хиляди години никак не сме се изменили.

— А лицето?

— Черепите им са били малко по-различни, смесица от човешки и неандерталски характеристики. По-плоско чело, по-едра челюст, много големи горни кътници. Така че лицето е било напълно различно.

— Но тялото, което сте открили, прилича на нас?

— Абсолютно. По-важно от тялото обаче е онова, което открихме заедно с него.

— В хотела спомена някакви необичайни дрехи.

Лин кимна.

— Да, и, Джеф... — Тя замлъкна при спомена за колегите си. — Ами, преди той е работил в Агенцията за национална сигурност и каза, че никога не е виждал подобно нещо. Когато онези военни извадиха тялото, до него имаше и други неща.

Адамс ѝ хвърли удивен поглед.

— Например?

— Майор Дейли не се радваше, че сме там, и се увери, че няма да видим много. Но ботушите например имаха някакви добавки отстрани, определено механични, може би дори електрически. После откриха още нещо, на нас с Томи ни заприлича на някаква моторизирана шейна.

Адамс се замисли за това, а пустинният път се точеше пред тях като дълга бяла мъглявина.

— Ако забравиш за датирането, какво би си помислила? Какво е правел там този човек?

Лин се замисли за няколко секунди.

— Облекло за студ, моторна шейна — бих предположила, че е участвал в изследователска експедиция. — Тя млъкна. — Може би точно като нас.

— Датирането може ли да греши? — бе следващият въпрос на Адамс.

— Възможно е — веднага отговори Лин. Тази мисъл я занимаваше отдавна. — Но всички бяхме толкова сигурни, колкото е възможно без лабораторен анализ на ядките. Анализ, който трябваше да направят майор Дейли и хората му.

— И така — каза накрая Адамс и избърса студената пот от очите си, — най-вероятно е тялото да е част от съвременен военен или правителствен изследователски екип, било е погребано там наскоро, а датирането не е точно. Ако целта им е била да тестват екипировка за сняг, това обяснява защо искат да покриват всичко.

— Избиха цял екип от НАСА, за да скрият изпитанията на облекло за студ? — невярващо възрази Лин.

— Ако беше казала, че датирането е вярно на сто процента, не бих обмислил тази възможност — каза Адамс. — Само че точността му не е сто процента, а и дори да говорехме за деветдесет и девет процента, пак бих казал, че сценарий, при който тялото не е на четиридесет хиляди години, е по-вероятен.

Лин искаше да отговори, но не може. Той беше прав. След преживяната през последните дни драма и вълнението от откритието напълно бе забравила по-обикновеното обяснение. Логичната страна на ума ѝ обаче разбираше, че именно тривиалните обяснения обикновено се оказват верни. Но нима едно тривиално обяснение имаше смисъл предвид последвалата реакция? Избиха цяла група учени, откраднаха тялото, четяха пощата ѝ, подгониха бившия ѝ съпруг, из Южна Америка обикаляха убийци. Прекалено крути мерки, ако целта е просто скриването на нова технология, използвана от правителството. Едно откритие, което би променило представите за човешкото съществуване, бе по-основателна причина за онова, което бе изживяла, и за многото загинали.

— Е — каза Адамс, — вероятно ще знаем повече, когато анализираме данните в САЩ.

Потънала в мисли, Лин кимна.

— Прав си. Нека се уверим, че ще пристигнем там живи и здрави.

Елдридж се срещна с хората си на летището в Сантяго, където самолетът „Лиър“ кацна на частната писта в задната част на комплекса. Качи се сам — останалите деветима все още бяха в града и заедно с полицията и правителствените агенции се опитваха да изработят профил на движението на двамата бегълци.

От двадесет и четиримата мъже на борда Елдридж задържа четирима. Останалите двадесет прати при онези, които вече бяха в Сантяго. След това обяви самолета за свой оперативен център и нареди да го заредят с гориво и да го подготвят за излитане. По заповед на Стивън Джейкъбс машината беше модифицирана така, че да може да я зареждат във въздуха, и чилийските военновъздушни сили бяха обещали на Елдридж, че това ще му бъде осигурено веднага, за да може да остане във въздуха за неопределено време.

Той смяташе, че трябва да е в състояние да реагира моментално на новопостъпила информация, а по въздуха можеше да стигне където и да било на континента сравнително бързо. Ако останеше на земята, времето му за реакция щеше да се удвои и дори утрои, а с всеки изминал час, през които Адамс и Едуардс бяха на свобода, опасността за организацията нарастваше.

Записите от камерите по пътищата пристигаха бавно. Джейкъбс ги насочваше към суперкомпютрите в АНС, откъдето ги пращаха към неговите техници в Невада. Засега не откриваха нищо, но Елдридж знаеше, че няма как да са стигнали твърде далеч. Паспортите и на двамата бяха обявени за издирване и при използването им щеше да последва моментален арест. Фотонаблюдението по всички летища, пристанища и международни автобусни спирки бе обект на постоянен анализ и засега липсваха резултати. За Елдридж това означаваше две неща — първо, че бегълците все още се намират в Чили, и второ, че използват пътищата, вероятно на стоп или с крадени коли.

Той отправи молба към местната полиция и карабинерите да спират подозрителните превозни средства и да проверяват документите на шофьорите, както и версиите на пътуващите на стоп.

Освен това помоли цялата информация за наскоро откраднатите коли да се изпраща директно на него.

Докато изучаваше картите на чилийската пътна система, той си даде сметка, че вариантите отново са два. Те или щяха да се придвижват бавно по черните обезлюдени пътища, смятайки, че така е по-малко вероятно да ги видят, или щяха да изберат основните пътища с надеждата да използват скоростта за свой съюзник и да се отдалечат максимално от преследвачите си.

Елдридж поиска подробен сателитен анализ на колите, които се движеха по черните пътища, при който компютрите в АНС щяха да докладват за всякакви аномалии, а после се обади директно на шефа на националната полиция.

— Сеньор Васкес — започна той, без да се налага да се представи, — боя се, че имам още една молба.

На пръв поглед американското правителство напълно го подкрепяше, така че ставаше дума по-скоро за заповед, но той трябваше да спазва приличие.

— Какво желаете, приятелю? — сервилно попита Васкес.

— Искam блокади — отвърна Елдридж. — На всяка магистрала, на интервали от сто километра.

„Няма да избягат — обеща си той. — Няма да избягат.“

Когато Адамс видя блокадата, беше твърде късно. Беше толкова уморен, че очите му често се затваряха против волята му и той изминаваше опасни участъци сляп, преди зрението му да се възстанови.

На фона на пустинята му беше трудно да прецени разстоянието, но предположи, че блокадата е издигната на около километър и половина надолу по правата магистрала. Успя да различи три полицейски коли, запречили пътя, които спираха шофьорите за проверка на документите.

— Имаме проблем — каза той на Лин и я побутна, за да я събуди. Щом отвори очи, тя веднага схвана какво става.

— О, не — изохка Лин, а Мат вдигна крак от газта и колата забави ход. Не искаше да използва спирачките, за да не привлече вниманието към внезапното им спиране, но намали скоростта достатъчно, за да измисли план за действие.

— Какво ще правим? — попита Лин и той се помъчи да измисли отговор. Разбираше, че ако спрат, полицията веднага ще ги заподозре и ще дойде при тях, а ако продължат, документите им ще ги издадат и ще ги арестуват. Освен това не беше сигурен, че малкият фиат ще успее да пробие блокадата.

— Предполагам, че ще трябва да импровизираме — каза той накрая.

Сержант Мигел Вега седеше върху капака на първата кола и бърбеше с хората си. На никой не му беше забавно да седи наред Атакама и да проверява коли. Температурите в пустинята можеше да паднат под нулата и макар че приближаваше обяд, колегите му започваха да усещат последствията от студа.

Като тропаше с крака, за да се стопли, един от полицаите внезапно посочи към малката кола, която приближаваше по пътя. Вега се смъкна от капака и плесна с ръце.

— Каква радост — каза той, без да изпитва нищо подобно.

— Още една. И все пак — пошегува се след това — поне ще ни платят допълнително, нали?

Адамс спря пред първата полицейска кола, спусна прозореца и във фиата нахлу студен въздух. Потта започна да замръзва по тялото му.

Той с интерес наблюдаваше реакцията на сержанта и хората му. Първо — пълно безразличие. После, щом си дадоха сметка, че в колата седят бяла жена и индианец, ги обзе тревога и присвиха очи. Накрая заваляха заповеди и движенията им станаха припрени.

Адамс видя как началникът вади лист формат А4, на който вероятно бяха снимките им, и излайва нещо на хората си, които наобиколиха колата с извадени оръжия.

— Излезте от колата с ръце на главите! — кресна сержантът. — Веднага!

— Един момент — спокойно се обади Адамс иззад волана. — Знаете ли кои сме ние?

— Терористи, дяволите да ви вземат! — изкрещя полицаят. — Излизайте от колата, веднага!

Идеално, помисли си Адамс. Ако искаш нещата да се развият бързо, обяви човека за терорист. Кажеш ли, че става дума за избягали престъпници, колелата ще се въртят много бавно, ако изобщо се размърдат. Споменеш ли, че е терорист обаче, реакцията е съвсем различна.

Вега не ги изпускаше от очи. Не можеше да повярва, че ги хвана точно неговият екип! Терористи, в неговата страна! И *той* ги беше заловил! Щяха да го наградят, сигурен беше. Положително щеше да последва повишение, може би дори похвала от президента. Но защо мъжът беше толкова спокоен? И защо задаваше въпроси?

Следващите думи на индианеца предизвикаха още по-силно объркване.

— Значи знаете какво пренасяме — каза индианецът със самодоволна усмивка.

Какво имаше предвид? Всъщност все едно.

— Излизайте от колата! Последно предупреждение! Излизайте веднага или ще стреляме!

Тогава жената се раздвижи и ръцете ѝ вдигнаха нещо към предното стъкло, за да го разгледат. Какво ли беше? Вега проточи врат, за да го различи.

Да не е... епруетка?

Лин вдигна една от ДНК пробите от замръзналото тяло към предния прозорец. Нямаше желание да я вади, но Адамс твърдеше, че ако ги арестуват, така или иначе ще загубят пробите, така че тя прие импровизирания му план.

— Бацилус антрацис — каза Адамс на изнервения сержант. — Антракс.

Антракс? На Вега му се зави свят. За *това* нищо не му бяха казали! И все пак — ето го, нещо в замразена епруетка, точно както в лабораториите.

Дали беше антракс? Какво друго би могло да бъде? Защо им е на терористи да носят епруетки, ако в тях няма никакво оръжие?

— Щом я пусна и вие вдишате спорите, господа — продължи мъжът, — ще почувствате ефекта по-късно днес следобед. В началото ще прилича на грип, после бързо ще се влоши. Органите ви ще отказват един по един, докато след може би седмица — ако имате късмет — заболяването ще прерасне в смъртоносен масиран кръвоизлив. — Мъжът се усмихна широко. — Смъртоносен в деветдесет процента от случаите.

Вега взе решение за по-малко от тридесет секунди.

— Хвърлете оръжията — нареди сержантът на хората си и Адамс и Лин облекчено въздъхнаха. Бяха им повярвали.

Щом полицаите свалиха оръжията си, Адамс премина към втората част от плана.

— Сега ги сложете на земята и отстъпете две крачки назад.

Сержантът преведе заповедта на хората си и те се подчиниха. Колкото и да държаха на работата си, заплахата със заразяване с биологично оръжие бе повече от достатъчна, за да осигури съдействието им.

Мат и Лин бавно излязоха от колата, като Лин държеше ужасяващата епруетка така, че всички да я виждат. След като огледа

насъбраните мъже, Мат избра двама от най-обещаващите кандидати.

— Вие двамата — посочи ги той. — Сложете белезници на останалите.

Сержантът отново преведе и те бързо се подчиниха със сковани от ужас лица. Адамс каза на окованите да легнат по лице на земята и се обърна към онези, които им бяха сложили белезниците.

— А сега се съблечете — каза той.

Като много неща в живота фактът, че окованите полицаи бяха открити, се дължеше просто на лош късмет. Адамс и Лин се намираха само на деветдесет и пет километра от границата и ако онзи, който откри отряда, се бе натъкнал на него само час по-късно, те щяха да избягат с полицейската кола и да стигнат до Перу без въпроси благодарение на взетите назаем униформи. Това беше напълно възможно по безлюдните пътища на Атакама — движението не беше натоварено, всъщност често се случваше да минат часове, преди да се появят някакви коли.

Адамс отведе полицейската бригада на петдесет метра от шосето и ги скри зад една малка горичка. Замисли се дали да не изкара от пътя и колите, но се отказа от идеята, защото не беше сигурен дали областта не е под сателитно наблюдение. Едва ли щяха да ги гледат в едър план, но отсъствието на превозни средства в близост до блокадата положително щеше да се усети. Молеше се само никой да не мине край празните полицейски коли през следващия час.

За съжаление не стана така. Не повече от двадесет минути след като с Лин отпрашиха с колата на сержанта, малък камион за добитък бавно се заизкачва по пътя. Шофьорът забави още повече, после спря. След като няколко секунди чака в колата, той излезе и отиде при първата кола. Не откри никого и провери втората, а след това и фиата. Нищо. Не откри жива душа.

Шофьорът застана насред пътя, размишлявайки как да постъпи, и внезапно периферното му зрение долови някакво раздвижване. Обърна се и видя първо групата дървета встрани от шосето. После отново долови движението — иззад едното дърво се подаваше крак. И риташе.

Притеснен, той взе пушката от камиона си и бавно тръгна към дърветата през обраслото с храсти мърляво поле. След по-малко от минута стигна до горичката и заобиколи първото дърво с насочено оръжие. Той ококори невярващо очи, когато видя шестимата полицаи, вързани на земята с гръб един към друг. Безшумните крясъци едва-едва се процеждаха през парцалите, затъкнати в устата им.

Щом се освободи, Вега откри, че полицейските радиостанции са повредени. Умопобърканите терористи бяха строшили и мобилните им телефони. Разпита шофьора на камиона и разбра, че има телефон. Бързо го конфискува и най-сетне се свърза с главната квартира.

— Имаме сериозен проблем — каза той на началника си, останал без дъх. Терористите са на свобода и имат антракс.

* * *

Елдридж чу разговора между сержант Вега и неговия капитан в реално време и прокле лошия си късмет. Горивото им свършваше и самолетът не помръдваше в очакване да го презаредят във въздуха. Самолетът, който щеше да им докара ново, щеше да пристигне в следващите десет минути, но зареждането щеше да отнеме още един час. През това време щяха да продължат да се движат към бегълците от сегашната им позиция на изток от Сантяго, но с много по-ниска скорост.

Предвид сегашната скорост на откраднатата кола Елдридж знаеше, че е малко вероятно с екипа му да стигнат навреме до границата. Останалите хора, разпръснати на различни места из централно Чили, също нямаше да успеят, което означаваше, че ще трябва да разчита на местните власти да извършат ареста.

Но какви бяха тези приказки за антракс? Сержантът каза, че бегълците са им показали стъклена епруветка и са казали, че в нея има антракс, превърнат в биологично оръжие. Вярно ли беше? Елдридж силно се съмняваше в това. Къде биха намерили подобно нещо, по дяволите? Имаха ли контакти в Чили? Да не би старите познати на Адамс в правителството да са му намерили антракс, преди да пристигне? Но тогава как го беше прекарал през митницата?

Това, че го държаха в епруветка, също беше странно — антракът оръжие бе разработен така, че да се използва като аерозол. Те обаче имаха епруветка, което накара Елдридж да се запита дали...

„По дяволите!“

Ами ако Едуардс е взела проби от тялото? Постоянно носеше раница и когато си спомни за Антарктида, Елдридж си даде сметка, че е същата, с която се беше качила в хеликоптера. Защо не се беше сетил за това по-рано?

Върна се още по-назад и си спомни разговора им в столовата на базовия лагер „Мейтрикс“.

— Значи след като снощи говорихте с Аткинсън, не сте се връщали при тялото до днес сутринта? — беше я попитал той, преструвайки се на майор Дейли от инженерния корпус на американската армия.

Едуардс го погледна и поклати глава.

— Не — отговори тя. — Самюъл ни нареди да се върнем тук и да изчакаме, докато пристигнете.

Елдридж се опита да разрови спомените си от онзи ден, да извади образа на Едуардс от недрата на ума си и да открие някакъв знак, че го е излъгала. Знаеше, че задачата е безнадеждна, и все пак се опита, изследвайки спомена за нейното лице в търсене на едва забележимо трепване, на най-беглата следа от неискреност. Само че вече знаеше отговора. Разбира се, че бяха излизали отново. Кой учен не би го направил? В онзи момент не му се стори важно, тъй като знаеше, че и бездруго ще ги убие, но сега му стана ясно, че тогава не го е обмислил достатъчно. Поредната грешка... с която все още нямаше намерение да занимава Джейкъбс. Беше ясно, че ако някой ги спре на границата, Елдридж ще се озове там до час и целият жалък инцидент ще приключи.

Първо обаче трябваше да ги хванат, така че той веднага се свърза с Невада, откъдето АНС получи нареждане да настрои съответните сателити да предават образа на полицейската кола на бегълците в реално време. След това се увери, че патрулът на граничния пункт в Арика е нащрек, и уреди натам да тръгнат подкрепления от чилийската армия — за всеки случай.

Докато разговаряше с граничния патрул, се оказа, че там са взели хеликоптер „Линкс“ назаем от британския армейски въздушен корпус

и Елдридж веднага им нареди да го изпратят на запад по Магистрала 5, за да пресекат пътя на мишените, ако е възможно, или поне да ги наблюдават отблизо.

Част от него се изкушаваше да ги остави да стигнат до границата, където щяха да ги чакат повече хора, но друга част му обърна внимание, че вече са ги изпуснали няколко пъти и изчакването просто не е вариант — бяха ги открили, Елдридж знаеше къде са в момента, а граничният патрул имаше капацитета да стигне до тях в следващите десет минути.

Да, определено беше добра идея да изпрати хеликоптера, и то отлично натоварен. Обади се отново, за да се увери, че мъжете на борда са добре въоръжени. След това позвъни на властите в Перу, за да ги предупреди какво става на границата. И да ги мобилизира.

За всеки случай.

Чуха го дълго преди да го видят — бавното равномерно „вуп, вуп, вуп“, издавано от перките на хеликоптера високо в небето над тях.

Лин се обърна към Адамс.

— Какво разстояние изминахме?

Адамс бързо погледна километража.

— Само тридесет километра — отвърна той. — По дяволите!

Някой явно беше открил вързаните ченгета и се беше обадил, или те някак бяха избягали. Така или иначе на границата бяха научили, което означаваше, че трябва да измислят нов план, и то бързо.

Мат се обърна към Лин и попита с надежда:

— Някакви идеи?

— Зависи какво са намислили — каза тя, протегна се, за да надникне през предното стъкло, и успя да зърне разузнавателния хеликоптер „Линкс“ над главите им. — Ако само ни наблюдават, ще ни следват до границата, където ще ни прибере полицията. Може пак да използваме номера с антракса, но не знам дали ще подейства втори път. Ако обаче са им наредили да ни арестуват, по някое време хеликоптерът ще трябва да кацне...

Адамс кимна, моментално отгатнал мисълта ѝ. Надяваше се, че Лин няма да се паникьоса заради последното си преживяване в хеликоптер.

— Сигурна ли си? — нежно попита той.

Тя кимна.

— Това е единственият ни шанс.

Адамс решително насочи поглед към пътя.

„Какво става?“ Капитан Марко Делонгис видя как полицейската кола на магистралата под хеликоптера рязко спира, а двамата бегълци изскачат навън.

Какво държеше мъжът? Делонгис присви очи. Пистолет!

Пребори се с инстинкта да нареди на пилота да се издигне — знаеше, че деветмилиметров пистолет с нищо не може да навреди на машината. Вместо това продължи удивено да наблюдава как онзи изстрелва петнадесет куршума и изпразва пълнителя. После мъжът хвърли отвратен поглед на пистолета и го захвърли на земята.

Явно го беше взел от някой от полицаите, но не се беше сетил да вземе и резервни пълнители. Жената му изкрещя нещо, посочи към хеликоптера и двамата хукнаха от магистралата право към покритото с храсти поле край нея. Очевидно бяха изпаднали в паника, видът на хеликоптера ги беше принудил да побегнат пеша, слепешката. Делонгис се изненадваше всеки път, когато се случеше нещо такова — виж ти какъв ужас всяваше хеликоптерчето му у хората! — и то му харесваше, тъй като значително улесняваше нещата.

Фактът, че двамата бегълци бяха напуснали колата, за да побегнат пеша, също му помагаше. Бяха му наредили да я пресрещне и да ги арестува. Щеше да се наложи да спусне хеликоптера пред бързодвижещата се кола, като кръжи над магистралата, за да ги накара да спрат, и сега се радваше, че избегна това. Никой не знаеше точно колко смахнати са — можеха да се забият право в него. Сега обаче трябваше просто да кацне край тях, да пусне четиримата мъже от хеликоптера и да изчака да ги арестуват. Щеше да е лесно, особено след като бегълците вече не бяха въоръжени.

Съществуваха обаче проблемът с антракса, напомни си Делонгис. Бяха му казали, че имат епруветка, което означаваше, че антраксът не е бил превърнат в оръжие, но присъствието му стигаше, за да принуди хората му да проявят предпазливост. Заповедите им бяха да ги хванат живи, но Делонгис също издаде заповед — ако им се стореше, че мъжът или жената се канят да използват антракса, незабавно да ги застрелят. Нямаше смисъл да се поемат ненужни рискове.

Адамс и Лин тичаха с всички сили, набивайки крака по грубия, неравен терен, стараейки се да изглеждат като паникьосани, ужасени бегълци. Чуха, че хеликоптерът се приближава, но не се обърнаха — просто продължиха да тичат, вперили поглед напред.

Периферното зрение на Лин първо долови тъмносивата метална форма, която се сниши от едната им страна и вдигна облак пясък, който ги обгърна, докато хеликоптерът се накланяше, издигаше се и накрая се приземи само на двадесет метра от тях. Те се обърнаха и се спогледаха. Сега беше моментът.

Лин вдигна раницата, за да се защити, когато четиримата облечени в черно мъже слязоха сред вълнуващите се пясъци с насочени автомати.

— Долу, долу, долу! — изкрещя им водачът, докато отрядът тичаше напред.

— Чакайте! — извика Лин и вдигна раницата по-високо. — Антракс!

Водачът вдигна юмрук и останалите се заковаха по местата си.

— Свалете раницата! — авторитетно нареди той. — Позволено ни е да ви застреляме, ако не се подчините!

Лин не реагира веднага и той заплашително насочи дулото на оръжието си към нея.

— Свали я! — повтори той. — Веднага!

Лин хвърли поглед към Адамс, който неохотно поклати глава.

Обезсърчена, Лин сложи раницата в краката си и безпомощно зачака, а мъжете се втурнаха напред.

Делонгис наблюдаваше от кабината заедно с пилота и с удоволствие видя, че всичко става дори по-лесно, отколкото се надяваше. Явно видът на облечения в черно екип от отряда за бързо реагиране ужаси терористите и те се предадоха без борба. Съществуваха заплахата от антракса, разбира се, но хората му бързо я бяха неутрализирали. Сега тичаха напред, за да извършат ареста, сваляха белезниците от коланите си и...

Делонгис с ужас видя как бегълците вадят пистолети и дърпат по един от хората му към себе си, обвинват ръка около гърлото му насочвайки дулото към главата му.

Това не беше възможно. Двама от хората му взети за заложници! Явно терористите бяха прибрали няколко оръжия от полицията. Делонгис изруга, отвратен от безразсъдната си глупост. Сграбчи облегалките и кокалчетата му побеляха. Останалите двама хвърлиха автоматите, легнаха на прашната земя и си сложиха белезниците.

Тогава бегълците хванаха заложниците, жената внимателно вдигна раницата си и четиримата тръгнаха към хеликоптера. След няколко секунди Адамс и Лин се намираха от двете му страни, до вратите на кабината.

— Отвори вратите! — свирепо изкрещя Адамс. — Или ще им пръснем главите!

Отговор не последва и Адамс притисна дулото на пистолета си към главата на заложника, притискайки лицето му към плексигласовия прозорец, за да могат пилотите да зърнат ужаса му отблизо.

След миг този, който стоеше от неговата страна, кимна и отвори вратата. Партньорът му направи същото.

— Не изключвайте перките и излезте — нареди Адамс и двамата мъже отново се подчиниха. Той хвърли поглед към Лин, забеляза насмешливия ѝ поглед, но не му обърна внимание.

— Сега тичайте при приятелите си — каза той и с удоволствие загледа как пилотите се просват в прахта до колегите си. Погледна към

Лин, кимна и двамата едновременно удариха с пистолетите заложниците по тила и ги зашеметиха.

След малко бяха в безопасност в пилотската кабина, а Адамс пое командването с уверени, бързи движения. Лин объркано го изгледа.

— Да не би да знаеш как да пилотираш това нещо? — удивено попита тя. — Кога се научи?

Мат привърши проверката и я погледна.

— Много неща не знаеш за мен — каза той и натисна жироскопа.

Страхливо сгушен в храстите, капитан Делонгис погледна нагоре и изпълнен с трагична смесица от бяс и унижение, видя как хеликоптерът се издига над пустинята и полита към границата.

* * *

Елдридж се постара да скрие гнева си, но това го затрудни. Самолетът „Лиър“ пътуваше към границата, оставаха им не повече от двадесет минути. Трябваше просто да отиде и да си прибере затворниците, а сега? Плячката му бе отвлякла хеликоптер! Едуардс и Адамс щяха просто да прелетят над границата и нямаше как да ги спре.

Е, налагаше се да признае, че това не е съвсем вярно. Нямаше *несмъртоносен* начин да ги спре, а все още не се беше стигнало до това решение. Дали усилието да ги залови живи заради страха от онова, което знаеха, си струваше нарастващите разходи и развихрилият се разгром? Елдридж започваше да храни известни съмнения по въпроса.

Каква беше вероятността двамата да са казали на някого или да имат възможност да предложат доказателствата на някой, на когото му пука? Организацията със сигурност щеше да овладее медиите дори ако нещата излезеха на бял свят. Елдридж знаеше, че специалната програма се развива по план и скоро нищо друго няма да има значение.

Взел решение, той вдигна слушалката на сателитния телефон и набра номера на Стивън Джейкъбс. Щеше да изложи предложението си и да поиска разрешение да взриви хеликоптера, да убие бегълците и веднъж завинаги да ги изтрие от лицето на земята.

Десет минути по-късно го свързаха с полковник Карлос Санте, командир на Първа бронирана бригада на Чили. Накрая Джейкъбс бе капитулирал и се съгласи, че бегълците трябва да бъдат убити. Макар че не му се искаше да поиска смъртта им, преди да ги е разпитал, той разбираше в какво положение се намират и накрая се предаде. „По-добре да умрат сега — каза си той, — отколкото отново да избягат.“

Бригадата осигуряваше противосамолетната защита на чилийската граница и действаше от Арика, точно до нея. Полковник Санте командваше батарея от мобилни зенитни установки, закупени само преди няколко години от немски доставчик и наскоро въоръжени със смъртоносните зенитни ракети „Мистрал“.

Разговорът беше кратък — Елдридж обясни, че е важно да действат бързо, тъй като хеликоптерът приближава границата, ако вече не е навлязъл във въздушното пространство на Перу. Санте обеща, че веднага ще го свали.

След това Елдридж се обади в Перу и поиска разрешение хеликоптерът да бъде ударен от Бронираната бригада, въпреки че вече е влязъл в страната. Самото споменаване на думите „тероризъм“ и „антракс“ означаваше, че моментално ще го получи.

Наближавайки границата, Елдридж се усмихна. Нямахше начин бегълците да избегнат двадесет килограма мощен експлозив, носещ се към тях с хиляда и деветстотин километра в час.

Нямахше никакъв начин.

Хеликоптерът пресече границата само десет минути след като го откраднаха. Адамс и Лин ясно виждаха струпаните край граничните пунктове коли.

— Поне тук горе сме в безопасност — каза тя и хвърли поглед към пустинята под тях. Когато навлязоха в перуанското въздушно пространство, тя сграбчи ръката на Адамс и здраво я стисна. — Успяхме!

Той просто кимна — вниманието му беше насочено към... какво? Какво точно беше забелязал? Отново огледа пустинята, многобройните коли, камиони и камионетки около граничния пункт на Магистрала N5, но не откри нищо.

Погледът му се плъзна нататък и тогава Мат я видя — някаква военна база на около четири километра на запад. Той присви очи, за да я разгледа по-подробно. Някакво движение бе привлякло вниманието му.

— Лин — каза той, — погледни онази военна база на запад. Различаваш ли нещо?

Лин напрегнато се взря през страничния прозорец. Нещо се движеше, но какво? Напрегна се още повече. Не беше ли... положително не.

— Мат — каза тя накрая, — приличат ми на оръдия. Големи, артилерийски. Подвижни. И се подреждат в редица. — Тя погледна отново и внезапно разбра. — Целят се в нас! Ще ни свалят!

Полковник Санте наблюдаваше как първата от неговите зенитни установки изстреля ракета „Мистрал“. От задната страна изригна пламък и ракетата полетя в небето, носейки се към терористите с над хиляда и петстотин километра в час. Откраднатият хеликоптер бе изминал шестнадесет километра от границата — щеше да бъде улучен след приблизително тридесет секунди.

Полковник Санте ги използва, за да си запали пура.

Адамс изстискваше и последната капка мощност от хеликоптера и докато връхлитаха към вътрешността на Чили, скоростта им наближи триста и двадесет километра в час. Той обаче си даваше сметка, че няма шанс да избягат от зенитна ракета. Радарът сочеше, че една вече е изстреляна и се насочва към инфрачервения подпис на хеликоптера.

Адамс не беше пилотирал „Линкс“ от много години, но инстинктът му подсказа къде да намери онова, което търсеше. Посегна към прекъсвача на таблото пред себе си и го натисна надолу.

— Какво беше това? — попита Лин, докато се опитваше да овладее надигащата се паника. Беше казала на Мат, че е добре, но всъщност се страхуваше, при това ужасно много. След случилото се в Антарктида дори пътуването с хеликоптер ѝ костваше усилия, но сега към тях се носеше ракета, животът ѝ отново беше в опасност и тя усещаше как пулсът ѝ се ускорява, а дланите ѝ се изпотяват.

„Не отново — повтаряше вътрешният ѝ глас. — Моля те, Господи, не отново.“ Прекъсна го отговорът на Адамс.

— Контрамерки — заяви той. — Инфрачервена светлина, която ще заблуди инфрачервената насочваща система на ракетата. Тя би трябвало да се забие в нея, вместо в нас.

— Това действа ли?

Адамс изкриви лице.

— Ще разберем след около десет секунди.

Полковник Санте вече не виждаше нито хеликоптера, нито ракетата с невъоръжено око, така че наблюдаваше радара, пушейки пурата си. Инфрачервеният подпис на ракетата бързо настигна този на хеликоптера. Последва просветване — ударът — и мъжете напрегнато наблюдаваха, докато светлинката изгасна.

Но какво беше това? Хеликоптерът все още беше там!

По дяволите! Сигурно бяха приложили контрамерките. Санте гневно дръпна от пурата и си даде сметка, че пилотът явно знае повече за хеликоптера, отколкото му бяха дали да разбере.

— Още веднъж! — сърдито нареди той. — Стреляйте с установки от две до десет!

Ако една ракета се беше провалила, четири със сигурност щяха да изпълнят задачата. В крайна сметка цената нямаше значение — мъжът, който се обади, обеща да им възстановят средствата за всички използвани амуниции, както и малка награда за самия Санте, ако успее да свали хеликоптера.

Контрамерки или не, четири ракети бяха гаранция за унищожение.

* * *

Адамс знаеше, че са извадили късмет и че това едва ли ще се повтори. Артилерийският командир несъмнено щеше да нареди да изстрелят няколко ракети, а в такъв случай поне една от тях със сигурност щеше да ги улучи.

Нуждаеха се от друг подход и Мат знаеше какъв е той. Единствената трудност беше да убеди Лин. Замълча, решен да изчака, докато тя няма друг избор. Скоро по радара заблестяха електронни светлини — четири на брой. Той бързо изчисли скоростта им, тази на хеликоптера и прецени, че до удара остава около минута и половина. Отново погледна картата на местността и намали скоростта. Искеше да стигне в каньона почти едновременно с ракетите.

— Намаляваме ли? — невярващо попита Лин.

Адамс се обърна към нея и кимна. След което ѝ обясни плана си.

В щаба на Бронираната бригада полковник Санте наблюдаваше как четирите му величествени птици се носят към зловещия хеликоптер. Възхити се на маневрите на пилота — нагоре, надолу, наляво, надясно — и в същото време му съчувстваше за напразните усилия.

Не оставаше много време и макар че хеликоптерът беше изминал осемдесет километра във вътрешността на Перу, той не очакваше проблеми с тамошните власти. Беше му обещано, че те ще съдействат.

Забеляза, че пилотът беглец отново прилага контрамерки — една от ракетите се подведе по инфрачервената стръв и експлодира зад хеликоптера. После Санте се усмихна — останалите три улучиха целта и екранът на радара ярко просветна.

Полковникът премигна, а екранът се изчисти. Ракетите си бяха свършили работата — хеликоптерът и хората в него вече не съществуваха.

Елдридж научи новината по-малко от минута след разрушителния удар. Значи всичко беше свършило. Или не? Той знаеше, че и преди е допускал тази грешка — твърде рано бе да приеме, че бегълците са мъртви. Е, не и този път. Щеше сам да се увери. Самолетът им щеше да стигне до мястото на удара след по-малко от десет минути, освен това чилийските и перуанските военни и полицейски отряди също пътуваха натам.

Той щеше да огледа мястото от въздуха, да провери дали хеликоптерът *наистина* е разрушен, че не става дума за поредния гаден трик, а после да се приземи и да ръководи разследването на земята.

След като го бяха улучили три ракети, от хеликоптера щяха да са останали само горящи руини, просто един огнен ад. Елдридж обаче нямаше да се успокои, докато не открие някакви останки от телата.

Тогава вече можеше да се отпусне.

Самолетът „Лиър“ стигна на мястото в рамките на предвидените десет минути и Елдридж с наслада огледа пламтящите останки от хеликоптера, погребани на дъното на дълбокия каньон. Огънят се протягаше нагоре по скалите и почти докосваше самолета му.

Едва ли някой би оцелял след подобна експлозия, но ако Елдридж си беше взел някакъв урок от тази задача, той беше, че всичко е възможно.

Отиде в пилотската кабина и каза на капитана да намери място за приземяване.

Дванадесет часа по-късно, когато нощният мрак се спусна окончателно, а температурата падна почти под нулата, разследващият екип откри нещо.

По-рано през деня избухнаха дребни разпри за това под чия юрисдикция се провежда разследването, но Елдридж и хората му взеха

нещата в свои ръце и използваха ресурсите и на двете страни, за да ускорят операцията.

Долу обаче наистина нямаше кой знае какво. Ударът беше нагорещил жестоко фюзелажа, унищожавайки всичко в хеликоптера за по-малко от секунда. Когато той се разби на дъното на дълбокия каньон, вече не беше останало много за разследване.

Онова, което остана, бе извадено, сортирано, проучено и идентифицирано късче по късче. Съобщиха на Елдридж, че температурата е била толкова висока, че е малко вероятно да е останало нещо от бегълците, похитили хеликоптера. Можеха да се надяват най-много на парченце обгоряла кост или някой зъб.

Елдридж нямаше да остане доволен, преди да е напълно сигурен, че Адамс и Едуардс са мъртви. Затова първата вълна облекчение го заля едва в полунощ.

— Ето, сър! — заяви развълнуваният техник, понесъл нещо в прозрачно пластмасово пликче.

— Какво е това? — попита Елдридж.

— Зъб — щастливо отвърна мъжът. — Много е обгорял — продължи той и го вдигна, за да може Елдридж да го огледа със собствените си очи, — но е зъб от мъжа, който е бил в хеликоптера.

— Сигурен ли сте? — попита Елдридж, допускайки вълнението му да нарасне само едва-едва на този етап.

— Сто процента, сър — потвърди техникът.

Елдридж кимна.

— Добре. — Той взе пликчето със зъба. — Трябва веднага да го изследваме.

Стивън Джейкъбс беше възбуден. Току-що беше долетял в Швейцария, за да види машината със собствените си очи и напредъкът на екипа в ЦЕРН искрено го радваше. Наистина щяха да успеят!

Прибираше се у дома в собствения си частен самолет, на единадесет хиляди метра над земята, когато телефонът иззвъня.

— Джейкъбс — каза той, приемайки обаждането.

— Сър — избуха дълбокият бас от другата страна, — обажда се Елдридж. Ситуацията е овладяна.

— Сигурен ли си? — попита Джейкъбс.

— Да, сър. Хеликоптерът е почти напълно унищожен, но успяхме да открием три обгорели зъба. ДНК тестовете потвърждават, че два от тях са на Матю Адамс, а третият — на Евелин Едуардс. Няма начин да са оцелели. Всичко свърши.

Джейкъбс се облегна в тапицираната с кожа седалка. Всичко беше свършило, да. Освен това всичко тъкмо започваше — смъртта на двамата бегълци оповестяваше началото на новия световен ред.

— Браво — каза накрая той. — Можеш да се върнеш у дома и да заемеш мястото си сред нас. Почти е време.

Джейкъбс почти почувства вълнението на мъжа отсреща, то сякаш се излъчваше по сателитния телефон.

— Тъй вярно, сър — отвърна командирът на Алфа бригадата, а Джейкъбс постави слушалката на мястото ѝ и прекъсна връзката.

„Да — каза си той и се протегна в стола, щастлив заради новините от Перу. — Почти е време.“

Адамс огледа пустинята, търсейки признаци на живот, докато се настаняваха във временното убежище, но не откри нищо. Уверен, че са в безопасност, той дръпна завивките върху двама им и прегърна Лин с една ръка, за да ѝ помогне да се стопли.

След взривяването на хеликоптера предишната нощ двамата се възползваха от падналия мрак и няколко часа вървяха през пустинята. Навигационната система на хеликоптера определи точното им местоположение, а Адамс прецени в каква посока се намира най-близкият голям град — Арекипа. Използвайки звездите за ориентир, до зори двамата изминаха девет километра и бяха на ръба на изтощението.

При нормални условия Адамс щеше да издържи много по-дълго, но липсата на сън в последно време му се отразяваше жестоко и го превръщаше в трепереща развалина. Решиха, че през деня ще почиват — като се движеха през нощта, по-ефективно се справяха с мразовитите температури в пустинята, а и оставаха незабелязани — и през следващия половин час Адамс подготви убежището им в една естествена пукнатина, добре скрита сред куп избелели от слънцето скали.

Той се надяваше, че няма да ги издирват, но знаеше, че трябва да внимават. От ъгълчето на устата му потече струйка кръв и той я избърса.

— Как са венците ти? — попита той. Кръвта му напомни какво бяха сторили, за да избягат.

— Не толкова зле, предвид обстоятелствата — отвърна Лин с усмивка, която разкри празнината сред горните ѝ зъби.

Предишната нощ Адамс бе започнал маневри, за да могат онези, които ги наблюдават, да привикнат към хаотичните движения на хеликоптера. Когато ракетите бяха точно зад тях, а ръбът на каньона — точно пред тях, той намали скоростта, насочи хеликоптера към земята и двамата скочиха. Паднаха от три метра на твърдата прашна земя, а после се изтърколиха към ръба по грубия пясък. Видяха как ракетите

улучват хеликоптера, който избухна с грандиозен апокалиптичен рев и се срина на дъното на каньона.

Спряха само на една ръка разстояние от огромната пропаст и Адамс прегърна здраво Лин, за да я предпази от горещия дъх на експлозията. Щом температурите започнаха да спадат, той я пусна, а по ризата му бяха останали петна кръв от устата ѝ.

Адамс знаеше, че без доказателства, че са загинали в избухналият хеликоптер, гонитбата ще продължи, затова използва безценните секунди преди падането, за да ги осигури. Взе джобния си нож и обърна острието така, че да му служи като клещи, после бързо изтръгна два от зъбите си, опръсквайки кабината с кръв. Прималя му от болка, но не изпусна управлението на хеликоптера и отново използва инфрачервената примамка. Тя отклони още една ракета, а през това време Лин го удиви, като решително дръпна клещите от ръцете му, извади си един зъб и го хвърли на пода на кабината. Когато го погледна, от устата ѝ капеше кръв и той видя непоколебимостта в очите ѝ. Не искаше тя да последва примера му, но разбираше, че това е логично — ако преследвачите откриеха зъби само от единия, като нищо щяха да продължат издирването, докато с категорични доказателства за два трупа вероятно нямаше да си направят този труд.

Тогава той насочи хеликоптера надолу, с Лин си размениха по още един окуражаващ поглед, отвориха вратите и скочиха.

Час по-късно ролите се смениха и Лин прегърна Адамс, който трепереше, без да може да спре. Зъбите му тракаха, цялото му тяло се тресеше неконтролируемо.

Бяха взели допълнителни дрехи от хеликоптера, както и няколко одеяла, които успяха да намерят. Лин го уви плътно в тях, но той продължи да трепери така силно, че тя се уплаши. Даде му вода и част от храната, която откриха на борда, а после го принуди да изяде две шоколадчета. След това се съблече, съблече и него и се пхна под одеялото, преплитайки крайници с неговите, за да сподели топлината на тялото си.

Прегърна го и допирът на тялото ѝ до неговото събуди ярки спомени за общото им минало, когато лежаха в леглото с часове, любеха се, почиваха в прегръдките си и се любеха отново. Сега си

даваше сметка, че тогава бяха щастливи. Защо не го беше разбрала? Работата ѝ беше попречила да се отдаде напълно на мига, когато е с него, да бъде истински щастлива с него. Дори докато лежаха заедно в блажена хармония, тя не можеше да се сдържи и мислеше за следващия си изследователски проект. Кого да привлече, как да съберат средства, какви резултати могат да очакват? Списъкът ставаше все по-дълъг и накрая започна да ги отдалечава един от друг.

Адамс се наслаждаваше на живота тук и сега, а Лин бе обсебена от работата си. Когато съпругът ѝ спомена деца, тя се изсмя на предложението му — нима не знаеше каква е професията ѝ, колко време и енергия поглъща? Децата определено трябваше да почакаат. Адамс поиска да разбере колко и тя не можа да му отговори. След това останаха заедно още малко, но беше ясно, че приоритетите им са различни. Постепенно се отчуждиха толкова, че им оставаше единствено разводът.

А сега? Докато държеше Мат в прегръдките си, а топлината на кожата ѝ проникваше в тялото му, тя си даде сметка колко е сгрещила. Докъде я беше докарала работата ѝ? Живееше сама, опитвах се да я убият и единственият човек, към когото можеше да се обърне, бе мъжът, с когото бе живяла в самото начало. Тя беше сред най-добрите в своята област, разбира се, но какво значение имаше това сега?

До нея Адамс се раздвижи и отвори очи, замаян и дезориентиран.

— Лин? — безсилно каза той.

— Спокойно — отговори тя и го прегърна по-силно. — Всичко е наред. Просто имаш треска.

Лин видя как той отново затваря очи и усети как си поема дълбоко дъх. После отново ги отвори и се взря право в нейните.

— Не — тъжно каза Мат. — Не е.

Все още жадуваше за сън, няколко часа *истински*, дълбок сън. Можеше да продължи да се преструва, че има треска, но дължеше истината на Лин.

— Не мога да спя — простиичко каза той и забеляза изненадата ѝ. — Сънувам кошмари.

— Как...? Защо?

Главата ѝ не го побираше. Онзи Мат Адамс, когото бе познавала, нямаше никакви проблеми със съня. Беше пълен с живот, оптимизъм и

надежда и когато дойдеше време да си легне, се унасяше съвсем безгрижно.

— След като се разделихме — започна той, доволен, че най-сетне ще му олекне, че най-сетне ще сподели проблемите си с някого, и то точно с нея, — бях привлечен от правителството.

— Какво?

Лин отново се изненада. Когато бяха заедно, той не беше показвал никакъв интерес към възможността да работи за правителството, в това беше сигурна. Знаеше, че Мат е най-добрият следотърсач в резервата и често помага на местната полиция с по-заплетените случаи, но да работи за правителството беше нещо съвсем друго.

— За „Имиграция и митници“ — поясни той. — Сформираха отряд на име „Сенчестите вълци“, за да следи контрабандистите в граничните територии между Мексико и САЩ. До един следотърсачи като мен, от девет различни племена. Чули за мен и ме поканиха.

— И ти прие? — попита Лин. Отново ѝ беше трудно да свърже чутото с онзи Мат Адамс, когото беше познавала.

— Какво друго ми оставаше? — попита той. — Разведохме се, ти ми каза, че трябва да си намеря посока в живота, както ти — с твоята работа. Появи се възможност и аз се възползвах.

Лин кимна — съжаляваше, че отчасти е била отговорна за решението му.

— Продължавай — нежно го подкани тя.

— Ами, работих с Вълците години наред, станах най-добрият в отряда — успехите ми нямаха аналог. Но един ден всичко се промени.

Лин видя погледа му — измъчен, виновен, изтерзан, но не каза нищо. Знаеше, че той ще продължи, щом е готов.

— Получихме сведения за група контрабандисти на деца. Знаехме за тях, прекарваха деца през границата вече няколко месеца, но не успяхме да ги хванем. Този път ни съобщиха марката и модела на камиона им и разбрахме, че са ни в кърпа вързани. — Погледът му се отклони встрани, изгубен в миналото. — Деветдесет и пет километра следвахме камиона през териториите на тохоно о'одхам и накрая го открихме, само на шестнадесет километра от границата. Беше празен, изоставен в пустинята, в жегата. Доближихме се внимателно, очаквахме контрабандистите да побегнат, но когато погледнахме в кабината, там нямаше никого. Следите в пясъка

издаваха, че шофьорите са си тръгнали предишната нощ, може би дори предишния ден. Камионът стоеше там от двадесет и четири, може би дори тридесет и шест часа. — Адамс млъкна за момент и си пое дълбоко дъх, преди да продължи: — Заобиколихме, за да проверим какво има отзад, но вече знаехме, заради миризмата. Трупове. — Той затвори очи в опит да прогони спомена. — Зад вратите ни чакаше кошмар. Шейсет и седем деца, някои само на три години, натъпкани в задната част на камиона, без възможност да се движат, изоставени, за да умрат наскоро в пустинята. Лятото беше в разгара си, температурата вътре сигурно е достигала шейсет и пет градуса. Камионът не се проветряваше. Били са обречени.

Когато си спомни ужаса, разкрил се пред него при отварянето на вратите, по бузите му потекоха сълзи.

— Бяха мъртви — всичките, до едно. Бяха умрели от горещината и от задушаване. Представяш ли си какво им е било? Затворени в тази пещ, без да могат да излязат, а до тях, над тях и под тях умират хора. Навсякъде имаше следи от диария и повръщане, бяха издраскали вътрешността на камиона в опитите си да се измъкнат. — Адамс избърса сълзите си и погледна към Лин. — Знаеш ли защо контрабандистите са ги оставили там? — Лин поклати глава. — Защото разбрали, че Вълците ги преследват. Решили, че няма да се измъкнат, зарязали камиона и избягали пеша. Заради нас.

Той сведе поглед, твърде разстроен, за да продължи. Лин го притисна към себе си и топлината на телата им ѝ внуши уют и сигурност.

— Нищо не си можел да направиш — тихо каза тя, макар да знаеше, че така няма да го успокои.

— Можех да открия камиона по-рано — моментално отвърна Адамс. — Предполагаше се, че съм най-добрият, а се провалих. Провалих се ужасно, а всички те са мъртви, защото не бях достатъчно бърз, достатъчно добър. Опитах се да продължа работата си, но скоро след това започнаха да ме мъчат лоши сънища. Влошаваха се все повече и повече, превърнаха се в кошмари и скоро ме беше страх да легна да спя. След известно време изобщо не можех да работя. Бях... повреден. Накрая ме уволниха и се върнах в резервата, оттогава едва свързвам двата края. — Адамс взе ръцете на Лин в своите и се вгледа в

дълбоките ѝ бляскави очи. — Може би не си даваш сметка за това, но ти ми даде причина да живея — каза накрая той. — Благодаря ти.

Сърцето на Лин подскочи в гърдите ѝ. Беше изложила живота му на опасност, а той ѝ *благодареше*? И по нейните бузи рукунаха сълзи и тя осъзна нещо, което не искаше да признае. Все още го обичаше и беше сигурна, че и той още я обича.

Докато голите им преплетени тела се притискаха едно към друго, Адамс изтри сълзите ѝ, приближи лице и докосна устните ѝ със своите. Отначало просто проверяваше реакцията ѝ, но тя отвърна на целувката му с неочаквана страст. Съзнанието, че желанието е взаимно, успокои и двамата и те се отпуснаха напълно и влязоха в идеален синхрон, а натрупаните през последните няколко дни стрес и адреналин се превърнаха в страст и телата им налучкаха ритъм, който смятаха, че отдавна са забравили. Накрая Лин зарови лице във врата на Мат и напрежението ги напусна едновременно в поток от сладко, прелестно облекчение.

Два дни по-късно Адамс и Лин най-сетне пристигнаха в градчето Наска. Изминаха по-голямата част от пътя до Арекипа през втората нощ, а през деня се наложи отново да се скрият. На следващата нощ най-накрая стигнаха. Намирането на транспорт до Наска не им отне много време — просто обикаляха града, докато стигнаха до Магистрала N1, която водеше на север, и се качиха на автостоп.

Шофьорът на големия камион пътуваше към Лима и ги остави в едно прашно малко градче точно на разсъмване. Мястото беше неприветливо — едноетажните къщи и магазини бяха издигнати в скована решетка наред с пустинната пампа, в сянката на издигащите се високо зад тях планини. Въпреки че градчето не беше нищо забележително, Лин здраво стисна ръката на Адамс, докато наблюдаваха как слънцето бавно изгрява над заснежените върхове в далечината, а бледият му розово-червен блясък разпръсква топлина из долината.

Гледаха заедно, ръка за ръка, потънали в мълчание за няколко дълги прекрасни минути, за миг забравили всичките си тревоги благодарение на величествената красота на природата.

Когато слънцето най-сетне се издигна над планинските върхове, Адамс се обърна към Лин.

— Къде ще търсим Баранели? — попита той.

— Не съм съвсем сигурна — смутено отговори тя, — но мисля, че имам добра представа.

Хотел „Знаците в Наска“ на „Хирон Болониеси“ се намирал само на пет минути от всеизвестните знаци в Наска, което обясняваше популярността му сред туристите, астрономите, изследователите и любителите на конспиративни теории.

Знаците за пръв път били забелязани през 1939 г., когато американски учен на име Пол Козок прелетял над пустинната брегова линия с малък самолет. Дотогава се смятало, че знаците са част от

своеобразна напоителна система, но Козок, специалист по напояване, бързо опровергал това обяснение.

Полетът му случайно съвпаднал с лятното слънцестоене и скоро той открил, че линиите на залеза са успоредни с очертанията на огромна птица, изрисувана в пясъка. Затова той нарекъл местността „Най-големият учебник по астрономия в света“.

След Козок една млада немска математичка на име Мария Райке прекарала следващите пет десетилетия в изследване на областта и заключила, че грандиозните рисунки са астрономически календар, дело на културата на Наска, който може би е бил и тяхното послание до боговете.

Рейке дълги години живяла в хотел „Знаците в Наска“, тогава известен като „Хотел Туристас“, и всяка вечер изнасяла четиричасови лекции за археологическия феномен.

Баранели я бе споменавал на Лин в „Харвард“ и тя беше сигурна, че при престоя си в Наска той не би отседнал никъде другаде. Така или иначе нямаше много други възможности.

Адамс и Лин минаха край окосените ливади и малките палмови дървета, влязоха в боядисаното в бяло фоайе на хотела, построено в колониален стил, и се упътиха право към рецепцията. Като се опитваше да не изглежда твърде притеснена заради липсващия зъб и разчорлената си коса, тя тръгна с усмивка към рецепционистката.

— Добър вечер — учтиво поздрави тя, — говорите ли английски?

Момичето кимна.

— Да, малко.

— Чудесно — каза Лин. — Ние сме преподаватели от „Харвард“, имаме среща тук с професор Баранели за закуска, но май малко сме подрали. Може ли да го изчакаме?

Рецепционистката изглеждаше смутена.

— Искате срещнете с професор Баранели за закуска?

— Точно така — потвърди Лин.

— Много съжалява, професор Баранели не тук.

— Не е отседнал тук, така ли? — доста разтревожено попита Лин.

— О, не, тук е отседнал, просто вече си тръгнал.

— Тръгнал си е? — повтори Лин. — Къде отиде?

Момичето посочи към пътя зад окосената ливада.

— На пистата отсреща — каза тя. — Ако побърза, може стигнете, преди той излети.

След по-малко от две минути Адамс и Лин отново пресякоха „Хирон Болониеси“, бързо преминаха под металната арка, излязоха на студената писта и хукнаха към малкото летище.

Погледнаха нагоре и видяха два малки самолета с перки, които се носеха сред облаците. Дали Баранели беше в един от тях? Из хангарите наоколо бяха пръснати още поне дузина самолети, три от които изглеждаха готови за полет. Макар и съвсем малка, пистата изглеждаше необикновено натоварена.

Адамс тъкмо посягаше към вратата на летището, когато Лин го дръпна за ръкава.

— Мат! — възбудено каза тя и посочи към един от трите самолета, които тръгваха към пистата. — Ето го!

Той погледна, накъдето сочеше тя, и видя леко пълен мъж с оредяваща коса, силен тен, очила със стоманени рамки, старомодна сиво-кафява риза и шорти. Тъкмо се готвеше да се качи в едно от самолетчетата.

— Професоре! — извика Лин от другия край на пистата.

Мъжът се обърна към нея — изражението му издаваше досада, смесена с любопитство. Когато тя му махна и отново извика, професорът я разпозна и едрите му черти се озариха от усмивка. Той направи знак на пилота да спре самолета и буквално хукна към нея.

— Лин! — възкликна той с поривист италиански акцент. — Какво правиш тук, за бога?

— Нуждаем се от помощта ви — прямо отвърна тя.

След моментно колебание Баранели се усмихна.

— Разбира се, ще ти осигуря всичко, което ти трябва. Само че ще трябва да говорим в самолета — каза той и тръгна обратно. — Условията са идеални, но имаме само още един час.

Лин погледна към Адамс и простена. „Пак ли във въздуха?“ Само това й липсваше. Въпреки това последва Баранели в малкия самолет с надеждата, че веднъж — поне веднъж — ще успее да се приземи нормално.

— През по-голямата част от годината трябва да излетиш късно сутринта или късно следобед, през останалото време има мъгла — обясни Баранели, когато чесната се отдели от пистата и се издигна високо в редкия утринен въздух. — Аз обаче открих, че най-хубаво е рано сутрин. Вече летях петдесет пъти и все още съм изумен, казвам ви.

Лин и Адамс кимнаха. Лин знаеше, че старият ѝ приятел е огън и жупел, особено когато говори за работата си. Щеше да ѝ коства сериозни усилия да насочи разговора в желаната посока. Точно когато се канеше да заговори, Баранели я прекъсна.

— Преди виждали ли сте знаците от въздуха? — попита той гостите си.

Адамс и Лин поклатиха глави.

— Не? — доволно възкликна Баранели. — Е, значи ударихте къравото! А и има ли по-подходящ водач от мен? Ако сте късметлии — добави той и им намигна, — може дори да споделя теориите си с вас.

Баранели беше като машина — водеше си записки в тефтер с подгънати ъгълчета, правеше снимки с висока резолюция и всякакви сложни изчисления, и едновременно с това ентусиазирано разказваше историята на знаците по-добре от всеки професионален гид.

— Не е ли невероятно? — попита той, при това не за първи път. — Оттук знаците и геоглифите изглеждат безполезни, сякаш просто пресичат пампата без никаква мисъл, някои са издълбани сръчно, други — грубо. Каква бъркотия, а? Но ако се доближим — продължи той и кимна на пилота, който започна да се спуска към пустинната равнина, — красотата на замисъла си личи ясно. Виждат се клиновете — каза той и им посочи големите трапецовидни форми, някои от които се простираха на седемстотин и шейсет метра, — пресечени от самите линии, съвършено прави, с дължина до четиринадесет километра и четиристотин и осемдесет метра. Има спирали, триъгълници, кръгове, списъкът е безкраен. Знаете ли колко общо са геометричните фигури?

Лин поклати глава.

— Боя се, че не.

— Някъде около *деветстотин*. Деветстотин! Можете ли да повярвате? Направо е невероятно. Ами силуетите? — продължи Баранели, потънал в свой собствен свят. — Има около *седемдесет* биоморфни — животни и растения, включително няколко добре известни примера. Колибрито, чаплата, кондорът, кучето, ръцете, паякът, пеликанът, маймуната — изброяваше той, като подчертаваше всяка дума, посочвайки към съответния геоглиф.

Адамс и Лин осъзнаха, че се взират възхитено в рисунките, скупчени заедно в единия край на просторната равнина, чиято площ според Баранели беше близо петстотин и осемнадесет квадратни километра. Размерът на формите беше смайващ. Адамс прецени, че дължината на пеликана сигурно е почти триста метра.

— А ето го и моят любимец — с усмивка продължи Баранели. — Астронавтът.

Адамс и Лин надникнаха от прозорците на самолета и видяха фигура, издълбана в склона на малък хълм. Слънцето я осветяваше чудесно и те ясно видяха мъж с нещо като шлем, вдигнал ръка за поздрав. Но към кого? Към какво?

— Е? — попита Баранели, явно развълнуван. — Какво ще кажете?

— Определено е интересен — отвърна Лин. — Какво е предназначението му?

Баранели се извърна от прозореца и вдигна вежди.

— А! — възкликна той. — Това е въпросът! За какво служат тези рисунки, която и да е от тях? Какво мислите? — попита професорът, сякаш изпитваше студентите си.

— През годините са възникнали различни теории — започна Лин, — като се започне с тази на Козок, който смята, че това е астрономически календар. Компютърното моделиране обаче доказва, че става дума просто за случайни съвпадения.

— Точно така — съгласи се Баранели и кимна. — Друго?

— Ами, смятам, че основната теория е, че са религиозни пътеки, свързани с култове, посветени на водата или плодородието.

— Да, много хора са на това мнение — потвърди професорът. — Етнографските и историческите данни сочат, че обожествяването на планините и водните източници е било в основата на древните религии и култури в Наска. Следователно знаците могат да бъдат възприемани

като свещени пътеки, които водят вярващите към места, където да почитат тези божества.

— Много хора са на това мнение... освен вас? — опипа почвата Лин.

Баранели се разсмя.

— Освен мен, това е сигурно!

— Какво мислите тогава? — попита Адамс.

— Време е да кацаме — отговори Баранели. — Ще продължим разговора си, докато обядваме, надявам се?

Час по-късно Баранели и двамата му гости се разположиха на неговата маса в хотел „Знаците в Наска“, а той си сипа чаша кианти и продължи лекцията си.

— Чували ли сте теорията за древния астронавт? — попита той.

Лин кимна и отпи глътка вода.

— През шейсетте години на миналия век Ерих фон Деникен изказва предположението, че правите линии са писти за извънземни космически кораби. Всъщност според него цялата долина е нещо като гигантско летище.

— Точно така — каза Баранели, — въпреки че не сме сигурни дали повърхността е била достатъчно здрава, за да поеме тежестта на чести кацания. Той обаче има интересни теории и за останалите геоглифи и твърди, че наските са ги нарисували, след като извънземните заминали и се върнали на родната си планета.

— Защо им е да го правят? — попита Адамс.

— По целия свят са документирани подобни рисунки — обясни Баранели. — Тъй наречените „карго култове“ възникват, когато местното население бъде посетено от по-напреднала култура, припише й свръхестествени качества и започва да възприема гостите и тяхното „карго“ като богове. Множество такива култове възникнали в югозападната част на Тихия океан след Втората световна война, когато американците и японците използвали островите там за военни бази и разтоварвали огромни количества стока. Когато след войната базите затворили, а доставките секнали, местните се опитали да предизвикат нови, като построили груби имитации на писти, самолети и радиоапаратура и ги обожествили.

— И Деникен е смятал, че същото се е случило и тук? — попита Адамс.

— Да, и не е спрял дотам. Вярвал, че религията по целия свят съществува, за да почита извънземни, които посетили земята, удивили примитивния човек с технологиите си и си тръгнали, а той трябвало да измисли свръхестествени обяснения за видяното.

— Вие се шегувате — скептично отвърна Адамс. — Значи Господ е бил извънземно?

— Една от главите, написани от Деникен, вероятно точно тази, която го е направила известен, е озаглавена „Бог астронавт ли е бил?“ — с усмивка обясни Баранели.

— И с какви доказателства е подкрепил това твърдение? — попита Адамс, все така скептично настроен.

— Трябва да разберете, че през годините такива твърдения са изказани не само от Деникен, а от много астрономи, астрофизици, историци, философи и кой ли още не. Според тях съществуват много доказателства за тази теория, но други биха казали, че става дума просто за странни аномалии.

— Какви аномалии? — попита Лин, все още търсейки връзка между нейното собствено откритие и тези приказки за древни извънземни.

— Една такава аномалия са знаците в Наска — откъде са дошли, кой ги е измислил и с каква цел? Дали фактът, че се виждат само от въздуха, сочи, че са създадени за очите на разумни същества, които се придвижват по въздуха? И откъде биха се взели тези летящи машини толкова отдавна? Именно това е аномалия — нещо, което не се вписва в историческите и археологическите ни познания. Какво друго ли? — продължи Баранели, преди Адамс или Лин да успеят да отговорят. — Карта от шестнайсети век, открита в руините на двореца Топкапъ в Истанбул, където Антарктида е нарисувана така, както би изглеждала, ако не беше покрита с лед — състояние, в което не е била от петнадесет милиона години. Това копие на карта от преди милиони години ли е, или адмиралът от шестнайсети век е имал достъп до сателитен анализ и радар, който прониква в земята? Ако е така, откъде може да е дошла такава технология? Съществуват и различни древни рисунки, които наглед изобразяват извънземни посетители или астронавти с шлемове, също като геоглифа, който видяхме току-що. Говорим за пещерни рисунки в африканска Сахара, храмовете на майите в Мексико и навсякъде из земите между тях — Зимбабве, Южна Африка, Русия, Вал Камоника в Северна Италия, Узбекистан и така нататък. Все същите изображения — човекоподобни фигури със странни дрехи и шлемове. Дърворезбата от Храма на посвещения в Паленке, Мексико, например, ясно изобразява прилична на астронавт

фигура, седнала на контролния пулт на мъничка ракета. Това може ли да бъде обяснено по стандартния начин?

Баранели отпи голяма глътка от виното, преди да продължи:

— Ами другите мистерии, например календарът на маите, който от хиляди години предвижда слънчевите затъмнения? Откъде са взели технологията, нужна, за да изчислят тези неща? В Ирак са били открити древни електрически батерии, в Асирия — кристални лещи на девет хиляди години, в един двор в Делхи — железен стълб, който за четири хиляди години не е ръждясал, а в Перу — гранитен блок с тегло хиляда тона, обърнат наопаки. Кой би могъл да обясни тези неща? Да не забравяме и Голямата пирамида в Куфу и заобикалящите я храмове, Големия сфинкс и т.н. Знаем ли, дори в днешно време, как са били построени? Или защо? Голямата пирамида е изградена от над два милиона каменни блока, някои от които тежат по седемдесет тона. Тя е най-прецизно разположената постройка, съществувала някога, гледа към истинския север с отклонение от само една двадесета от градуса и се намира точно в центъра земната маса. Външните камъни са били полирани и изравнени с точност до две стотни от сантиметъра и са се виждали от Израел, може би дори от Луната. Защо? Отговорът е, че просто не знаем. Знаем само, че тези аномалии съществуват и изискват обяснение.

— И извънземните са подходящо такова? — попита Адамс.

— Защо не? Хората твърдят, че те ни посещават и днес, защо да не са идвали и преди хиляди години?

Баранели виждаше неверието в очите на Адамс и Лин и макар че самият той не беше поддръжник на тази теория, знаеше, че тя не бива да бъде отхвърляна с лекота.

— Някои хора — продължи той — възприемат информацията в религиозните текстове като пряко доказателство за извънземни посещения.

— Продължете — подкани го Адамс, все още недоверчив, но любопитен.

— Никога ли не ви е идвало на ум, че в основата на повечето религии лежат твърде сходни писания? Древните шумери, египтяните, римляните, гърците, Старият и Новият завет — в основата си те са почти идентични. Къде е възникнала културата — науката, математиката, агрикултурата, писмото?

— В Шумер — отговори Лин.

Баранели щракна с пръсти.

— Именно! — каза той. — След милиони години бавна и мъчителна еволюция внезапно наблюдаваме стремителен напредък. Изведнъж — в еволюционно отношение — напояваме земята, строим храмове, правим сложни математически изчисления, четем, пишем. Какво точно е станало в Древен Шумер? Някои хора твърдят, че именно там извънземните ни посещават за пръв път и засяват семената на модерната ни цивилизация. Ние на свой ред им приписваме свръхестествен произход, което дава начало на организираната религия. При това положение „боговете“, които слизат от небето в огнени колесници, не са сънища, видения или метафори, а извънземни, посетили земята с космически кораби. Само че как древните хора биха могли да обяснят това? Така религията възниква в Шумер и се разпространява из целия регион, първо до Египет, после до Израел, а накрая обхваща целия свят, включително Индия, Рим и Гърция. Местните народи я променяли, но в основата си тя съвпадала с разказите на шумерите за извънземните визити и технологии.

— И бог наистина е бил астронавт? — попита Адамс, все още със съмнение.

— Кой знае? Теория е, нали? Приказка. Не повече или по-малко убедителна от останалите, по мое мнение.

— Е, Фабрицио — каза Лин, — и ние открихме една аномалийка.

— Четиридесет хиляди години?! — възбудено попита Баранели.

— Поне така изглежда. По-голямата част от доказателствата очевидно вече са унищожени.

— Кога е възникнала цивилизацията в Шумер? — попита Адамс.

— Около три хиляди и осемстотин години преди Христа — незабавно отговори професорът. — Преди горе-долу шест хиляди години.

— Имате ли някакви теории за напреднали култури, съществували преди четиридесет хиляди години? — настоя Мат.

— Може би започналият в Шумер цикъл не е бил първият път, когато се случва такова нещо — несигурно каза Баранели.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лин.

— Искам да кажа, че ако извънземни същества са посетили земята и са дали началото на човешката цивилизация три хиляди и осемстотин години преди Христа, е възможно същите същества или друга група, от съвсем друга част на Вселената, да са идвали преди четиридесет, петдесет или дори сто хиляди години. Не можем да изключим това. Или човечеството само е разработило тази технология през онзи период, без помощ отвън.

— И после? — попита Адамс.

— После е било унищожено като Атлантида. От някой глобален катаклизъм, който е изличил човешкия род. Може би малки групи са оцелели, но поради условията на планетата са се върнали назад към природата и, така да се каже, станали по-примитивни, за да оцелеят.

— Като Атлантида ли? — попита Адамс. — Да не би да твърдите, че Атлантида е съществувала?

— Не — бавно отвърна Баранели, като внимателно подбираше думите си. — Твърдя, че почти всяка модерна култура си има своя собствена праисторическа легенда за напреднала цивилизация. Дали е съвпадение, или тези митове се коренят в реалността? Тялото, открито от Лин, определено сочи, че това е така, не смятате ли? — попита Баранели и вдигна вежди. — Вземете предвид и разпространеността на легендите за древното наводнение. В християнските култури знаем най-вече за Ной и Потопа, но и тази история може да бъде проследена до древния шумерски фолклор. Много уважавани учени действително вярват, че е имало такава катастрофа между дванайсет хиляди и десет хиляди години преди Христа. Това обаче е само пример, за да ви покажа, че може и да е вярно. Древните хора може би са били сполетени от други бедствия — метеоритен удар, вулканични изригвания и какво ли не. Важното е, че определено е възможно цивилизация, дори по-напреднала от нашата, да е населявала земята, но е била напълно унищожена. Не сте ли анализирали ДНК пробите?

— Не, не още. Надяваме се да го направим в Щатите, ако успеем да се върнем.

Баранели кимна дълбоко замислен.

— Значи тялото може би дори не е хомо сапиенс — каза той. — Може би е друго разклонение на рода, което по някаква причина се е развило много повече от нас. Може би заради зависимостта им от

технологията катастрофата ги е поразила много по-жестоко и те са измрели, а ние сме успели да се доберем до върха.

Лин и Адамс се спогледаха. Друго разклонение на човешкото семейство? Дори не се бяха замислили за тази хипотеза, а за Адамс тя беше много по-убедителна от възможността Лин да е открила извънземен или пътешественик във времето — другите две обяснения за древния труп.

— Според мен трябва да изследвате пробите веднага — обяви Баранели. — Така ще разберем с какво си имаме работа.

— Затова трябва да се върнем в Щатите — съгласи се Адамс. — За да анализираме доказателствата и да разберем какво, по дяволите, става.

Баранели кимна.

— Ще бъде опасно, приятели мои. Очевидно е, че тялото е важно за някого и че той няма да спре пред нищо, за да опази тайната си.

— За това сте прав — каза Адамс. — Според мен става дума за правителствени интереси на високо ниво и с достатъчно власт, за да могат да протягат ръка и през южната граница.

— Ако такива хора пазят тайна, значи си струва да я научим, нали? — попита Баранели, усмихна се палаво и им намигна. Отпи отново от виното и погледна право към Адамс и Лин. — Такава помощ ви трябва, нали? Искате да знаете дали мога да ви върна в САЩ, без да ви открият?

Двамата кимнаха и загледаха как Баранели отново пълни чашата си и изпива половината на една дълга, мързелива глътка.

— Само ако смяташ, че можеш да го направиш, без да се изложиш на опасност — сериозно добави Лин.

Баранели махна с ръка.

— Не се тревожете за това — каза той. — Мисля, че мога да ви помогна, и съм сигурен, че няма да се изложя на никаква опасност. Пък и какво е животът без малко въннение? — Той допи чашата си. — Ще се върнете в САЩ до утре, обещавам. Само обещавайте на мен, че ще ми кажете какво сте открили.

— Ще ти кажем, Фабрицио — съгласи се Лин. — Освен това ще открием кой стои зад всичко това — каза тя и хвана Адамс за ръцете. — Омръзна ми да бъда жертва — продължи Лин и Мат се стресна от

решителността в очите ѝ. — Мислят, че сме мъртви, че са спечелили.
Е, ние ще разберем кои са и ще пренесем войната в *техния* лагер.

ЧАСТ ТРЕТА

„Ди Ен Ей Аналитикс“ се намираше в центъра на Финикс и беше една от хилядите подобни лаборатории, пръснати из Съединените щати. Те се занимават основно с тестове за бащинство, макар че много от тях съдействат на ФБР и другите агенции за опазване на реда, като правят ДНК анализ на доказателства при криминални разследвания.

Лин избра точно тази, защото тя не работеше нито с правителството, нито с полицията и затова не биеше на очи колкото останалите. Освен това беше свързана с друга лаборатория в Лос Анджелис, която можеше да извърши анализа на късчетата плат, които Лин беше взела от тялото. Така щяха да свършат всичко само с едно посещение и да намалят риска да ги разкрият.

Когато влязоха във фоайето, глъчката ги изненада. Беше пълно с млади майки с пицци бебета, застаряващи университетски професори и техници с бели престилки, цялата лаборатория жужеше като кошер.

Адамс си беше обръснал главата и си пускаше брада, а Лин си изруси косата, осезаемо промени грима и дрехите си и си купи сини контактни лещи. И двамата изсветлиха кожата си с пудра и носеха очила, за да променят контура на лицата си. Въпреки това избягваха да поглеждат към камерите, насочени от тавана към оживеното фоайе. Официално бяха мъртви, разбира се, Лин вече два пъти, но през последните няколко дни им бе станало ясно, че колкото и да внимават, това никога не е достатъчно.

Лин се доближи до рецепцията с раница в ръка. След кратък разговор с рецепционистката, по време на който Лин поиска пълен ДНК анализ на три от пробите, които носеше, им казаха, че поради натоварването резултатите ще бъдат готови едва след месец. Петстотинте долара, които им беше дал Фабрицио Баранели, веднага съкратиха срока до малко повече от седмица.

Лин се обърна към Адамс.

— Една седмица — каза тя. Беше разочарована, въпреки че го очакваше. — Можем ли да чакаме толкова?

— Ами без достъп до правителствени лаборатории нямаме друг избор. Единственият начин да се доберем до нещо по-добро е да използваме името ти, а това определено не можем да си позволим.

Лин кимна и отново се обърна към рецепционистката.

— Добре — съгласи се тя и записа номера на новозакупения предплатен телефон, който не можеше да бъде засечен. — Обадете ми се веднага щом получите нещо. Ако успеете за по-малко от седмица, ще получите още петстотин долара.

Докато излизаха, Лин отново се обърна към Адамс.

— Добре. А сега какво?

— Привършихме с научната част — отвърна Адамс. — Сега ни остава същинската работа. Да вървим да се видим с приятелите ми.

* * *

Баранели бе удържал на думата си. Още в деня след срещата им Лин и Адамс се върнаха в САЩ. Професорът открай време използваше чартърен самолет за проучванията си и просто подаде документ, че отива в Мексико, за да прави изследвания. Наложил се да заредят малката метална птица в Колумбия, а после кацнаха в Мексико, където никой от хората на пистата не се заинтересува от мъжа и жената, които слязоха и си продължиха по пътя.

Болката от набързо извадените зъби, досега потискана от адреналина, вече ставаше непоносима. Адамс използва познанствата си и вечерта двамата посетиха негов приятел зъболекар в близкото градче. Той също беше огала-лакота, взе им пари в брой и не ги попита нищо, но каза на Мат, че се радва, че са дошли, тъй като допълнително закъснение би могло да доведе до инфекция и отравяне на кръвта.

Възрастният човек се погрижи за тях бързо, макар и не безболезнено, и ги посъветва да си починат. Те само се усмихнаха, споделяйки една и съща мисъл: „Де да можехме“.

Градът беше близо до границата и след краткото, но необходимо отклонение Адамс поведе Лин обратно по безлюдните пътеки, по които бе влязъл в Мексико само преди няколко дни.

Докато се движеха към Финикс през Аризона в очукания пикап, в който се бяха качили на автостоп, Адамс използва новия клетъчен

телефон, за да се обади на един от колегите си от Сенчестите вълци. Използва шифър, до който не беше прибегвал от години, защото знаеше, че ако говори нормално, средствата за електронно наблюдение може да прихванат ключови думи. Приятелят му обаче го разбра и се съгласи да се срещнат на следващата сутрин.

Потилнята на тохоно о'одхам се намираше в част от резервата, която бе напълно недостъпна за онези, които нямаха връзка с племето или покана да я посетят.

Потилнята е част от древен обичай на индианците от Северна Америка, от традиционна церемония, която все още се изпълнява от много племена в цялата страна. Приликата ѝ със сауната се върти около топлината и влагата — хората сядат в палатка, покрита с одеяла, около куп нагорещени камъни, върху които изливат вода. Потилнята обаче има по-духовен характер, а целта на топлината е да създаде илюзията, че сте в утробата на „великата майка земя“. Тя пречиства не само тялото, но и ума, емоциите и духа.

Адамс и Лин стигнаха до потилнята рано сутринта. Мат и бившите му колеги топло се прегърнаха и те го представиха на новите членове на екипа. Представиха и Лин, а тя си даде сметка каква чест е да се намира там — външните хора рядко бяха добре дошли.

Адамс се радваше да види старите си приятели, но го притесни отсъствието на Марк „Небесния Дух“ Таканауи. Фактът, че той му беше дал паспорта и парите, с които стигна до Южна Америка, както и тревожните лица на останалите, не вещаеха нищо добро.

Въпросите му обаче трябваше да почака, тъй като традицията изискваше първо да се пречистят ритуално, а после да запалят огъня за церемонията. Разговорът можеше да започне едва тогава.

Адамс погледна към Лин. Тя не за пръв път влизаше в потилия — беше я водил в тази в собствения му резерват, когато бяха женени — но той виждаше, че ужасната горещина ѝ се отразява, а по лицето и шията ѝ обилно се стича пот. Както повеляваше обичаят, беше напълно облечена. Адамс се зачуди дали тя няма да припадне — все пак беше минало много време.

Тя обаче се държеше и дори се присъедини към ритуалните напеви, съпроводени от спокойния ритъм на барабаните. Никога не му се беше струвала по-красива.

— Мат — каза Джон „Танцуващият пръв“ Айита, индианец от племето чероки и водач на отряда след напускането на Адамс, — време е да поговорим.

След тези думи атмосферата в палатката мигновено се промени.

Адамс кимна.

— Какво стана с Марк?

Айита скръбно вдигна очи към покрива на палатката и небето отвъд.

— Неотдавна го отнеха от нас. Сега е при духовете.

— Как? — попита Адамс, но се боеше, че вече знае отговора.

— Сърдечен удар.

Мат знаеше, че съвпадението е твърде голямо. Невъзможно беше да е било истински инфаркт и при тази мисъл го заля мъка. Вината беше изцяло негова. Врагът най-сетне беше успял да заснеме лицето му, докато влизаше в Чили, да разбере с какъв паспорт пътува и да открие Марк Таканауи. После сигурно го бяха изтезавали, за да получат информация, предизвиквайки инфаркта.

— Успя ли да прегледаш тялото?

— Бодауей успя да го погледне в моргата, преди погребението — отвърна Айита с мрачно лице.

Бодауей „Палецията огън“ Арауан беше главният медик на Вълците и се беше превърнал в легенда благодарение на смесицата от традиционна и супермодерна медицина, която практикуваше.

— Мисля, че са използвали електронен спусък — каза той с глух глас. — Говори се, че армията все още го изпробва, засега не може да се купи. Изпраща статични заряди към сърцето и разстройва обичайния електрически сигнал, предизвиквайки симптомите на инфаркт на миокарда. Щях напълно да го пропусна, ако не търсех нещо необичайно. Под космите на гърдите му обаче имаше две миниатюрни изгаряния, които сочат, че е било използвано електронно устройство. Това се допълва с останалите следи, които открих — няколко синини и контузии по тялото, които говорят за побой и употребата на белезници. Освен това открих пробождање от игла в свивката на десния му лакът, а и резултатите от кръвните проби бяха странни.

— Как така? — попита Адамс, вината го разкъсваше.

— Открих следи от бързодействащи барбитурати, най-вече тиопентал, активната съставка на така наречения серум на истината, натриев пентотал. Това означава, че е бил отвлечен и разпитван, преди да го убият с електронно устройство, непознато извън военните кръгове.

— Значи е бил екзекутиран? — попита Адамс.

— Без никакво съмнение — потвърди Арауан.

Стоманеният поглед на Джон Айита се насочи към Мат.

— И смятам, че е крайно време да ни кажеш защо.

Адамс не се допита до Лин, преди да започне разказа си — знаеше, че тя ще го разбере. Един човек беше дал живота си заради нейното откритие и те дължаха истината на приятелите му.

Мат започна от самото начало, с мисията на Лин в Антарктида, и описа премеждията им в подробности. Това, че мъжете, с които споделяше информацията, работят за правителството, което може би стоеше зад всичко това, не го безпокоеше. Племенните връзки винаги бяха по-силни от верността към правителството.

Когато привърши разказа си, Айита поклати едрата си глава бавно и невярващо.

— Невероятно — каза той накрая. — Просто невероятно. Значи Марк е мъртъв заради това откритие?

Адамс кимна засрамено.

— Да. Мъртъв е, защото го помолих за помощ.

Той замлъкна. Мисълта, че сега може би застрашава и останалите си приятели, не му беше хрумвала и вината го заля отново като гореща вълна. Какво беше сторил?

— Моля ви, простете ми — заекна той. — Аз...

Айита вдигна ръка.

— Не се тревожи, братко — каза той. — Марк Таканауи ни бе отнет от могъщ враг и ние няма да намерим покой, докато не му отмъстим.

Сърцето на Адамс се изпълни с надежда.

— Ще можете ли да отделите толкова време? — попита той.

Айита кимна.

— Боя се, че да — каза той. — След като прегледахме тялото на Марк, Министерството на вътрешната сигурност разпусна Сенчестите вълци. Наредиха ни да се върнем при племената си и да се разформираме. Дори не ни предложиха друга работа. Вълците вече не съществуват.

— Шегуваш се! — възкликна Адамс.

— Боя се, че не — отвърна Айита. — Би било трудно да избият всички ни, особено докато работим за правителството, така че вместо това ни разпуснаха и ни пратиха по резерватите, за да се пръснем из страната. Няма да се изненадам, ако през следващите няколко седмици „нещастни случаи“ сполетят още някои от нас.

— Що за хора могат да разпуснат група като Вълците? Сигурно са от проклетото Министерство на вътрешната сигурност! — обади се Лин за пръв път, откакто беше влязла в палатката, и всички погледи се насочиха към нея.

Айита се обърна към един мъж от другата страна на огъня и се взря през горещата мъгла.

— Самюъл? — подкани го той.

Самюъл „Двата коня“ Стивънфийлд беше разузнавачът на групата.

— Вече започнахме разследването, разбира се — отвърна той и забеляза внезапния интерес по лицата на Адамс и Лин. — Някога чували ли сте за групата „Билдерберг“?

Лин отговори първа, като се стараеше да пренебрегне задушавашата жегата и влага в палатката.

— Не е ли просто сбирщина политици и медийни магнати, които се срещат веднъж годишно, за да обменят идеи и телефонни номера? Нещо като неофициална мрежа за големи клечки от целия свят. — Избърса потта от челото си, но след миг тя изби отново. — Мисля, че дори Сам Аткинсън отиде на една от срещите им преди няколко години и...

Тя замлъкна насред изречението, осъзнала какво значи това. Аткинсън беше директорът на НАСА, както и първият човек, на когото бе съобщила за тялото.

— Кажи ни какво знаеш — каза Адамс на Стивънфийлд, а разузнавачът кимна.

— До известна степен Лин е права — започна той. — Първата среща на групата се е състояла през май петдесет и четвърта в хотел „Билдерберг“ в Холандия, оттам произлиза и името им. Събрали се заради проблеми със съдействието между Европа и САЩ по повод на наистина важните проблеми. Преценили, че е нужна нов вид среща, малко по-скрита и неофициална, без да се тревожат, че журналистите ще отразяват или коментират казаното, особено предвид надигащата се от СССР заплаха. След края на Студената война срещите продължили и зачестили. Дори без комунистическата заплаха западните лидери все още имали сериозни грижи — търговията, пазара на труда, финансовата политика, екологичните проблеми, инвестициите, тероризма и международната сигурност, например. Обикновено участват около сто и двадесет души, като списъкът се мени ежегодно. Мнозинството са от Европа, останалите — от САЩ, но други нации по света са все по-добре представени. Една трета от делегатите са министри и политици, а останалите две трети представляват сферите на индустрията, финансите, труда, образованието и комуникациите. По време на срещите не се подготвят резолюции, не се гласува и не се издават политически декларации. Това са просто говорилни, където най-добрите в света се събират далеч от светлината на медийните прожектори.

— Те как са свързани с това, което става? — попита Адамс.

— Връзката изникна, когато проучихме кой е притискал Министерството на националната сигурност да ни разпусне. Накрая разбрахме, че натискът идва директно от Белия дом, по-конкретно от

съветника на президента, Тони Кърн. Бързо открихме, че той е член на група „Билдерберг“.

— Член ли? — попита Лин. — Нали казахте, че мрежата е неформална и че всяка година участват нови хора?

Стивънфийлд кимна.

— Това е вярно. Освен това обаче има управляващ комитет от дванадесет полупостоянни членове и един от тях е Кърн.

— Това, че е член на управляващ комитет на международна група, едва ли е нетипично за съветник от Белия дом — възрази Лин.

— При нормални обстоятелства би имала право, разбира се — съгласи се Стивънфийлд. — Група „Билдерберг“ обаче по никакъв начин не е обикновена. Тя е обект на силен международен скептицизъм и конспиративни теории за това какво замислят тези лидери на тайните си срещи. Някои смятат, че там се решава международната политика, и то по особено недемократичен начин — хора, които не са били избрани, обсъждат въпроси от глобална важност без контрол и възможност дискусиите им да бъдат отразявани. Смята се, че се опитват постепенно да наложат нов световен ред, който почива на интересите на големия бизнес.

— Все още не мога да разбера какво общо има това с тялото или с убитите хора — настоя Лин.

— Може би няма общо — призна Стивънфийлд. — Членството на Кърн в групата обаче е единствената аномалия, която откриваме засега, и съответно си струва да я проучим. Особено сега, когато участието на Самюъл Аткинсън като директор на НАСА в една от срещите им сочи явна връзка. Вашият екип открива тяло, ти съобщаваш на Аткинсън, който е свързан с групата, скоро след това тялото изчезва и всичките ти колеги са мъртви. Мат отива да ти помогне, моли стар приятел за помощ, след което той е убит, а полицейски отряд, който действа от седемдесетте години на миналия век, внезапно бива закрит без причина, отново от човек, свързан с група „Билдерберг“.

— Добре — каза Адамс и кимна, — значи имаме възможна връзка. Какво още знаем за тях?

— Просто нямахме достатъчно време да ги проучим основно — призна Стивънфийлд. — Онова, което научихме обаче, е най-малкото интересно.

— Какво научихте? — попита Адамс.

— За първоначалните си проучвания използвахме различни правителствени източници, до които за щастие все още имаме достъп. Изглежда, че тези ежегодни срещи са нещо много повече от говорилня и служат за своеобразен терен за вербуване.

— Вербуване с каква цел? — попита Лин.

— А — отвърна Стивънфийлд, — именно това е въпросът за голямата награда, нали? Според разказите на някои участници, обсъждали събитието, в един момент по време на конференцията през уикенда всеки делегат трябва да се яви на неофициален разговор с управляващия комитет. Той се провежда в специална стая и явно е нещо като интервю. Никой не споменава за какво вербуват участниците. Изглежда обаче, че през годините необичайно голям процент от поканените стават жертва на „нещастен случай“ — загиват в катастрофа, получават инфаркт, падат в банята и си чупят врата и какво ли още не.

— Какво става според вас? — попита Лин.

— Предполагам — осмели се Адамс, — че едно от възможните обяснения е, че от време на време някой отхвърля предложението им. И тъй като вече знае какво е, групата му запушва устата, за да се увери, че целите им никога няма да бъдат разкрити.

Айита бавно кимна.

— Точно така мислим и ние, Мат — каза той. — Но остава въпросът с каква цел вербуват хора. Очевидно е нещо, за което са готови да убиват. Точно затова не ме напуска мисълта, че имат нещо общо с вашите проблеми.

— Но как? — объркано попита Адамс.

— Все още проучваме, но благодарение на Кърн възможностите ни вече са ограничени.

Адамс и Лин се спогледаха, дълбоко замислени. Дали имаше нещо, каквото и да било, което бяха пропуснали?

— Хеликоптерът — внезапно каза Лин и вдигна очи. — Опитах се да намеря информация за полетите му, но не получих достъп. В Антарктида дойдоха с два военни хеликоптера, „Чинук“, доколкото си спомням. На опашните им перки имаше серийни номера. — Тя се замисли за миг и повтори номерата, доволна, че научно ориентираният ѝ мозък и склонността ѝ да помни подробности все още ѝ служат.

Стивънфийлд кимна.

— Възможно е да са фалшиви, но тъй като са очаквали, че всички на борда ще умрат, може да са били и истински. Ще ги проучим.

Адамс погледна към Стивънфийлд и останалите си другари — нови и стари — и очите му се заковаха върху Джон Айита.

— Благодаря ти — каза му с неподправена искреност.

Айита махна с ръка.

— Наш дълг е да отмъстим за смъртта на брат Таканауи — сериозно каза той. — И ако това ни отведе при труп на четиридесет хиляди години и най-могъщата тайна клика, никой от нас не би се отказал от подобно приключение.

Санта Роса е миниатюрно селце в Пима, Аризона. Там на площ, по-малка от петнадесет квадратни километра, живеят по-малко от четиристотин и петдесет души, като над петдесет процента от населението е под границата на бедността. Санта Роса се намираше в териториите на тохоно о'одхам и това я правеше безопасна — външните хора не бяха добре дошли и лесно се забелязваха.

Малката дървена къщичка, в която ноцуваха Адамс и Лин, беше една от малкото свободни в селцето и Айита беше уредил да останат там засега. Дадоха им пикап, в случай че трябва да отидат до Финикс за резултатите от ДНК пробите или да заминат бързо по каквато и да е причина. Казаха им, че след двадесет и четири часа Стивънфийлд ще ги посети, за да им донесе новини от разследването. Тъй като вече не можеха да разчитат на телефоните и другите видове електронна комуникация, решиха, че срещите са единственият им вариант.

Адамс погледна през закрития от прашни щори мръсен прозорец и спомените му се върнаха. Беше прекарал много дни в Санта Роса (която индианците наричаха Каиж Мек), докато работеше с Вълците, проверяваше сведения, разговаряше с местните хора и търсеше следи до главната магистрала на областта, Индиански път N29.

Съвсем наблизо, малко встрани от Индиански път N15, бе открил и камиона преди всичките тези години. И трупове.

Бързо се обърна, тръгна към кухнята и видя заспалата Лин. Беше се оплакала, че ѝ е зле, и той я беше настанил на дивана, където тя веднага се унесе. Дори заспала беше красива — той се възхити на строгите и все пак нежни очертания на скулите ѝ, на падналата върху челото коса и на позата, в която спеше — обвила ръце около тялото си, с вдигнати до гърдите крака.

Той пресече стаята, взе якето си от един стол и я зави с него. После се наведе и нежно я целуна по бузата. Зачуди се какви ли са чувствата ѝ към него. Знаеше, че случилото се в Перу вероятно се дължеше на дълбоки емоционални проблеми, които се нуждаеха от мощно физическо проявление след бягството им през Чили и

последвалата катастрофа с хеликоптера. При него обаче ставаше дума за нещо повече, за нещо, на което се беше надявал до много по-голяма степен. Дано и Лин да се чувстваше така.

Оттогава не бяха имали възможност да поговорят, всичко се развиваше толкова бързо, но когато погледна надолу към нея, сърцето му прескочи, а стомахът му се сви, защото разбра — обичаше я.

Легна до нея, прегърна я и опря глава в нейната. Затвори очи и вдъхна аромата на косите ѝ, доволен за пръв път от много години. После се унесе в дълбок, истински сън, какъвто не го беше спохождал от много време.

* * *

Дванадесет часа по-късно Адамс усети, че пред вратата има някой. Звукът от стъпки по пътеката го беше събудил и той скочи от дивана, свеж и изпълнен с нов живот след необходимия продължителен сън. Темпото на стъпките му подсказа, че това е Стивънфийлд, макар да му се стори, че разузнавачът е изменил дължината на крачките си, може би, за да провери дали Адамс е нащрек.

— Влизай, Сам — каза той и му отвори точно преди да се почука.

Стивънфийлд вдигна поглед и се усмихна.

— Не се подведе, значи?

— Почти — пошегува се Адамс, докато го пускаше да влезе. — Просто следващия път ще трябва да се постарая повече.

— Е, ти винаги си бил най-добрият — призна Стивънфийлд, докато влизаше в гостната. Лин седеше на дивана, отпочинала след дългия сън, и той ѝ кимна за поздрав.

— Здравсти, Лин — приятелски каза той.

— Здравсти, Сам — отвърна тя. — Не съм сигурна какво имаме в кухнята, но да ти донеса ли нещо?

Стивънфийлд поклати глава.

— Не, благодаря — отговори той. — Сигурно ще искате веднага да ви кажа новините.

Адамс седна на дивана до Лин и двамата се хванаха за ръце, без дори да се замислят. Стивънфийлд се настани на стола срещу тях.

— Така, първо най-важното — започна той. — Обадохме се в „Ди Ен Ей Аналитикс“, още няма резултати.

Адамс кимна.

— Да, смятаме, че ще им отнеме още ден-два. Дано парите да ускорят нещата.

— А хеликоптерът? — тревожно попита Лин.

— Ами изглежда имаме право за група „Билдерберг“. Проверихме номерата, които ни даде, и проследихме хеликоптерите по няколко канала до човека, който ги е наел. — Стивънфийлд забеляза очакването по лицата на Лин и Адамс. — Уесли Джоунс — каза той и тъй като очакването премина в объркване, си даде сметка, че те никога не са чували за този човек. И защо ли да са чували? — Петдесет и шест годишен, бивш кадър на Разузнавателната служба на Пентагона, с чин полковник. Сега е личен помощник на Стивън Джейкъбс.

Адамс и Лин бяха получили папки с онова, което Стивънфийлд бе открил за група „Билдерберг“ до момента, и веднага се сетиха кой е Джейкъбс.

— Председателят на групата? — попита Адамс.

— Същият. Така че нека го кажа ясно — продължи Стивънфийлд. — Помощникът на председателя на група „Билдерберг“ е човекът, наел хеликоптерите, които са закарали инженерите в Антарктида и са отлетели с тялото. Сега имаме ясна, неоспорима връзка между групата и онова, което ви се случва.

— Добре — спокойно каза Адамс. — Какво още знаем?

— Джон иска да разговаря лично с вас за това — отговори Стивънфийлд и се изправи. — Хайде, да тръгваме.

Бизнес паркът „Хай Кдан“ е част от Комитета за развитие на Сан Екзейвиър в Тусон, до магистрала „Ногалес“. Намира се на територията на тохоно о’одхам и Джон Айита, който беше наел там един малък склад на дългосрочен договор, го смяташе за нещо като убежище.

Ситуацията около Мат Адамс и бившата му съпруга много го притесняваше. Не стига, че един от старите му другари бе мъртъв, а и

целият отряд беше закрит от чудовищно могъщ враг. Ами тялото, което Лин и екипът ѝ, също избит, бяха открили в Антарктида? То пък какво беше? Наученото досега му подсказваше, че вероятно е наистина специално и затова привлича такова специално внимание. Онова, което особено го тревожеше обаче, беше мястото, където бе кацнал хеликоптерът, който го пренасяше. То доказваше, че онези, срещу които щяха да се изправят, са по-силни, отколкото си мислеха в началото.

Щеше да им се наложи да влязат в бърлогата на звяра и Айита се чудеше дали Адамс все още има хъс за това.

Слънцето вече залязваше — огромна, червена огнена топка, която бавно се спускаше зад Тусонските планини далеч на запад, — когато очуканият форд седан на Стивънфийлд спря пред склада. Голямата врата от страната на Айита беше отворена и Стивънфийлд бавно вкара колата, като я паркира вътре, далеч от любопитни погледи. После излезе, последван от Адамс и Лин.

Вътрешността на сградата наистина приличаше на склад — дори имаше стока, макар че Адамс нямаше представа каква. Цялото място край стените беше заето от щайги, поставени върху палети, а открита стълба водеше към тесен коридор и остъклен офис, който гледаше към останалата част от склада. Адамс погледна нагоре и видя Айита, който стоеше на големия прозорец и им махаше да се качат.

— Така — каза той, когато всички се настаниха на сгъваемите столове в спартанския му кабинет. — Сам ви каза за връзката с Джейкъбс, нали? — Той изчака да потвърдят, преди да продължи, кръстосвайки из офиса като голяма котка. — Сега ще ви кажа къде е кацнал хеликоптерът с тялото. Проследихме маршрута му до международното летище „Маккарън“ в Лас Вегас. По-конкретно терминал „Джанет“.

— Терминал „Джанет“? — повтори Адамс. Сякаш го удариха с ковашки чук.

Айита само кимна.

— Добре — каза Лин, усетила, че нещо ѝ убягва. — Някой може ли да ми обясни какво му е специалното на терминал „Джанет“?

— Искаш ли да ѝ кажеш, Мат? — попита Айита.

Адамс бавно кимна и се обърна към нея.

— Когато работех тук, често стигахме чак до Невада. Говорехме с местните племена, които отлично знаят какво точно става. За терминал „Джанет“ на летище „Маккарън“ открай време се носят слухове, но нашите познати ни посветиха. Ние проверихме и се оказа, че е вярно.

— Кое е вярно? — попита Лин.

Адамс и Айита се спогледаха.

— Така наречените „полети Джанет“ от „Маккарън“ обикновено ходят само до едно място — каза накрая Мат. — Базата на военновъздушните сили при езерото Груум. Позната на останалия свят като „Зона 51“.

— Зона 51? — невярващо повтори Лин. — Сигурен ли си?

Адамс кимна, явно не беше нужно да ѝ обяснява какво е Зона 51.

Базата получила името си, защото на картите от петдесетте и шейсетте години на двайсети век я идентифицирали като „зона 51“ от Тренировъчния и тестови полигон в Невада — колосална военна база с площ от близо дванадесет хиляди квадратни километра, по-голяма от някои страни. Американското правителство отрича съществуването ѝ от десетилетия, но то всъщност е широко известно, дори и да не се знае какво точно става там в момента.

Става дума за строго секретна военна база за тестове и изследвания, понастоящем използвана от Трета част на Изпитателния самолетен център на военновъздушните сили, но основана през 1955 г. от Локхийд и ЦРУ, за да изпробват новия разузнавателен самолет U2. Оттогава насам базата непрекъснато се разширява и дава начало на много други „черни“ проекти, включително „Блекбърд“ А-17, стелт самолета F-17 и стелт бомбардировача B-2. Освен това играе важна роля в развитието на най-новите военни технологии като безпилотния шпионаж и бойните самолети.

Зона 51 обаче е по-известна с това, че според много хора там има извънземна технология, скрита в склад до езерото Груум. Смята се, че тя служи за основа на военната технология, благодарение на която САЩ остава на първо място в това отношение.

Едно от основните вярвания на любителите на конспиративни теории е, че военновъздушните сили и ЦРУ са си присвоили НЛО, което се е разбило при Розуел в Ню Мексико през 1947. Смята се, че корабът, заедно с извънземните си пилоти, е бил прибран във военновъздушна база „Едуардс“, докато приключи строежът на Зона 51, където по-късно го изпратили за анализ. Според много хора единствената цел на базата е проучването, разработването и използването на извънземни технологии.

Без доказателства обаче слуховете си оставаха просто слухове и макар че Адамс и Лин бяха наясно с това, съвпадението им се

струваше твърде голямо и погледите, които си размениха, подсказваха, че и двамата мислят едно и също.

— Значи — заговори Лин от името на двамата — тялото, което открихме, се намира на единственото място, за което се говори, че използва или има достъп до извънземна технология?

Стивънсън кимна.

— Човек не може да не се замисли, нали?

Адамс го погледна.

— Можем ли да влезем в базата?

— Обмислихме възможностите, но не изглежда осъществимо. Може да опитаме да се качим на един от полетите „Джанет“, за да ни закарат директно, но шансовете да ни хванат са твърде големи, особено докато слизаме от самолета, след като се приземи. Единственият друг начин е да отидем пеша. Базата не се охранява по конвенционалния начин — твърде голяма е, за да я заградят напълно, но има въоръжени патрули. Наричат ги „камута“ заради камуфлажните униформи. Служители са на частна охранителна фирма и имат разрешение да убият всеки, който е достатъчно луд да се опита да влезе. Навсякъде има топлинни сензори и ще е много трудно да преминем, без да ни открият. Дори един от нас да успее да мине през охраната и да влезе в базата, нямаме представа как изглежда отвътре. На някои сайтове има сателитни снимки, на други — снимки, направени с фотообектив от близките планини, но какво има вътре просто не е известно. Неслучайно това е най-секретната военна база в света. Единственото, на което можем да разчитаме, са слухове. Един от тях е, че има до десет нива под земята. Ако има дори малка възможност това да е вярно, откъде ще започнем? Би било невъзможно да открием нещо на такава огромна площ. Според друг слух има седем хангара с врати, скрити в склоновете на някаква планина до езерото Папуус на юг от Зона 51. Шансовете да открием нещо полезно, ако изобщо успеем да се вмъкнем, са почти нулеви, докато тези да ни арестуват и най-вероятно да ни убият са изключително високи.

Адамс кимна в знак на съгласие.

— Какво друго ни остава? — попита Лин.

— Стивън Джейкъбс — отговори Адамс, отгатнал мислите на Айита. — Проучихте ли го?

Айита кимна.

— Проучихме го. Сам?

— Живее в имение в колониален стил до Вашингтон — обясни Стивънфийлд. — Точно на брега на Потомак, до държавния парк Мейсън Нек при Колчестър, на тридесет и два километра югозападно от града. Четохте ли досието му?

Адамс и Лин кимнаха. За ограниченото време, с което разполагаха Стивънфийлд и познатите му, той беше успял да напише не само доклад за група „Билдерберг“, но и биографични справки за членовете на управляващия комитет на организацията.

— Значи знаете, че е бил голяма клечка във Вашингтон и очевидно още има огромно влияние в града. До трийсетгодишна възраст почти няма информация за него, но оттогава насам се е издигнал с невероятна скорост както във военното, така и в цивилното разузнаване. Обича да е в центъра на събитията и макар че е в пенсия, не се отдалечава от столицата. Логично е — като водач на група „Билдерберг“ иска да има достъп до всичко.

— Знаем ли нещо за къщата му? — попита Адамс.

Стивънфийлд се усмихна.

— Почти всичко. Получихме планове от градската управа, а също и схеми, които включват най-различни подобрения в сигурността. Говорихме с фирмите, които са ги инсталирали, и получихме още подробности. Къщата не е военен обект, така че имаме и най-новите сателитни снимки с висока резолюция.

Стивънфийлд извади сноп листове, планове, карти и лъскави снимки и ги разпръсна върху старата очукана сгъваема масичка в центъра на офиса. Първо посочи към една от сателитните снимки, на която се виждаха къщата и земите на Джейкъбс.

— Ето я къщата — каза той и посочи огромното имение с две крила. — Близко е до ръба на скала, която се спуска на тридесет метра към Потомак, а моравата е дълга около тридесет метра. От другата страна е алеята за коли, която стига от портите до предната врата и е дълга почти километър и половина. Колкото до горите от двете страни на имението, през които минава пътят — негови са, площта на земите му възлиза общо на пет квадратни километра или дванадесет акра.

— В такава близост до столицата му е струвало ужасно скъпо — отбеляза Лин.

— Нали видяхме какво състояние е натрупал — коментира Адамс. — Колко беше, два милиарда долара? Може да си го позволи.

Стивънфийлд кимна.

— Да, и това е консервативна оценка.

Адамс вдигна очи към него и Айита.

— Е, какъв е планът?

Айита го обясни просто:

— Средствата ни очевидно са ограничени. Общо сме дванадесет — каза той, имаше предвид групата бивши Вълци — и привлякохме и други колеги от племената. Някои от хората ни вече следят Тони Кърн, двама души са заели позиция в близост до къщата на Джейкъбс. Членове са на племето матапони във Вирджиния, братя на Великия дух.

Томас „Великия дух“ Нахана беше сравнително ново попълнение в групата, но Адамс вярваше на преценката на Айита и нямаше нищо против да включат и семейството на този мъж. Кръвните връзки бяха най-добрата гаранция.

— Ще пратим хора да наблюдават другия американец в комитета, Харолд Уайсмюлър — продължи Айита. — В Сан Франциско е, но до зори ще стигнат до него.

Уайсмюлър беше друг милионер, бизнесмен, натрупал състоянието си от петрол, който след това беше инвестирал във всяка възможна област, от продажба на оръжия до закупуване на медии.

— А другите? — попита Адамс.

— Останалите членове засега са извън обсега ни — призна Стивънфийлд. — От страни по целия свят са и ни е трудно да стигнем до тях. Опитваме се да уредим някакъв вид електронно наблюдение. Скоро би трябвало да имаме добра представа какво са намислили.

Адамс погледна Айита в очите.

— Искам да се видя с Томас във Вашингтон.

Лин хвърли поглед към Адамс, после към Айита.

— Аз също — каза тя, макар че беше наясно, че бившият ѝ съпруг няма да се зарадва на предложението ѝ.

— Не съм сигурен, че идеята е добра — веднага се намеси Адамс. — Не си свикнала с разузнавачески операции, освен това някой трябва да остане тук, за да изчака резултатите от лабораторията и...

Лин протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— Стивън Джейкъбс е изпратил хората, които убиха осмина от приятелите ми — каза тя. — Искам да присъствам.

Адамс щеше да възрази отново, но и Айита вдигна ръка.

— Томас вече ви очаква — каза той и се обърна към Лин с усмивка. — И двамата.

Адамс извъртя очи, като демонстративно игнорира победоносната усмивка на Лин.

Голямото махагоново бюро беше затрупано с документи, а зад него седеше Стивън Джейкъбс с голяма чаша коняк в ръка. В списъка му имаше двадесет и две имена и скоро той трябваше да избере едно от тях. Обикновено такива решения се взимаха на ежегодните срещи на група „Билдерберг“ и до снощи действително разполагаха с пълния набор от сто души, който бяха определили преди толкова години. Предишната вечер обаче един от Стоте бе ударен от кола и убит на място, оставяйки празнина, която трябваше да се запълни.

Той се надяваше, че когато отправи предложението си, то ще бъде прието. Девет от десет пъти ставаше точно така — хората, към които се обръщаха, биваха щателно проучени, а съгласието им — почти гарантирано. Обещаваха им нечувана власт и нещо, подобно на безсмъртие, а не беше в природата им да се откажат от подобни дарове. През годините обаче някои бяха отказали, а реакцията им можеше да се опише единствено като ужас при мисълта за истинските планове на групата. Бяха се държали така, сякаш това да пожертваш живота на Земята е нещо отвратително. По същество беше, разбира се, но жертвата бе нищожна в сравнение с онова, което получаваха в замяна.

Така или иначе от време на време избраните отказваха и Елдридж и бригадата му трябваше да се разправят с тях. Това притесняваше Джейкъбс, но не защото съжаляваше, че се налага да ги убият. Просто ако някой кандидат откажеше, се налагаше да губят време с избора на друг, а устройството беше почти готово и времето, с което разполагаха, бързо изтичаше.

Джейкъбс допускаше, че светът няма да свърши, ако не са точно сто души. Все пак това едва ли щеше да се отрази на *него*. Сделките и пазаренето обаче бяха в природата му, а в самото начало на преговорите с онези, които се наричаха анунаки, те му предложиха оцеляването само на управляващия комитет.

Той остави досието, което четеше, и се изкиска. Първото предложение беше елементарно оцеляване, и то за дванадесет души.

Накрая той вдигна бройката на сто души и издейства те да имат същия статут и власт като анунаките. Направи го не само за да покаже на анунаките, че не могат да му диктуват условията си, а и защото колкото повече съмишленици стояха зад него, толкова по-сигурен беше в собствената си позиция. Не че не вярваше на партньорите си, макар че наистина не им вярваше изцяло. Просто дългите години практически опит му бяха показали, че колкото повече хора те подкрепят, толкова по-добре. Ако анунаките опитаха някой номер, той предпочиташе да може да разчита на деветдесет и девет способни хора, отколкото на единадесет.

Всичко беше просто хазарт, разбира се. Анунаките можеше да се отменят и Джейкъбс и хората му да загинат заедно с останалото население на планетата, но ако преди всички онези години не се беше съгласил, щеше да го направи някой друг и накрая така или иначе щяха да го убият. Докато ако ръководеше мисията, поне имаше истинска възможност да получи голямата награда, а по-голяма награда от онази, която беше договорил накрая, просто нямаше.

Джейкъбс отпи от коняка и отново взе досието от бюрото. Тогава гласът нахлу в главата му, кристално ясен, както винаги. Той погледна към вратата в другия край на стаята, където се намираше металната кутия, изработена в Зона 51 според инструкциите на анунаките.

— Как вървят приготовленията? — попита гласът в ума му и за пореден път го удиви. Не беше обикновен глас с акцент, тон и интонация — думите изникваха направо в мозъка му, напълно оформени, почти като собствени мисли.

— Добре — отвърна той на висок глас. — Устройството е почти готово.

— Кога можем да очакваме да заработи?

— След една седмица, броено от днес — уверено отговори Джейкъбс. — Тогава за първи път ще се срещнем както трябва.

Пътуването до Вашингтон беше по-кратко, отколкото очакваха. Адамс прецени, че е по-добре да се движат по пътя, отколкото по въздуха, за да избегнат проверките на летището. Това обаче би им отнело два дни и когато разбра, че Айита има собствен хеликоптер, който държи в задната част на склада, той изпита облекчение. Мисълта

отново да се качи на хеликоптер обаче не изпълваше Лин със същия оптимизъм. Адамс видя страха в очите ѝ, но решителността скоро надделя над тревогите ѝ. Щяха да спестят толкова време, че определено си струваше отново да полетят. Освен това никой нямаше да открадне този хеликоптер или да го управлява с дистанционно управление.

Айита сам пилотираше хеликоптера и спря само веднъж, за да налее гориво на една писта в територията на чокто, приятелско племе в Оклахома. Накрая кацна точно до Фредериксвил, без да навлиза във вашингтонското въздушно пространство. Там ги чакаше безлична тойота седан, в която Адамс и Лин бързо се преместиха, докато Айита отново напълни резервоара и се подготви да се върне в централния щаб, за да наблюдава всичко оттам.

След час двамата пристигнаха в търговския център „Потомак Плаза“ в Удбридж, където се срещнаха с един от тримата братя на Нахана. Оставиха седана на паркинга и се качиха в големия джип на Бен Нахана.

След като се запознаха, Адамс премина направо на въпроса още преди колата да е излязла на пътя.

— Какво открихте досега? — попита той.

— Охранителната система е добра, човече — сериозно отговори Бен. — По-добра от схемите, които имахме. Разузнахме набързо, но не искахме да навлизаме навътре. Горите се сливат с парка Мейсън Нек, а между дърветата явно има някакъв вид топлинни датчици. Достъпът откъм скалите изглежда невъзможен заради вълните долу — няма начин да се доближиш дори ако не наблюдаваха мястото, а го наблюдават. По алеята за коли патрулират пазачи с кучета, същото се отнася и за моравата до скалите.

— Нещо друго? — попита Адамс.

— Пазачите си ги бива. Около дузина са, плюс няколко лични охранители. До един са професионалисти, които няма да заспят по време на работа.

— А кучетата? — попита Мат. — Каква порода са?

— Добермани, добре обучени. Има четири отряда — по един пазач с две кучета. Сменят маршрутите, а екипите се редуват по алеята и ливадите.

— Добре. Къде е базата ви в момента?

— Къмпингуваме в парка. Няколко пъти се опитахме да се доближим до оградата през нощта, но прескачането е адски трудно.

Адамс кимна.

— Добре, да вървим в лагера. Може да измислим някакъв план.

Докато се стъмни, вече бяха съставили и репетирали плана и всички бяха готови. Когато Лин погледна Адамс, в очите ѝ се четяха всякакви емоции — страх, тревога, вяра, любов — и той се опита мислено да я накара да му се довери. Щеше да тръгне сам, разбираше, че така е по-безопасно. Истината беше, че той просто бе най-добрият, когато става дума за такива неща. Беше вярно, преди да се присъедини към Вълците, беше вярно и сега, когато уменията му най-сетне се бяха възвърнали напълно.

С нея не се нуждаеха от думи — стигаха им само разменените погледи между двама души, които са преживели заедно толкова много и въпреки това искат да преживеят още. Когато по бузата на Лин се търкулна сълза, Адамс се обърна и изчезна между дърветата, в гъстите гори на парка Мейсън Нек.

Оградата около имота на Джейкъбс беше каменна, висока два метра и четиридесет сантиметра, увенчана с шипове и бодлива тел, а на всеки шест метра по протежението ѝ имаше по една камера за наблюдение. Докато я разглеждаше, Адамс си помисли, че скалите може би не бяха чак толкова лош избор.

Нощта беше облачна и отначало гората тънеше в непрогледен мрак. Можеше да използва очила за нощно виждане — Айита лесно щеше да му намери — но не ги харесваше. Ограничаваха периферното му зрение и го оставяха открит от страни. Затова предпочете да разчита на уменията, които му беше дала природата, и прекара първия половин час в гората, клекнал на студената земя, докато очите му свикнат с тъмнината.

Истината е, че „непрогледен мрак“ няма — само изглежда такъв, преди очите да са получили възможност да се нагодят. Въпреки че естествените светлинни източници — луната и звездите — бяха покрити от облаци, изкуствените бяха постоянно налице, особено толкова близо до голям град като Вашингтон. Макар че Адамс се

намираше в държавен парк и беше заобиколен от огромни дървета, на място, което би се сторило изолирано на немалко хора, столицата беше само на шейсет километра разстояние, а водният басейн, който делеше Мейсън Крийк от още няколко големи града, беше сравнително малък. В резултат на това, ако очите на Адамс привикнеха достатъчно, светлината щеше да им стига, за да виждат ясно без помощта на каквито и да е устройства. Нужно беше само търпение, а от него той имаше в излишък.

Освен това знаеше *как* да вижда предметите в мрака, като ги гледа под най-подходящия ъгъл, но никога директно, за да увеличи максимално ефекта от наличната светлина върху ретината. Това беше едно от уменията, които бе развил много отдавна, в равнините в Бадландс.

Там научи и друго — някои от нощните същества, които бродеха из онези земи, включително смъртоносната прерийна гърмяща змия, разчитаха на зрение, което реагираше на топлината, и когато излизаше на лов с приятелите си, той често мажеше тялото си със студена кал, за да избегне фатални сблъсъци с тези хищници. Сега беше направил същото — всеки сантиметър от тялото му беше покрит със студена кал, извадена от дълбоките ями до лагера. Не беше сигурно, че ще заблуди топлинните сензори, с които се твърдеше, че е заобиколен имотът, но беше добро допълнение към основния му замисъл, а при такава охрана и най-дребното нещо помагаше.

Очите му се бяха приспособили напълно и той огледа стената, бодливата тел, камерата и околните дървета. Описанието на Нахана беше точно — гората стигаше точно до оградата, а от страната на имението дърветата бяха изсечени на десет метра навътре заради сигурността. Мат беше сигурен, че Джейкъбс е искал да изсекат и тези в парка, и изпита доволство при мисълта, че влиянието на този човек очевидно не е достатъчно голямо, за да бъдат изсечени цели акри гора в държавен парк. Предположи, че отрицателният ефект от обществената реакция би натежал пред положителния ефект върху сигурността. За Джейкъбс основният предпазен механизъм вероятно беше, че никой не знаеше къде се намира, а публичен скандал щеше да унищожи това предимство за секунди.

Хората от охраната на Джейкъбс явно се тревожеха, че натрапниците биха могли да се изкатерят по дърветата и да минат над

стената — затова тези от тяхната страна бяха изсечени. Това обаче нямаше да спре Адамс и той внимателно ги огледа, като обходи стената, стараейки се да остане извън обсега на камерите. Накрая откри едно, което му се стори идеално — огромен дъб, чиито дълги дебели клони стигаха на двадесет и пет сантиметра от имота и висяха на малко повече от метър от оградата.

Без да губи време, Адамс за секунди се изкачи по дебелия ствол и се изтегли по избрания клон, докато висеше на сантиметри от стената. Обвил здраво крака около него, той лежеше по корем, надничаше над бодливата тел и се опитваше най-сетне да зърне имението зад дърветата.

Както и подозираше, в откритото пространство между стената и дърветата имаше и камери, и топлинни сензори, притаени в очакване на всеки глупак, дръзнал да прескочи оградата откъм парка. Те обаче бяха настроени да засичат натрапници, които слизаха на земята, а Адамс нямаше такива намерения.

Трите метра между дърветата бяха твърде много за скок — поне по права линия, но Адамс знаеше, че ако скочи отвисоко, и то надолу, ще успее да покрие повече от три метра. Изтегли се обратно до дебелия ствол и продължи да се катери — шест метра, седем, осем — докато накрая се изкачи на дванадесет метра над земята. Клоните вече бяха по-тънки, а положението му, докато се придвижваше към края на избрания трамплин — опасно.

Той погледна надолу към дърветата отатък — сториха му се много далеч, въпреки че бяха толкова високи, колкото тези от неговата страна. Разгледа онези отсреща, търсейки къде да се приземи. Вече беше избрал дървото, оставаше да реши точно къде. След като избра мястото, приклепна върху клона, на който стоеше, напрегна тялото си като пружина и се изстреля напред като хищна котка от джунглите. Изпънатото му тяло излетя високо над обточената с бодлива тел ограда и той усети как се устремява към земята с ужасяваща скорост. Дървото обаче също се приближаваше — близо, *още по-близо...*

По време на скока си Адамс измина десет метра надолу и три напред, но достигна дървото от другата страна и ръцете му бясно се вкопчиха във всеки клон и вейка, които успя да докопа. Кракът му закачи един дебел клон и това омекоти падането. Той се залюля, хвана се за друг клон и накрая се залови здраво, увиснал с главата надолу,

все още на три метра от земята, но и три метра навътре в имота на Джейкъбс.

Докато се полюшваше и гледаше към пълното с уреди за наблюдение сечище, той си позволи да се усмихне за миг. Беше успял.

Ако тичаше по писта, щеше да измине седемстотинте метра между стената и къщата на Джейкъбс само за две минути. Начинът на придвижване, който си беше избрал обаче, щеше да му отнеме много повече време. Следвайки същата логика, която го вкара в имението — камерите и сензорите за телесна топлина действаха на нивото на земята, защото според охраната заплахата би дошла оттам — Адамс реши, че най-добрият начин да стигне до къщата, без да го открият, е по дърветата, и бавно, внимателно, а често и болезнено, се придвижи напред, използвайки отличните си катерачески умения, за да остане високо в короните им.

Старاءеше се дишането, пулсът и движенията му да бъдат възможно най-бавни и преднамерени, за да не изплаши животните, които живееха по дърветата — ако видеха как птиците масово излитат от клоните по това време на нощта, пазачите щяха да дотичат, сякаш привлечени от пронизителния писък на алармената инсталация. Затова преход, който иначе би му отнел две или три минути, вече се точеше повече от три часа, докато той се придвижваше от дърво на дърво, клон по клон, като понякога се прехвърляше съвсем лесно, а друг път трябваше да скача или да заобикаля малките сечища, което удължаваше пътя му още повече.

През гората на два пъти минаха патрули с кучета, макар и не точно под него. Адамс ги чу отдалеч, прецени откъде е най-вероятно да минат и се притаи високо сред клоните, докато те се отдалечиха. Калта, с която беше покрито тялото му, скриваше естествената му миризма и острите сетива на кучетата не доловиха нищо.

Макар че изгуби много време, когато стигна до края на гората от страната на къщата — светлините в източното крило ярко блестяха през клоните — Мат беше сигурен, че никой не го е забелязал. Беше обмислил варианта братята Нахана да отвлекат вниманието на охраната към друга част на имението, но накрая го отхвърли. Реша, че е по-добре охраната изобщо да не разбере.

Докато се придвижваше през последните няколко дървета, се бавеше още повече — знаеше, че лампите в къщата може да го осветят. Вроденият му инстинкт, изострен след години практика, му позволяваше да избира най-тъмните места и да си дава сметка как изглеждат дърветата за онези, които се намираха директно срещу тях. Така успя да си намери отлична наблюдателница, скрита сред клоните точно срещу източното крило на имението.

Братята му бяха предложили стъваем параболичен микрофон, с който да подслушва гласовете в къщата от сегашната си позиция. Той обаче се тревожеше заради електрическият му заряд, тъй като беше наясно с каква антиподслушвателна апаратура разполага охраната. Затова реши да отиде „чист“, без никакви електрически или технологични устройства. Не защото не им вярваше или ги смяташе за безполезни, напротив — докато работеше с Вълците, често разчиташе на такава техника и понякога тя се оказваше безценна. Точно в тази ситуация обаче реши, че най-добре е да разчита на естествените си способности. Което означаваше, че трябва да се доближи.

Беше запомнил плана на къщата — стаите, кухнята, столовата, кабинетът и библиотеката, баните и спалните — и знаеше, че гледа право към гостните стаи на първия етаж и кухнята на приземния. Спалнята на Джейкъбс се намиреше в задната част на източното крило и гледаше към моравата и залива. Личният му кабинет също беше отзад, а от терасата на ливадата го отделяха стъклени врати. Задната страна на къщата беше осветена от градински лампи, насочени фронтално към белия хоросанов екстериор, докато източната страна, която наблюдаваше Адамс, беше тъмна, неосветена и скрита в сенките на дърветата.

Въпросът беше как да пресече дванадесетте метра окосена морава между дърветата и източния край на къщата? Освен топлинните датчици, по нея без съмнение имаше и сензори за движение, без да се споменават пазачите и кучетата им. Всичко това обаче отново беше фокусирано на нивото на земята.

Все още скрит в мрака, Адамс започна да развива дългото тънко въже, омотано около тялото му.

— Смяташ ли, че е стигнал? — попита Лин с повече тревога, отколкото искаше да покаже.

— Ами сигурно вече е при дърветата и наблюдава къщата, за да прецени дали ще успее да се добере до нея с онова въже — отвърна Томас. Когато видя, че това не я окуражи, веднага добави: — Явно се справя, не сме чули никакви аларми, нито крясъци или лай. Смятам, че е добре.

— Доста съм слушал за него и не би трябвало да има проблем — намеси се Джейкъб Нахана, най-младият от тримата братя. — Все пак е легенда, нали? Той...

Прекъсна го сигнал от сателитното радио с кодирана връзка, което стоеше между тях.

— Момчета — ясно се разнесе гласът на Бен, — имаме проблем.

Бен Нахана дежуреше на Семитъри Роуд, откъдето наблюдаваше главния път към къщата.

— Осем големи джипа току-що минаха през главните порти и завиха по алеята. След две минути ще са до къщата.

Лин пребледня. Мат нямаше дори радиостанция. Беше невъзможно да го предупредят.

Адамс ги чу още преди да влязат в имението, различавайки грубия тежкотоварен рев на двигателите V8. Движеха се в конвой по главния път, северно от мястото, където се намираше. Чу как забавят ход, долови звука от гумите при завоя и разбра, че са на алеята и се движат към къщата.

Обмисли възможностите, докато висеше на десет метра от моравата, вързан за черното найлоново въже. Беше се наложило да го хвърли към по-далечния край на покрива с надеждата, че се е прицелил добре. С трепет наблюдава как то се носи в нощта, а тежкият му край се приближава към перилата на ръба, осъзнавайки, че ако не улучи точното място, ще се изтърколи на моравата, а дължината му ще му попречи да го изтегли обратно при себе си, без да активира всички сензори и детектори наоколо. То обаче летеше право към целта и се закотви на правилното място.

Адамс въздъхна облекчено и започна да се придвижва, увиснал с главата надолу, редувайки ръка след ръка, обвил въжето с крака, за да запази равновесие. Беше изминал половината път, а всеки момент щяха да пристигнат осем джипа с поне петима пътници във всеки. Общо четиридесет души, които не познаваше. Да се върне ли, или да продължи? Трябваше да реши веднага — след две минути фаровете им щяха да осветят фасадата на къщата и той щеше да лъсне като бяла врана.

Но не обичаше да отстъпва и продължи упорито напред, като равномерно слагаше едната ръка пред другата.

Уесли Джоунс влезе в кабинета и Джейкъбс вдигна очи от документите.

— Имаме проблем, сър — обяви той с войнишко спокойствие.

Джейкъбс се втренчи в него над ръбовете на очилата за четене с формата на полумесец.

— Какви?

— Тайните служби, сър, току-що влязоха в имението — несигурно отвърна Джоунс.

— Какво?! — скочи Джейкъбс и едва не изплю бренди върху документите. — От къде на къде, какво искат? Къде е Тони?

— Тони още е в Белия дом, току-що му позвъних. Нищо не знае по въпроса.

Умът на Джейкъбс бясно препускаше. Какво става? Защо от Тайните служби бяха решили да му направят посещение, когато бяха толкова близо до целта?

— Кой са те? — попита Джейкъбс. — Колко са?

— Охраната ми съобщи за осем коли с по четирима мъже във всяка. Единият от тях е самият Лоуъл.

Джейкъб мислено изстена. Харви Лоуъл беше шефът на Тайните служби. Миналата година беше гостувал на една от срещите на „Билдерберг“, без да подозира, че обмислят да го направят един от избраните. Накрая обаче решиха, че не е подходящ, и така и не му отправиха предложението. Психологическият му профил, както и отговорите, които даде по време на неформалното интервю, сочеха, че би имал морални скрупули относно жертвите, които се налагаше да направят.

Дали беше заподозрял нещо? Дали се беше досетил какво става? И защо пристигаше с толкова агенти? Защо демонстрираше власт?

Джейкъбс бавно свали очилата от върха на носа си и ги остави на бюрото, после избута стола си назад и стана.

— Е — примирено каза той, — предполагам, че е най-добре да отида да го посрещна, нали?

Адамс чу, че колите се приближават все повече, и почти усети топлината от идващия сноп светлина — толкова изострени бяха сетивата му.

Накрая стигна до къщата, пръстите му докоснаха перилата, а тънките подметки на катераческите му обувки внимателно стъпиха върху тухлите над рамката на прозореца. Би се изтеглил направо на покрива, но според информацията на Стивънсън той също бе покрит с инфрачервени датчици. Затова се прилепи към стената на къщата, сля се с мрака и откачи въжето от перилата. Много му се щеше да го

използва, за да се върне сред дърветата, но осъзнаваше, че ако дванадесетметрово въже остане да се люлее в пространството между тях и къщата, скоро някой ще го забележи. Затова хвана утежнения му край и с всичка сила го запрати натам, откъдето беше дошъл. Въжето отново се понесе във въздуха и, слава богу, се захвана сред високите клони точно когато ярките фарове осветиха кръглата алея пред входа на къщата.

— Лоуъл, на какво дължим тази чест? — чаровно попита Джейкъбс, докато отваряше голямата предна врата на дома си.

Пред него стоеше Харви Лоуъл — висок, слаб и ъгловат, с олисяло чело и изражение, което издаваше свирепа интелигентност. От двете му страни се извисяваха шестима мъже, облечени с еднакви черни костюми.

— Трябва да говорим — с равен глас каза Лоуъл.

— Ами защо не влезете тогава? — приветливо каза Джейкъбс, макар че не изпитваше нищо подобно. — Къде са останалите ви агенти? — попита той и посочи осемте джипа, паркирани отвън.

— Заемат позиция около имението — протичко отговори Лоуъл. Посланието му беше ясно — това не беше приятелска визита.

Джейкъбс сковано се усмихна.

— Убеден съм, че това не е необходимо — каза той, — но по-добре влезте.

Щом влязоха в кабинета, Лоуъл седна и посочи документите, пръснати по бюрото на Джейкъбс.

— Проучвате ли нещо? — попита той с вдигнати вежди.

— Знаете как е — неопределено отвърна Джейкъбс, а Лоуъл изсумтя в отговор.

— Питие? — предложи Джейкъбс, стараяйки се разговорът да си остане приятелски.

Лоуъл поклати глава.

— Не, благодаря. Не бих казал, че това е другарска среща.

Джейкъбс присви очи и втренченият му поглед за миг разтърси Лоуъл.

— В такъв случай — каза Джейкъбс, а в гласа му се четеше скрита заплаха — най-добре ми кажете какво, по дяволите, искате.

Адамс влезе в къщата през прозореца на гостната стая. Както и подозираше, алармената инсталация не беше включена постоянно — хората често влизаха и излизаха от стаите и това щеше ненужно да усложни процедурата. По тази причина мерките за сигурност бяха съсредоточени най-вече върху това заплахата да бъде засечена, преди да се окаже в къщата и до по-малка степен върху входовете и изходите, особено по горните етажи.

Имението беше построено през 1815 г. и въпреки промените, направени в името на сигурността, си оставаше стара къща, в която можеш да влезеш сравнително лесно, стига да знаеш как. В крайна сметка обаче кой нормален човек би се опитал да проникне вътре при дванадесет охранители?

Адамс разпозна ивицата инфрачервена светлина, която пресичаше вътрешната страна на прозоречната рамка. След като повреди ключалката, постави едно обикновено огледалце пред лъча и алармата не се включи. Щом влезе, Мат веднага отиде до най-далечната стена и отвори един шкаф, в който откри улея за прането. Той все още работеше и се намираше точно където очакваше да го намери.

Идеално, помисли си Адамс, докато влизаше в него. Когато наближи дъното, забави спускането си, докато движенията му станаха съвсем тихи и той можеше да долови и най-малкия шум. Сигурен, че в пералното помещение в мазето няма никого, той скочи от улея и падна в огромния кош на пода. Надникна над ръба, за да се увери, че няма охрана. Не знаеше какво става на горния етаж, но присъствието на правителствени служители в къщата означаваше, че може да бъде открит от още по-голям брой хора и трябва да внимава още повече.

Скрит в коша, успя да види къде са камерите и си избра път, по който да ги избегне. После бързо пресече помещението и се добра до вратата в другия му край. Отвори я, шмугна се бързо през нея и я затвори за по-малко от три секунди след като излезе от коша за пране.

Другата стая всъщност не беше стая, а голям шкаф, пълен с рафтове, на които бяха наредени почистващи препарати, чисти чаршафи и друго спално бельо. Според плановете шкафът се намираше точно под кабинета на Стивън Джейкъбс.

— Искам да поговорим за смъртта на Райън Йоркдейл, Франк Кроукър, Ив Десо, Виктор Джержевски, Патек Гийом, Стефани Ортмайър, Густав Шлайсер, Хелън Холмс, Антъни Десилва, Яцек Островски и Никола Сен Венсан — мрачно обяви Лоуъл.

Домакинът мислено въздъхна. Значи така — Лоуъл наистина знаеше нещо. То обаче далеч не беше най-важното, което бе могъл да открие, и Джейкъбс дори се поотпусна.

— Какво имате предвид? — попита накрая.

— Какво имам предвид ли? — повтори Лоуъл, потискайки смеха си. — Имам предвид, че всеки от тези загинали хора — тези *мистериозно* загинали хора — е бил на среща на група „Билдерберг“ малко преди смъртта си.

— И? — попита Джейкъбс, сигурен, че Лоуъл разполага с нещо повече от това.

— И всички те са загинали по време на вашия мандат като председател на групата.

Беше ред на Джейкъбс да се изсмее.

— Единадесет души умират след срещи, които съм председателствал? Харви, ръководя групата от дванадесет години, на срещите идват средно по сто и двадесет души годишно, което прави... колко? Между хиляда и четиристотин и хиляда и петстотин души общо. Единадесет, това е...

— Нула цяло седемдесет и шест процента — прекъсна го Лоуъл. — Смъртност от седем цяло и шест на хиляда, но тъй като всички са загинали до двайсет и два дни след срещата, това е равно на сто двайсет и шест цяло и едно на хиляда годишно. Смъртност, *дванадесет* пъти по-висока от средната за страната. Как ще обясните това?

— Не съм сигурен, че трябва да го обяснявам. Налага ли се? — меко попита Джейкъбс.

Ноздрите на Лоуъл се разшириха.

— Знаете ли каква е била смъртността сред присъстващите, преди да поемете председателството? Била е *по-ниска* от средната за страната, което може да се очаква предвид заможността им и лесния достъп до модерни медицински услуги. Тоест, говорим за *двадесетократно* увеличение на броя на загиналите, откакто вие сте председател, смъртност, която си остава постоянна през дванадесетте години на мандата ви.

— Все още чакам да ми обясните какво правите тук — безцеремонно каза Джейкъбс.

Лоуъл удари с юмрук по масата.

— По дяволите, отлично разбирате за какво говоря! Използвате група „Билдерберг“, за да вербувате избрани гости, всички го знаем. Всички сме наясно, че тайните ви срещички са вид интервю. Може би някои от хората, на които се спирате, просто вдигат ръце и казват: „Как ли пък не!“, щом разберат какво им предлагате. И какво правите вие тогава? — Лоуъл отново удари с юмрук по масата. — Убивате ги! — Той щракна с пръсти. — Просто ей така!

Джейкъбс помълча за малко, после се изкиска.

— Все още очаквам доказателствата, с които разполагате в допълнение към съмнителните статистически аномалии. Кроукър почина от инфаркт, Шлайсер го блъсна кола, Островски получи мозъчен аневризъм. Мога да продължа — всичко беше потвърдено от лекари, никой нито за миг не намекна за нещо съмнително. Подозрително е, признавам. Дали обаче е достатъчно за пред съда? — отново се усмихна той. — Не, не бих казал.

Лоуъл се облегна в стола си, а усмивката му беше колкото широка, толкова и зла.

— Стивън, не си ме преценил правилно — каза той. — Не искам да те арестувам.

Джейкъбс присви очи, заподозрял какво всъщност иска гостът му.

— *Какво* искаш, Харви? — тихо попита той.

— Искам да участвам — уверено отговори Лоуъл. — Какъвто и да е малкият ти замисъл, искам да ме допуснеш. Ако не го направиш, ще се погрижа небето да се срути върху главата ти.

„Какво става, по дяволите?“

Адамс се беше разположил на най-горния рафт на шкафа под кабинета, опрял ухо в тавана, а изостреният му до краен предел слух попиваше думите, които се просмукваха през старите дъски на къщата. Директорът на Тайните служби, Харви Лоуъл, искаше да бъде допуснат в доверения кръг на Джейкъбс, да стане част от проекта.

„Сериозно ли говори?“ Адамс не можеше да повярва на ушите си. Нима тези хора не се спираха пред нищо, когато можеха да се сдобият с повече власт, богатство и статут? Той въздъхна. Разбира се, че пред нищо не се спираха, и той беше пределно наясно с това.

Заслуша се по-внимателно — ако Лоуъл искаше да го посветят, а Джейкъбс се съгласеше, той може би щеше да разбере за какво, по дяволите, става въпрос.

— Какво те кара да мислиш, че бих ти казал каквото и да било?
— попита Джейкъбс, като замислено отпиваше бренди. — Може би просто налучкваш с надеждата сам да се вкарам в капана.

— Може и така да е — с равен глас каза Лоуъл, — но тогава имаме моята дума срещу твоята, нали така? Накарай да ме претърсят, ако искаш, не нося микрофон.

Джейкъбс се взира в чашата си няколко секунди, после натисна копчето на интеркома на бюрото.

— Да, сър? — ясно се разнесе гласът на Джоунс.

— Уесли, доведи Елдридж — нареди Джейкъбс. После двамата мъже се облегнаха в столовете си и се взряха един в друг. Всеки се опитваше да прецени другия, да претегли характера, силата на волята и вътрешната му сила.

След миг на вратата се почука и заклинанието се развали.

— Влез — каза Джейкъбс и погледна над рамото на Лоуъл, докато Флин Джейкъбс влизаше в стаята.

— Провери дали господин Лоуъл носи микрофон, ако обичаш — помоли го Джейкъбс.

Елдридж кимна и каза на Лоуъл да стане. После прокара електронен датчик по тялото му, преди да го подложи на пълна физическа проверка. В един момент Джейкъбс успя да хване погледа му, докато Лоуъл беше с гръб, премигна два пъти и направи таен знак с

пръстите на едната си ръка. Елдридж веднага позна заповедта и също премигна, за да потвърди. Привърши проверката, благодари на Лоуъл и се обърна към Джейкъбс.

— Чист е — каза той, преди да го освободят. Щом вратата се затвори зад гърба му с осезаемо щракване, Лоуъл делово се обърна към Джейкъбс.

— Доволен ли си? — попита той.

Джейкъбс сви рамене.

— Предполагам, че да. И сега какво?

— Сега — доволно каза Лоуъл — ми разкажи всичко.

— Тайните служби ли? — попита Лин, докато се чудеше какво ли може да значи това.

— Джон потвърди номерата на колите — отвърна Томас. — Изглежда, че самият директор се е отбил при Джейкъбс. Хората, които пратихме да наблюдават Кърн, казаха, че през последния половин час телефонът му не спира да звъни. Явно Лоуъл не е предупредил за посещението си и Джейкъбс или неговите служители се опитват да се свържат с Кърн, за да разберат какво става. Според нашите хора самият Кърн също е смаян и не знае нищо по въпроса.

— Смяташ ли, че Тайните служби следват нашия подход? Дали са разбрали какво става?

— Кой знае? — отвърна Томас. — Ако е така, може да свършат работата ни вместо нас.

Джейкъбс допи брендите, наля си още една чаша и я преполови, преди да се облегне в стола си и да се усмихне на Лоуъл.

— Искаш да знаеш какво става, така ли? — попита той.

Лоуъл се наведе напред с блеснал поглед.

— *Настоявам* да зная.

Джейкъбс въздъхна примирено, кимна и посочи металния куб в ъгъла на стаята.

— В началото се свързвахме с тях чрез какви ли не сложни апарати. Въпросите ни пътуваха със седмици, както и отговорите им. Сега комуникираме единствено с помощта на онази кутия.

— „Тях“? — повтори Лоуъл, а по орловите му черти плъзна скептично изражение. — И кои са „те“, дявол да го вземе?

Джейкъбс се усмихна чаровно.

— Ти, разбира се, си чувал за Розуел.

— Розуел? — невярващо повтори Лоуъл. — Какво общо има това с Розуел?

— Осми юли четирийсет и седма — започна Джейкъбс, сякаш Лоуъл изобщо не присъстваше. — Розуел, Ню Мексико. Уолтър Хаут, говорителят на въздушната военна база в Розуел, съобщава на пресата, че петстотин и девети бомбен взвод е открил „летящ диск“, катастрофирал в едно ранчо наблизо. После е лансирана версията, че развалините на мястото на катастрофата са от строго секретен проект, известен като „Могул“ — високолетящ разузнавателен балон, създаден, за да шпионира ядрените опити на СССР. Първата версия обаче е вярна. Развалините наистина са от летящ диск с непознат произход. За съжаление пилотите загиват при удара, но благодарение на технологията, която открихме, успяхме да установим контакт.

Лоуъл изглеждаше смаян и явно още не беше сигурен дали да повярва дори дума от онова, което чуваше.

— С кого сте се свързали? — настоя той, а Джейкъбс посочи кутията зад гърба му.

— Защо сам не ги попиташ?

Скритият под кабинета Адамс се постара да пренебрегне останалите звуци, които долавяше из къщата, колкото и да бяха важни, и се опита да се съсредоточи върху идващите отгоре. Джейкъбс явно се канеше да влезе в комуникация с онези, с които работеше — или може би за които работеше — и Адамс се надяваше най-сетне да разбере какво става. Притисна ухо към тънкия панел и се напрегна до краен предел.

— Кои... кои сте вие? — несигурно попита Харви Лоуъл, директорът на тайните служби на САЩ.

Адамс зачака отговор, но бе възнаграден с мълчание. Беше толкова съсредоточен, че долавяше нещо, за което реши, че е дишането на двамата мъже, това на Джейкъбс — ритмично и дълбоко, а това на Лоуъл — нервно и възбудено. Отговор обаче не последва.

— Какво е това? — шокирано се обади Лоуъл.

— Така работи кутията — отговори Джейкъбс. — Просто я остави да действа.

„Кутията ли? — зачуди се Адамс. — За какво говори, по дяволите?“

— Добре — решително каза Лоуъл. — Ще ми кажете ли какво става?

Адамс отново се опита да чуе отговора, но не долови нищо, само дишането на Лоуъл, което бързо се ускоряваше. Явно чуваше нещо.

— Това... това не може да бъде! — заекна Лоуъл.

— Може, може, приятелю — увери го Джейкъбс. — И още не си чул най-хубавото. — Тонът му се промени, сякаш говореше на някой друг. — Защо не му кажете какво ще се случи?

Отново настъпи мълчание и Адамс отново се запита не само какво чуват двамата мъже в кабинета, но и как го чуват. Що за кутия имаше там? Едва ли беше просто някакъв уред за комуникация — Лоуъл положително не би се впечатлил от нещо толкова банално. Дали беше някаква извънземна технология? Разказът на Джейкъбс за Розуел и откритите там останки от летящ диск сочеше именно към такава вероятност, а на този етап Адамс беше готов да повярва на всичко.

— Вие... вие сте луди! — изкрещя Лоуъл, а ужасът в гласа му беше осезаем. — Не можете да направите това! Не можете!

— Харви, ето защо не те избрахме на последната среща. Решихме, че никога няма да одобриш плана. Просто не си достатъчно силен.

— Силен ли? — каза Лоуъл, възвръщайки си част от предишното спокойствие. — Това не е сила, Стивън. Това е геноцид.

— Нима това не изисква сила? — засече го Джейкъбс. — Такова нещо изисква повече сила, отколкото можеш да си представиш.

Геноцид? Главата на Адамс се замая.

— Вече и без това няма значение — каза Лоуъл. — Ще ви попреча. На всичко ще попреча, не ми пука нито кои са приятелите ти, нито откъде идват. Ще отида направо при президента, другата седмица тайното ти проектче в Европа ще бъде закрито, а приятелите ти никога няма да стъпят тук. И ти, и приятелчетата ти от „Билдерберг“, ще отидете в затвора за *много* дълго време.

Последва кратко мълчание, после Адамс чу кикота на Джейкъбс.

— О, мислиш, че е смешно ли? — попита Лоуъл. — Хората ми са навсякъде из имението, а ти си арестуван.

Джейкъбс отново се изкиска и тонът на Лоуъл се промени, сега сякаш говореше в микрофон.

— Дженкинс, започвай с арестите — нареди той с подновен ентусиазъм. — Да опразним това място. — Отговор не последва. — Дженкинс? — тревожно повтори Лоуъл.

Джейкъбс още се кискаше и внезапно шумовете, които се чуваха из къщата, внезапно започнаха да се подреждат в главата на Адамс.

— Фредрикс? — каза Лоуъл. — Фийлдинг? — Той отново се сопна на Джейкъбс. — Дявол да те вземе, какво е станало с тях?

— Мъртви са, Харви. Съдбата им беше решена в момента, в който ги доведе. *Ти* обаче имаше някакъв шанс. Ако беше приел визията ни, щяхме да те приемем. Можеше да станеш един от нас.

— Ей — умиротворително каза Лоуъл. — Да не избързваме, Стивън. Можем да преговаряме, нали? Онова беше тогава, това е сега, нали така? Още не е твърде късно. Пак мога да се присъединя към вас. Знаеш, че мога да ви бъда полезен. Знаеш го, нали?

— Не, Харви, не го знам. Защо не попиташ моя приятел? — разумно предложи той. — Какво мислиш? — попита Джейкъбс и Адамс се досети, че въпросът е насочен към тайнствената кутия.

— Е — каза Джейкъбс след малко, — отговорът му беше съвсем ясен, нали?

— Не! — изкрещя Лоуъл и Адамс чу как той ужасено блъска стола си назад. — Не!

Тогава се разнесоха три мощни отчетливи изстрела с деветмилиметров полуавтоматичен пистолет, а мъртвото тяло на Лоуъл глухо се стовари на пода.

Джейкъбс се взираше в мъртвото тяло на Лоуъл, което лежеше на пода на кабинета му наред локва кръв. Случилото се беше неприятно, но необходимо.

— Защо се свързахте с нас? — почти болезнено прозвуча гласът в главата му. — И сам можете да се справите с това. Не беше необходимо да му разкривате подробностите.

— Напротив. Преди смятахме, че може да ни бъде полезен. Беше добър човек, сметнахме, че не би се съгласил. Днес обаче той дойде сам и *настоя* да участва. Струваше си да провера дали ще приеме.

„Особено след като и без това трябва да намеря още един човек“, довърши мислено Джейкъбс.

— Важното е да не попречи на плана ни.

— Няма — обеща Джейкъбс. Вече беше решил какво да прави с труповете на Лоуъл и хората му. — Ще се видим лично до края на седмицата, уверявам ви.

— Какво става там, по дяволите? — попита Лин, стресната от приглушения гърмеж, който дочуха от другата страна на гората. — Бен, можеш ли да видиш?

— Още не съм сигурен — кристално ясно се чу гласът на Бенджамин. — Но почти нямам съмнения, че това беше деветмилиметров пистолет. Тези на Тайните служби са четиридесети калибър.

— Смяташ, че хората на Джейкъбс са стреляли по агентите? — невярващо попита Лин.

— Възможно е — отговори Томас. — Не знам какво, по дяволите, става, но в момента съм готов да повярвам на всичко.

Адамс внимателно се спусна от най-горния рафт и безшумно стъпи на пода. Налагаше се да си тръгне, беше останал прекалено

дълго. Ако беше преценил ситуацията правилно, агентите на Лоуъл до един бяха мъртви. Охраната на Джейкъбс сега щеше да претърси сградата основно — това беше част от стандартната процедура.

Какво беше научил обаче? Адамс се замисли, но внезапно се стресна от някакво дрънчене пред вратата на пералното помещение.

„Дявол го взел!“, сгълча се той. Щеше да има предостатъчно време за размисли, когато и ако успееше да избяга от това място. Засега трябваше да се съсредоточи върху оцеляването си. Реагирайки инстинктивно, той отново се изтегли на най-горния рафт и легна по корем точно под високия таван. В шкафа беше тясно и тъмно, но ако някой погледнеше право нагоре, положително щеше да го види.

Адамс се съсредоточи върху дишането си, като съзнателно го забави, вкарвайки тялото си в състояние на забавен метаболизъм. Така беше по-малко вероятно да направи някое несъзнателно движение, което да издаде присъствието му, в случай че някой влезеше в шкафа. Извади черния нож от ножницата на колана си и опря зловещото острие над лакътя си. Чувахе, че отвън двама души обикалят из пералното помещение. Отвориха улея, по който се беше спуснал порано — явно надничаха вътре. После го затвориха и преди Мат да се усети, вратата на шкафа рязко се отвори и в тясното пространство влезе набит пазач с къса коса, въоръжен с автоматичен пистолет с къса цев.

Докато той оглеждаше долните рафтове, Адамс го наблюдаваше напрегнато — беше му ясно, че ако охранителят погледне нагоре, няма да има избор и ще трябва да се метне отгоре му и да го убие с ножа. Мъжът обаче просто вяло отмести две кофи белина встрани, измърмори нещо, обърна се и излезе, като затвори вратата на шкафа зад себе си.

Адамс изчака още малко, докато мъжете напуснаха просторното перално помещение, и бавно издиша. Тъкмо се канеше да слезе на пода, когато гласове на горния етаж привлякоха вниманието му.

— Какво ще правим с телата? — попита някой и Мат разпозна гласа на Елдридж, онзи, който беше претърсил Лоуъл преди малко.

— Натовари ги по колите им и ги откарай в Палоса Пойнт — отговори Джейкъбс. — Току-що говорих с Г. Т., ще те посрещне там с петролен танкер. Инсценирайте катастрофа и се уверете, че всички

коли са опожарени при експлозията. Ще изглежда, сякаш са катастрофирали по пътя насам.

— Сър — отговори Елдридж и Мат ясно долови протеста в гласа му. — Трупите са пълни с куршуми, в единия има поне тридесет. Скоро ще разберат, че не е било нещастен случай.

— Не ни е нужно много време — отвърна Джейкъбс. — Стигат ни няколко дни, ще използваме ресурсите си, за да забавим разследването. След това няма да има никакво значение.

— Да, сър — отвърна Елдридж, но Адамс дори не се запита защо след няколко дни няма да има значение, че цяла кохорта тайни агенти бяха избити. Залиса го нещо друго, което беше казал Джейкъбс.

„Колите.“ Щяха да местят колите.

Внезапно осъзна, че има начин да избяга.

— Добре, вкарайте ги вътре — нареди Елдридж на охраната и посочи към правителствените джипове. Мъжете мрачно кимнаха и започнаха да товарят трупите в големите коли.

Телата на агентите вече бяха събрани и наредени пред входа, а след тях от къщата се точеше дебела следа от кръв и вътрешности. Те бяха заобиколили сградата, за да подберат пазачите, разчитайки на пълномощията, дадени им от президента. Взеха им пистолетите, но нито им сложиха белезници, нито провериха дали носят резервни оръжия — носеха. Когато Елдридж им сигнализира да отвърнат, те просто ги извадиха и застреляха агентите, които бяха толкова уверени в неприкосновената си власт, че се оказаха напълно неподготвени и само един от тях успя да стреля.

Убийството на тридесет членове на елитната президентска охрана би смутило повечето хора, но не и Елдридж и охраната — те бяха наясно, че най-голямата власт в света не е в ръцете на което и да е правителство. Тъй като беше сред стоте избрани, самият Елдридж знаеше още повече. А именно, че смъртта на тези хора няма абсолютно никакво значение. В съвсем близко бъдеще те и бездруго щяха да умрат.

Адамс се придвижи през къщата възможно най-бързо, давайки си сметка, че може да бъде открит по всяко време, дори ако хората на Джейкъбс са заети. Видя как влачат агентите, а от нашарените им с куршуми трупове още блика кръв, но успя да остане незабелязан. Накрая стигна до прозореца на тъмната кухня и се вгледа в добре осветения двор. Осемте джипа бяха паркирани в дъга около кръга за завои пред главния вход на къщата, а пред тях бяха наредени телата.

Адамс не можа да не се възхити — агентите бяха поне двойно повече от хората на Джейкъбс, което означаваше, че всеки от охраната бе успял да застреля поне по двама, преди те да успеят да реагират. Това беше впечатляващо — макар и твърде самоуверени, агентите на тайните служби бяха отлично тренирани професионалисти.

В момента охраната с мъка товареше тежките окървавени тела по колите под орловия поглед на един едър напрегнат мъж, за който Адамс прие, че е Елдридж. Реши, че Джейкъбс още се крие в кабинета си, сигурно с Джоунс, и се опитва да ограничи щетите от случилото се. Като начало трябваше веднага да повикат професионалисти, за да почистят къщата. Всички следи от присъствието на агентите трябваше да бъдат унищожени.

Адамс огледа разположението на колите и разбра, че трябва бързо да вземе решение — товаренето на труповете беше бавен процес, но нямаше да трае вечно. Храстът пред складовото помещение хвърляше сянка, която се простираше чак до джипа от лявата страна. Не беше невъзможно да се промъкне през прозореца и да се плъзне незабелязано до колата, скрит в мрака.

Усети ги зад гърба си точно когато се канеше да се раздвижи. Може би ги подуши, може би долови дишането или дори дивашката енергия, която се излъчваше от тях — не беше сигурен кое е усетил най-напред, но знаеше, че два от доберманите току-що са влезли в кухнята. Пазачите почистваха къщата и сигурно просто бяха пуснали кучетата. Мат се зачуди къде са останалите две, надяваше се, че все още са навън. После се обърна бавно и внимателно, докато застана лице в лице с тях — те го гледаха с очакване, наострили уши, готови да реагират. Дори не бяха оголили предупредително зъби и Адамс разбра, че кучетата бяха тренирани не да го изплашат, а да го убият, ако се налага.

Той не отстъпи, но не срещна погледите им, като вместо това сведе очи, за да избегне конфликта. Без изобщо да движи тялото си, той започна да издава леко, едва доловимо бучене. Кучето отляво наклони глава, заинтригувано от любопитния звук, а това отдясно леко отстъпи. Адамс разчете сигнала и направи малка крачка напред. Гласът му стана малко по-остър, той повдигна очи и бавно вдигна дясната си длан пред себе си.

И двете животни сякаш се опитваха да устоят на някаква невидима сила, но накрая капитулираха едновременно, седнаха като циркови кучета, замахаха опашки, изплезиха езици и заразглеждаха новия си господар.

Адамс се усмихна, погледна новите си приятели и бързо прецени как биха могли да му помогнат.

Чул пръхтене и трополене на лапи, Елдридж рязко се извърна и удивено видя как две от кучетата пазачи, които бяха пуснали в къщата, изхвъркнаха навън по каменните стъпала и изчезнаха в мрака сред дърветата, които обточваха дългата алея. Пазачите също ги видяха и надникнаха от колите, за да ги проследят.

— Томпсън, Гриър, Дженкинс, Маркес — нареди Елдридж само след няколко секунди, — бързо след тях, вижте кого подгониха.

Мъжете извадиха оръжията си и се втурнаха между дърветата след кучетата. Доберманите бяха добре тренирани пазачи, които не биха хукнали през имението просто така. Явно бяха надушили нещо.

— Елисън, Картър — нареди Елдридж, след като размисли. — Вие също.

Другите двама пазачи също хукнаха след кучетата. Елдридж обърна гръб на останалите, които стояха и гледаха след другарите си.

— Хайде на работа! — рязко нареди той. Имаха си разписание, а танкерът щеше да стигне в Пахоса Пойнт след петнадесет минути.

* * *

Когато останалите без дъх пазачи се върнаха при колите, Адамс вече се беше скрил под шасито на големия джип. Използва залисията с кучетата, за да се измъкне през прозореца на склада и да стигне до него под прикритието на сянката. Можеше да използва момента, докато товарят труповете, за да изтича обратно между дърветата, но се опасяваше, че тъй като вече не е нависоко, сензорите из имението ще го засекат. Искаше да си тръгне, без да остави никакви следи от присъствието си, и реши да замине заедно с охраната, скрит под една от колите.

— Е? — извика Елдридж.

— Нищо, сър — отвърна един от мъжете. — Подлудели са, лаят по луната. Тук няма никой.

Последва мълчание и Адамс си представи как Елдридж обмисля чутото.

— Сигурно са се стреснали от изстрелите — каза накрая той. — Случва се понякога, дори с обучени животни. Добре, да тръгваме.

— Да, сър — разнесе се отговорът на мъжа и Адамс видя как обутите в ботуши крака изтрополяват до джиповете и влизат вътре. Скоро двигателите заръмжаха, гумите захрущяха по чакъла и правителствените коли се насочиха към алеята.

Към свободата.

— Колите се задават по алеята — обяви Бенджамин Нахана по радиото.

— Виждаш ли кой е вътре? — веднага попита Томас.

— Не — отвърна по-малкият му брат. — Запалили са фаровете, а страничните прозорци са затъмнени.

След кратка пауза Бенджамин продължи описанието си.

— Сега са при главните порти и се канят да завият... завиха надясно, явно тръгват към Пахоса Пойнт. — Отново последва мълчание. — Отминаха, и осемте коли се движат към главния път. Не можах да видя кой е вътре. Аз...

Томас стисна радиостанцията, а връзката прекъсна.

— Бен? — тревожно прошепна той, после безпомощно повтори: — Бен?

Остави радиостанцията и срещна погледите на Лин и Джейкъб. Тя се пресегна и положи длани върху ръцете на братята.

— Ще остана — каза тя. — Вие вървете.

— Ах ти, кучи сине! — разсмя се Бенджамин и удари Адамс по ръката.

Той се пусна още щом джипът излезе на главния път и незабелязано се изтърколи в тревата, по-далеч от имението. После си проправи път в мрака до наблюдателницата на Бен, промъкна се зад гърба му и запуши устата му с ръка. Бен веднага се скова, изпусна радиото и се извърна, готов за удар, но видя Мат, който стоеше усмихнат зад него. Самият Бенджамин беше уважаван следотърсач и

гид и смяташе, че в полеви условия никой не би могъл да се сравнява с него, но Адамс наистина нямаше равен.

— Най-добре да се обадя на братята ми, преди да нахлуят тук с димящи оръжия — каза той, като се шегуваше само донякъде.

Адамс кимна — нямаше търпение да си почине на плюшените седалки в колата на Томас Нахана. Най-много от всичко обаче искаше да види Лин.

Адамс направи пълен разбор на събитията едва когато бяха в безопасност във взетия под наем склад в Тусон. Докато все още бяха в лагера, Лин го прегърна със сълзи на очи, а той я притиска към себе си, докато споделената им топлина започна да разтапя калта, която все още покриваше тялото му. Целунаха се, докато се откъсваха един от друг, и скоро цялата група събра багажа и тръгна към колата.

Отново смениха колите, този път в Дейл Сити, а после Айита ги взе с хеликоптера от частната писта на свой приятел в Манасас. През цялото време всички спяха и докато стигнат в Тусон, изобщо не успяха да обсъдят приключенията на Адамс. Сега обаче бяха отпочинали и той подробно им разказа какво се е случило.

— Значи сме били прави, че Джейкъбс използва група „Билдерберг“, за да вербува хора — каза Стивънфийлд.

— Така изглежда, определено — съгласи се Мат. — Само че все още не знаем за какво ги вербува.

— От онова, което ни каза, можем да предположим — отвърна Стивънфийлд.

Лин кимна — като учен тя бързо беше осмислила цялата информация.

— Изглежда — започна тя, — че през четиридесетте години на двайсети век е бил установен контакт с извънземни, което е довело до комуникация с тях. Ясно е също, че Джейкъбс и поне част от група „Билдерберг“ изграждат устройство, което да позволи на тези извънземни да дойдат на Земята, явно масово. Това, че е станало дума за геноцид, е най-малкото тревожно и вероятно е било постигнато споразумение, че Джейкъбс и хората му ще бъдат пощадени, задето им съдействат. Може би Джейкъбс вербува с тази цел — избира група хора, на които ще бъде позволено да оцелеят. Това обяснява защо някои са били отвратени и са отказали да участват и защо са загинали мистериозно скоро след това, преди да успеят да кажат някому.

Айита кимна.

— Определено има някаква извратена логика — съгласи се той. — Тревожа се за сроковете им — каза Стивънфийлд. — Казваш, че Лоуъл е споменал, че „тайното проектче“ на Джейкъбс в Европа ще влезе в действие следващата седмица, което по всяка вероятност има нещо общо с начина, по който тези същества ще дойдат на Земята. Трябва да отбележим също, че директорът на тайните служби и тридесет и един от хората му са били избити от гардовете на Джейкъбс без никакво колебание.

— Катастрофата с петролния танкер беше представена като нещастен случай, а огнената стихия, която се разрази, вероятно няма да остави много доказателства — отвърна Айита, който следеше събитията от Тусон.

— Без съмнение доказателства ще има, но събирането им ще отнеме време. Поведението на Джейкъбс издава увереността му, че дотогава разследването няма да има никакво значение. Кое от своя страна означава, че след седмица цялата власт на президента и американското правителство ни най-малко няма да го притеснява.

Айита кимна и обмисли положението.

— Да, времето ни наистина свършва — съгласи се той. — Явно разполагаме само със следващата седмица.

— Онова, което все още не разбирам — намеси се Адамс, — е какво общо има тялото, открито от екипа на Лин. Изглежда, че контактът с извънземните е бил установен едва през четиридесет и седма, и все пак тялото, заради което Джейкъбс и група „Билдерберг“ са готови да убиват и което може би също е от извънземен произход, е на четиридесет хиляди години. Каква е връзката?

Лин вторачи поглед напред, потънала в мисли.

— Просто не знам — призна тя. — Това няма никакъв смисъл.

— Е, аз пък имам добри новини за вас — каза Айита и се усмихна за пръв път от началото на разговора. — Ще можете да получите резултатите от „Ди Ен Ей Аналитикс“ още днес следобед. — Очите на Адамс и Лин се разшириха от вълнение. — Казаха да отидем след три.

Когато Лин и Адамс влязоха през двойните електронни врати, „Ди Ен Ей Аналитикс“ ги посрещна с обичайната глъчка. Въпреки че

официално бяха мъртви, те още носеха тъмни очила и дебели дрехи, за да прикрият фигурите си, а косите им бяха боядисани. На този късен етап нямаше никакъв смисъл да поемат рискове.

Адамс изостана, за да държи обстановката под око, а Лин пристъпи към рецепцията. Русата рецепционистка, която носеше табелка с името „Анджела“, ѝ се усмихна топло, макар и не особено искрено.

— Добър ден, добре дошли в „Ди Ен Ей Аналитикс“ Финикс, с какво мога да ви бъда полезна?

— Дойдох за едни резултати — каза Лин. — На името на Гауър, Луси Гауър.

Анджела се обърна към компютъра, а дългите ѝ изкуствени нокти зачаткаха по клавиатурата.

— А, ето ги — каза тя. — Доктор Конър ще ви обясни резултатите. Ще го намерите в стая шестнайсет, на втория етаж — продължи тя и посочи към дългия коридор в източния край на чакалнята. — В края на коридора завийте наляво и ще видите асансьорите. Когато слезете, завийте надясно, втората врата отляво.

Лин се запита колко голямо е това място и колко хора се губят из него.

— Благодаря — протичко каза тя, обърна се и направи знак на Адамс да я последва.

Пет минути по-късно двамата стояха пред кабинета на доктор Конър.

Вторият етаж ярко контрастираше с първия — вместо тълпа хора, които бързаха насам-натам, тук нямаше почти никого. Промяната моментално събуди инстинкта за оцеляване на Адамс и той се зачуди защо ги пращат тук, за да си вземат резултатите. Ако беше стандартна процедура и този коридор трябваше да гъмжи от хора.

Той протегна ръка към полуавтоматичния „Глок 17“, пхнат в колана му, и усети успокоителната му тежест. Огледа целия коридор и забеляза двама мъже, потънали в разговор, които завиваха зад ъгъла. Имаше три камери за наблюдение, но изглежда нито една от тях не беше насочена към него или Лин. Асансьорът звънна, преди да качи и други хора на втория етаж, и Адамс сложи ръка на дръжката на пистолета. Вратите се разтвориха и в коридора пристъпиха мъж и

жена. Завиха наляво, провериха табелката на една врата и почукаха, а един спретнат млад лекар ги покани да влязат.

— Приключи ли? — навъсено попита Лин. — Мисля, че всичко е наред.

Адамс се усмихна смутено.

— Приключих — каза той и посегна да почука на вратата. След няколко секунди тя се отвори и насреща им застана по-възрастен, но също толкова спретнат лекар.

— Вие сигурно сте госпожа Гауър — каза той и протегна ръка, а Лин я разтърси.

— Приятно ми е, доктор Конър — отвърна тя. — Това е Джеймс Дейвис, мой приятел.

— Господин Дейвис — усмихна се лекарят и стисна ръката на Адамс. — Моля, заповядайте.

Той ги покани в малък, но изискан стерилно чист офис със скъпи мебели. Покани ги да се настанят в двете кожени кресла срещу дизайнерското стъклено бюро и също седна, за да разгледа документите пред себе си. После рязко вдигна очи и надникна над рамките на очилата си.

— Простете, не ви предложих нищо за пиене — извинително каза той. — Желаете ли нещо? Кафе, чай?

— Не, благодаря — отговори Лин от името на двамата. — Нямаме търпение да получим резултата от тестовете.

Конър им се усмихна.

— Разбира се. — Той потупа листовите на бюрото си. — Резултатите. Много са интересни. *Много*.

Лин и Адамс го погледнаха с очакване.

— Госпожо Гауър, господин Дейвис — започна той, като отново се втренчи в тях иззад очилата си. — Аз съм старши консултант тук. След първоначалния преглед ги пратиха на мен, за да потвърдя резултатите. Бих ли могъл да ви попитам откъде са пробите?

— Боя се, че не можем да ви кажем, докторе.

Конър кимна и отново сведе очи към резултатите.

— Добре — каза той. — Да започваме.

Тони Кърн излезе от кабинета на президента и веднага набра номера на Джейкъбс. Той вдигна след първото иззвъняване и Кърн мина направо на въпроса.

— Откачи. Буквално откачи. Не вярва и една дума от историята с петролния танкер и нареди пълно разследване, което получава предимство пред буквално всичко останало.

— А знае ли нещо за посещението на Лоуъл? Знаел ли е, че той ще идва при мен?

Докато вървеше към Заседателната зала в Западното крило на Белия дом, Кърн поклати глава, макар да осъзнаваше, че Джейкъбс не може да го види.

— Абсолютно нищо не е знаел и това го ядосва още повече. Директорът на Тайните служби и цял взвод агенти да тръгнат да се занимават с някаква никому неизвестна операция? Бесен е и няма да спре, докато не разбере какво точно става.

— Значи в този момент не знае нищо — каза Джейкъбс. — Ами някой друг от Тайните служби?

— Аз поне не знам за някой друг — отговори Кърн. — Хората, които доведе Лоуъл, до един му бяха лоялни, лични познати. Някои дори не бяха дежурни. Всичко изглежда лично и това много тревожи президента.

— Смята ли, че съм замесен? — попита Джейкъбс.

— Катастрофата е станала до дома ти и всички приемат, че агентите са пътували към теб, но няма доказателства за това. Въпреки всичко очаквам цяла орда следователи да се изсипят на вратата ти всеки момент. Елдридж там ли е?

— В момента се занимава с нещо дребно — отвърна Джейкъбс. — На друго място.

— Това е хубаво, репутацията му тук не е добра. Къщата почистена ли е?

— Да, цялото имение — потвърди Джейкъбс. — Самолетът докара един екип от Невада, имат опит с тези неща. Къщата е

съвършено чиста, сякаш нищо не се е случило.

— Радвам се — каза Кърн и се усмихна на двама съветници, докато се разминаваха по тесния коридор на мазето. После приближи телефона до устата си и прошепна: — Знам, че ни остава още съвсем малко, но не можем да си позволим рисковете. Денят ясен ли е вече?

— Все още не. Филип смята, че всичко ще е готово до средата на седмицата.

— Добре — продължи да шепне Кърн пред затворената врата на Заседателната зала. — Ще се опитам да забавя нещата тук, доколкото е възможно. Една седмица не би трябвало да бъде проблем.

— Гледай да е така — отговори Джейкъбс.

— Нека започнем с късчето плат, което ни помолихте да изпратим на лабораторията в Пасадена — започна доктор Конър. — Макар че точният произход на материала не може да бъде определен, смятаме, че е произведен на коприната, а съотношението здравина — тегло е много сходно с това на паяжината. Показва направо забележителни термални свойства, макар че парченцето е твърде малко за тестовете, на които колегите биха желали да го подложат.

— Преди виждали ли са нещо подобно? — попита Адамс.

— Не — веднага отвърна Конър. — Никога. Първо решиха, че става дума за някаква нова военна технология — знаем, че там се опитват да използват синтетични материали, за да създадат имитация на паяковата нишка — но след още няколко теста се наложи да преосмислят тази теория.

— За радиовъглеродно датиране ли говорите? — попита Лин.

— Именно — кимна Конър.

— И? — подкани го Адамс.

Конър се прокашля.

— След *три* последователни теста консенсусът е, че датира от четиридесет хиляди и петстотин години преди новата ера. Тоест парченцето плат, което ни дадохте, е на възраст над четиридесет и две хиляди години.

Лин и Адамс се спогледаха. Значи първоначалното предположение на Дивейн бе съвсем точно, а теорията на Адамс, че най-вероятното обяснение е невинна грешка при датирането, можеше

да отпадне. Тялото, както и артефактите, открити от учените, бяха наистина древни.

— А ДНК тестовете? — нервно попита Лин.

— Ами — започна Конър, явно смутен от резултатите на радиовъглеродното датиране, — проведохме обичайните диагностични тестове, включително променлив брой тандемни повтори, особено къси тандемни повтори, а после използвахме както полимеразна верижна реакция, така и амплифициране на специфичните полиморфни фрагменти.

Лин кимна, а Адамс продължи да се взира напред с празен поглед. Не го вълнуваха методите, а резултатите.

— Обектът е от мъжки пол, приблизително на четиридесет години, с руса коса и сини очи. Липсват индикации за вътрешни патологии, изглежда е бил здрав и силен.

Лин не откъсваше поглед от него.

— Да говорим направо, докторе — каза тя. — Обектът човек ли е?

Неспокойното очакване на Лин и Адамс, които седяха приведени на столовете си, внезапно бе прекъснато и вратата зад тях се отвори с трясък.

— Не отговаряйте, докторе!

Всички се обърнаха и видяха огромен свиреп мъж с шестима въоръжени придружители, по трима от всяка страна, които бързо се пръснаха из кабинета. Адамс веднага разпозна Елдридж, началника на охраната от къщата на Джейкъбс във Вашингтон. Той държеше пистолет със заглушител, насочен право към главата на Конър.

Преди Лин и Мат да успеят да реагират, към тях бяха насочени три картечни пистолета със заглушители.

— Ти! — възкликна Лин, разпознала в Елдридж майор Дейли от Антарктида. — Копеле такова, ще те...

Разнесе се приглушен изстрел и задната част на главата на Конър внезапно се пръсна по стената. Свръхзвуковият куршум от пистолета на Елдридж остави само малка дупчица в челото на лекаря. За няколко секунди тялото остана изправено, сякаш го държаха на конци, а невярващите му очи продължиха да се взират през очилата с форма на полумесец. После трупът се сгъна в кръста, а окървавената му глава строши стъкленото бюро.

Очите на Лин се разшириха от шок и неверие, но Адамс се опомни и се възползва от трясъка, за да посегне към пистолета си. Хората на Елдридж обаче бяха твърде бдителни и онзи, който беше най-близо, бързо заби дръжката на оръжието си в основата на черепа му.

Пред очите на Мат буквално изникнаха звезди, главата му се замая от болка след мощния удар, той падна на пода и по-скоро усети, отколкото видя как друг мъж се пресяга и дърпа пистолета от колана му. Адамс простена, а Лин стана да му помогне, но трети мъж я върна на мястото ѝ със звънка плесница. Адамс моментално дойде на себе си и скочи да я защити, но някой го блъсна обратно на пода, притисна лицето му надолу, жестоко изви ръцете му зад гърба и ги стегна с пластмасови белезници. Той обърна глава, за да погледне към Лин, докато ѝ слагаха белезници и я теглеха от стола ѝ, а килимът ожули бузата му. Изправиха ги на крака и ги изблъскаха към бюрото, насочили оръжия към лицата им.

— Доктор Едуардс — предразполагащо каза Елдридж. — Значи все още сте жива. — Той запляска подигравателно. — Поздравявам ви, наистина. Изключителна сте.

— Да ти го начукам, гаден убиец! — изкрещя му тя, а той ѝ отвърна с жестока усмивка и се обърна към Адамс.

— Вие сигурно сте Матю „Свободната мечка“ Адамс. Как само ни разигравахте! Доста съм впечатлен.

Внезапно направи две крачки към Мат и злобно го удари през лицето с дръжката на пистолета си. Краката на Адамс поддадоха и той падна на пода, а Елдридж сведе поглед към него с безизразно лице.

— Това е за хората ми — каза той и погледна към Лин. — Аз не съм единственият гаден убиец в стаята, доктор Едуардс. Не забравяйте това.

— Онова беше самозащита! — възмутено възкликна Лин.

Елдридж насмешливо изсумтя, а Адамс се изправи на крака. На матовата му кожа вече тъмнееше ярка синина.

— Не биваше да изпрацате тъканта — обясни Елдридж. — Ако се бяхте ограничили само с ДНК, можеше никога да не ви усетим, но когато засечем имейли и обаждания за късче плат на четиридесет хиляди години и открием, че е замесена лаборатория за ДНК анализ, лампичката няма как да не светне. Новината, че вече се погрижихме за

колегите на доктор Конър, сигурно ще ви зарадва — продължи Елдридж. — Видяхте ли какво постигнахте с игричките си? Бяха убити още шестима души, може би ще умрат и още, ако разберем, че са казали на някого.

— Кучи син! — прошепна Лин. В нея кипеше дълбока, неподправена омраза към Елдридж, но тя беше достатъчно разумна да не влиза във физическа саморазправа със седемте въоръжени мъже, застанали пред нея. — Защо просто не ни убиете и толкова? — горчиво попита тя.

— О, не бих желал да ви развалям удоволствието — отвърна той и на лицето му изплува искрена усмивка. — Подготвили сме ви няколко приятни изненади.

Той направи знак на хората си и един от тях тръгна към нея, а друг — към Мат. Лин отвори уста, за да възрази, щом видя тейзърите в ръцете им, и рязко се дръпна, за да се предпази, но беше твърде късно. Усети бесния прилив на електричеството в тялото си и всичко потъна в мрак.

Остра болка в главата изтръгна Адамс от дълбокия сън, забивайки се в мозъка му като копие. В първия момент не помнеше нищо, но постепенно спомените започнаха да се връщат — двата удара с пистолет обясняваха поне болката в главата. Къде се намираше сега? Къде беше Лин?

Веднага забеляза, че където и да се намираше, мястото тънеше в почти непрогледен мрак. Може би заключена стая, в която не прониква никаква светлина. Мракът обаче беше прекалено плътен и той осъзна, че очите му са вързани. Осъзна още, че е обездвижен — главата, торсът, ръцете и краката му бяха вързани за стол с висока облегалка.

Опита се да заговори и да се опита да разбере дали и Лин е при него на това непознато място, но бяха запушили устата му. Езикът му безпомощно се замота около нагънат плътен парцал и той успя да издаде само тих стон. Тогава обаче чу подобен стон някъде до себе си — на метър и петдесет, може би малко повече — и разбра, че Лин е наблизо. Тя беше жива.

Опита се да раздвижи тялото си, за да се премести до нея, но столът явно беше закован за пода, а онова, с което го бяха вързали, бе прекалено здраво, за да го скъса. По-късно може би щеше да се опита да го разхлаби, да раздвижи парцала в устата си и да го изплюе, или да свали превръзката. Засега обаче се отпусна и използва сетивата си, за да разгадае къде се намират. Щом престана да мисли за оковите си, той веднага долови приглушено ритмично бръмчене, което сякаш идваше изпод краката му или може би отстрани. Всъщност явно го обгръщаше отвсякъде, сякаш се изливаше в помещението, в което се намираха. После през тялото му премина слаба вибрация, която му подсказа, че се движат.

Адамс мигновено осъзна, че са в самолет, в херметизирана кабина. Къде ги водеха, по дяволите? И защо? Отговорът на втория въпрос вероятно беше „За да ги разпитат“ — щяха да искат да разберат какво е станало през последните няколко дни и на кого още са казали.

Той се стресна — спомни си за Баранели и внезапно осъзна, че са го изложили на опасност.

Въпреки че беше суров, добре трениран и с войнишки дух, Мат не си правеше илюзии, че ще издържи при разпита. Не се боеше от изтезанията — отдавна беше привикнал към физическа болка. Страхуваше се от действията си, ако го принудеха да гледа как изтезават *Лин*. Освен това, ако използваша най-новите наркотици вместо по-брутални методи, способността му да търпи и бездруго нямаше да му е от полза — синтетичните серуми на истината гарантираха резултат.

Въпросът къде са обаче все още го озадачаваше. От проучванията на Стивънфийлд знаеше, че освен имението в Мейсън Нек, Джейкъбс има имоти в Ню Йорк и Сан Франциско, и се зачуди дали не летят към някой от тях. Неофициалната главна квартира на група „Билдерберг“ се намираше в университета „Лайден“ в Холандия, където организираха годишните си срещи. Адамс знаеше, че Джейкъбс прекарва доста време там и има апартамент в града.

Докато обмисляше различните възможности, той си даде сметка, че нито една от тях не е подходяща. Не знаеше защо, но просто не виждаше причина да ги закарат на което и да било от тези места. Имаше обаче още едно, а Джейкъбс и група „Билдерберг“ очевидно имаха нещо общо с него. Там разполагаха с технологичните познания, нужни, за да ги принудят да говорят, и никога не биха съобщили за изчезването им.

Адамс беше сигурен, че се движат към Зона 51.

Мина цяла вечност, преди Адамс да усети с вътрешностите си характерното притегляне, което му подсказа, че се спускат надолу — явно най-после щяха да кацнат.

Искаше му се всичко да свърши, беше му омръзнало да седи свит в самолета, без да може да се движи, да наблюдава и да разговаря. Щеше му се да пристигнат, независимо накъде пътуваха, за да види дали може да се измъкне оттам. При пълната липса на информация, като изключим факта, че се намираха в самолет, възможностите му бяха съвсем ограничени. Знаеше, че ще нараснат едва когато се приземят.

Усети, че самолетът бързо губи височина, а после чу тихо електронно жужене някъде отдалеч и разбра, че колесникът се спуска, готов да докосне земята. След още три минути самолетът вече рулираше, а не след дълго спря напълно.

Само миг след спирането го посрещна звукът на отваряща се врата и тежкото топуркане на няколко чифта ботуши. По дишането Адамс заключи, че на борда на самолета са се качили пет-шест души. Макар че не последваха заповеди или пък говор, новодошлите незабавно се заловиха за работа. Мат ги усещаше край себе си, чуваше как отключват разни тайни вместилища, почувства как столът му се разклати и разбра, че е седял в инвалидна количка, захваната за пода на самолета.

Наклониха го назад, стабилно завързан за седалката, а после го подкараха по коридора на фюзелажа. Столът среща препятствие, мина с усилие през него и започна бавно да търкаля колела надолу.

Разстоянието до изхода, както и фактът, че го бутат по рампа на опашката на самолета, подсказаха на Адамс, че с Лин са летели на транспортна машина „Херкулес“ С-130. Ползваха я предимно военните, така че предположението му за крайната точка на пътуването ставаше все по-вероятно.

Хората, които се бяха качили на самолета, все още не бяха разменили нито дума. Затова пък до него се чу леко изохкване, със

сигурност от Лин, както и търкалянето на нейния стол по рампата надолу.

По телесната миризма, походката и дишането Адамс разбра, че количката му е бутана от мъж, но за тази на Лин не беше сигурен. Движеха се към крайната цел по дълъг, криволичещ, заобиколен маршрут. Вероятно искаха да ги объркат, както със запушването на устата и превръзката за очи, за да събудят в тях паника и да отслабят волята им. Въпреки това се опита да запомни откъде минават — ако успееш да избягат, щеше да пробва да се оправи по обратния път. Не беше ясно доколко ще да му помогне това, но самото усилие да се концентрира възпрепятстваше объркването и чувството за безпомощност, които го завладяваха.

Първо ги прекараха по гладък равен асфалтов участък — най-вероятно пистата. Чувахе и другите машини — още два самолета рулираха в различни посоки. Единият издаваше странен шум, като електронна прахосмукачка, такъв досега не беше чувал; малка помощна машина, 4×4, сигурно военен джип; по-голяма камионетка в далечината, както и друг камион само на няколко стъпки от тях. Ниското ръмжене на дизеловите двигатели заглушаваше останалия шум наоколо.

След това изведнъж влязоха някъде и Адамс се напегна да чуе нещо извън глухото монотонно търкаляне на колелата и острото тракане на ботушите на придружителите им по бетонния под на дълъг празен коридор. После завиха надясно и моментално ги връхлетя ударната вълна от някакъв дивашки силен звук, като от производствена мощност в пълен капацитет. Електрически триони, режещи метални плоскости, заваряващи ацетиленови горелки, грохот на тежки машини и множество гласове, всичките с професионално, научно звучене.

След още четири завоя спряха, изчакаха дващест секунди и тръгнаха отново, но изминаха само метър-два. Адамс чу, че зад тях щракват врати, и усети, че са в затворено пространство, вероятно асансьор. Така се и оказа — вътрешностите му подскочиха отново, но този път много по-рязко, отколкото в самолета. Асансьорът бе твърде бърз и Мат се боеше, че ще повърне и ще се задави заради кърпата в устата си.

Успя да се въздържи и се зачуди колко ще трае това скоростно слизание — пет секунди, десет, петнайсет, дващест? Освен това нямаше

представа колко дълбоко под земята са отишли. Знаеше, че са нужни четирийсет и пет секунди, за да стигнеш от фоайето на Емпайър Стейт Билдинг до осемнайсетия етаж, и почти се задави, когато осъзна с какви възможности разполага секретната база.

Мисълта му не беше стигнала много далеч, когато ги затъркаляха по друг празен бетонен коридор, а после се отвори метална врата. Вкараха ги в някаква стая, а шумът на колелата подсказваше, че подът също е метален. Той усети, че ръцете на облегалката на количката се отпускат и отдръпват, после ботушите тръгнаха назад и излязоха в бетонния коридор. Вратата се затвори и двамата с Лин останаха в тайнствената метална стая, на стотици метри под повърхността на земята.

Адамс усещаше, че Лин е в стаята с него, и беше благодарен за това, макар и да умираше от страх за сигурността ѝ. Така поне знаеше къде е. Представяше си как щеше да се почувства, ако я бяха откарали в някоя друга част от комплекса.

Оставиха ги сами за дълго. Мат реши, че се опитват да ги изтощят, за да загубят усещане за време и място. Успяваше да се владее благодарение на това, че се опитваше да проследи маршрута им и броеше секундите. Надяваше се, че Лин прави същото.

Беше стигнал до почти петнайсет хиляди секунди, когато вратата се отвори отново. Влязоха двама души — единият с ботуши, другият с обувки с кожени подметки. Включиха светлините и Адамс видя яркия им блясък, независимо от превръзката на очите си. Веднага разбра какво ще последва.

След няколко секунди една силна ръка дръпна превръзката от очите му и той осъзна, че искат да го заслепят, за да отслабят съпротивата му. Той обаче беше стиснал силно клепачи в момента, в който усети, че някой се пресяга да го развърже, и макар че блясъкът на халогенните лунички прогаряше клепачите му, поне напрежението върху ретината беше по-слабо.

Малко по малко отвори очи и пред него се разкри неприятна гледка — Флин Елдридж, който му се хилеше садистично.

— Дано сте пътували добре — подхвърли той с безизразно лице.

Адамс не му обърна внимание. Погледна към Лин и със задоволство видя, че тя също е затворила очи, докато са сваляли

превръзката ѝ. Отвори ги внимателно и той се усмихна, стараяйки се да я успокои и окуражи с поглед.

Адамс се обърна към Елдридж и зад мускулестото му рамо зърна приятен костюмиран мъж на средна възраст, когото веднага разпозна като Стивън Джейкъбс. Това силно го впечатли — значи големият шеф бе дошъл лично за разпита!

Джейкъбс се приближи и започна да ги разглежда внимателно, както учен би изучавал новооткрит биологичен вид.

— Ето ни заедно тук, приятели — каза накрая с дълбок, сериозен глас. — Всички знаем, че няма да напуснете тази база живи. Не си правете никакви илюзии, вие ще умрете. — Той се усмихна. — А как точно ще умрете е от голямо значение за вас.

Джейкъбс направи знак на Елдридж, който пристъпи напред и отпусни първо устата на Адамс, а после на Лин. Тя като че ли само това чакаше — изплю се право в лицето му, като го изгаряше с пълен с омраза поглед.

— Е, хубава работа, доктор Едуардс — обърна се Джейкъбс към Лин, докато Елдридж изтриваше слюнката от бузата си. — Той не е виновен, ни най-малко. Просто изпълняваше заповедите.

— Вашите заповеди? — озъби му се Лин.

— Всъщност да — отвърна Джейкъбс непоколебимо. — А сега съм наредил на експертите да ви разпитат с всички средства, с които разполагат, за да разберем какво точно знаете и на кого още сте казали.

— Вече намерихме Баранели — уведоми ги Елдридж с видимо удоволствие. — За нула време пропя като канарче. За щастие не е имал време да каже на никой друг. Сега е мъртъв, разбира се.

Лин и Адамс едновременно се опитаха да се изстрелят от столовете си, за да докопат Елдридж. И двамата даваха мило и драго да го удушат с голи ръце, но бяха вързани здраво и рязкото движение само едва-едва разклати столовете им.

— Това вероятно вече няма никакво значение — каза Джейкъбс, пренебрегвайки опита за нападение от страна на пленниците. — Нещата са отишли твърде далеч, за да се тревожим дали ще се разбере, или не, но не можем да ви оставим да висите във въздуха, така да се каже. Вие представлявате два отпуснати края, които трябва да се завържат. Твърде много сме вложили в тази история, за да направим подобна грешка.

— След като така и така ще умрем, защо не ни обясните за какво става дума? — попита Адамс. Ако трябваше да умре, поне искаше да знае защо.

Джейкъбс се обърна към Елдридж, който поклати глава, а после погледна Адамс и Лин.

— Е, нищо не пречи сега да узнаете, нали така?

Пренебрегна неодобрителния поглед на Елдридж, дръпна един пластмасов стол и седна, отправяйки усмивка към Лин и Адамс, очевидно доволен и от себе си, и от постигнатото. Все пак заслужаваше да се порадва на успеха си поне за кратко.

— Предлагам да започнем от самото начало — усмихна се той.

Джейкъбс се радваше, че ще може да разкаже историята в нейната цялост или поне тази част от нея, за която отговаряше и познаваше лично. Бе прекарал досегашния си живот с двойна самоличност, като една от тях съществуваше само в съзнанието му и съдържаеше подробни познания за неща, от които хората си нямаха и понятие. Този факт го бе променил дотолкова, че понякога се чудеше кой е всъщност. Сега животът му щеше да се промени отново и той се питаше къде е мястото му във всичко това.

— Катастрофата в Розуел стана на осми юли четирийсет и седма година. След първото съобщение за пресата инцидентът бе отречен, разбира се. След това бе приет Законът за националната сигурност и през септември същата година се създаде Централното разузнавателно управление. Съвпадение, а? — Той се усмихна на двамата пленници. — Разбира се, че не. Законът бе подписан от Франклин Д. Рузвелт, когато му представиха данните за катастрофата в Розуел.

Джейкъбс отбеляза с какъв интерес го слушат Лин и Адамс, които за момент бяха забравили за близката си смърт.

— Да — продължи той, — на мястото на катастрофата открихме маса улики. Останки от космически кораб, разпръснати в диаметър от пет квадратни километра в пустинята на Ню Мексико. Сортирахме ги в кутии и тайно ги изпратихме във военновъздушния полигон на Розуел за първоначална оценка. Оттам ги прехвърлиха във военновъздушния полигон на Мюрък, който в момента е известен като военновъздушна база „Едуардс“. — Той спря и срещна погледите на пленниците. — Намерихме и тяло.

— Какво? — не се сдържа Лин.

— Да, сред развалините намерихме тяло. В добро състояние, макар и мъртво, за жалост. Това обаче доказваше, че *има още нещо*. Сега въпросът вече беше друг — дружелюбни ли са те? На какво са способни? Така основахме ЦРУ, за да предпазим нацията от външна заплаха, и по-специално от онази, която е особено *външна*, да кажем извънземна. В Мюрък започнахме да реконструираме техническото

средство, което бяхме намерили, и направихме аутопсия на тялото. Резултатите бяха, меко казано, интересни. Успяхме да установим комуникация с тях, което в началото бе трудно, предвид тогавашното ни ниво на техническо развитие. Стана ясно, че целта на тези същества е да дойдат на Земята, за да я превземат. Били „прогонени“ в космоса вследствие на разрушителен катаклизъм и оттогава обикаляли в търсене на подходящо за живот място. По този въпрос бяха съвсем открити и поискаха помощ от нас.

— И вие се съгласихте? — невярващо попита Лин.

— Те знаеха как да помолят — усмихна се Джейкъбс. — Разбират човешката природа изключително добре. Да си кажем правичката — разчитаха на нашата лакомия и суета. Казаха ни, че ако им помогнем, ще ни възнаградят с равностойно положение в новия свят, който ще изградят, както и с безсмъртие.

— И вие им повярвахте? — скептично попита Адамс.

— Получихме известни гаранции и доказателства — отвърна Джейкъбс, — но да не се отклоняваме. Споразумяхме се, че ще оцелеят сто души и основахме групата „Билдерберг“, за да отсеем най-способните. Първата ни среща беше през май петдесет и четвърта. Тогава решихме да приемем договора за основаване на ЦЕРН на двайсет и девети септември същата година. ЦЕРН, Европейската организация за ядрени изследвания, бе създадена, за да развие технологията, която да доведе партньорите ни на Земята.

— Но те вече са имали космически кораб — вметна Лин. — Защо са се нуждаели от вашата помощ?

Джейкъбс кимна.

— Права сте, разбира се. Те действително могат да пътуват на огромни разстояния, но в малки кораби, достатъчни само за един пилот, който е в състояние на снижени жизнени функции, а това често представлява опасност, както доказва катастрофата при Розуел. Според нас причината за нея е била, че пилотът не е могъл да се събуди от дълбокия си сън. Те искаха нещо повече — цялото им население да бъде транспортирано тук закуп, заедно с транспортните и технологическите си средства, в готовност за инвазия.

Джейкъбс не обърна внимание на ужаса, изписан по лицата на Адамс и Лин.

— Реши се тези изследвания да са базирани в Европа, а не в Щатите, за да прикрием връзката между нашата работа там и реконструкцията от мястото на инцидента, която към онзи момент се извършваше тук, в Зона 51. Скоро след като отворихме каналите за комуникация, се реши, че Мюрък е твърде открито място, така че ЦРУ спонсорира построяването на нова база до Груум Лейк, в пустинята Невада, място, което практически гарантира анонимност. Известните на обществото проекти, които развихме тук — шпионският самолет U2, стелт бомбардировачът и стелт изстребителът, както и всички нови безпилотни самолети — се дължат на онова, което открихме на космическия кораб. Работа ни в ЦЕРН обаче отива една идея по-далеч от това. Докато в Зона 51 развиваме технология, която осигурява на Запада стабилно превъзходство над враговете ни, в ЦЕРН ни занимава единствено създаването на времево-пространствен тунел, на устройство, което ще докара пришълците тук.

— Времево-пространствен тунел? — изуми се Лин. — Възможно ли е това изобщо?

— Не е, или поне не с технологията, с която разполагаме. Ние обаче работим със същества, които са *хиляди* години по-напред от нас. На нас, простосмъртните, тяхната наука ни изглежда като магия. Дори с тяхна помощ имаме големи трудности при изграждането на устройството. Нашето, разбира се, е част от двойка — другото е на кораба-майка, на хиляди светлинни години в Галактиката. Представете си го като предавател и приемник. Тяхната машина ще огъне времево-пространствения континуум, а нашата, „предавателят“, ще гарантира, че двете точки — нашата и тяхната — ще се срещнат и ще се пресекат. Двете машини трябва да са перфектно синхронизирани, иначе опитът може да завърши във всяка точка във Вселената.

— Значи устройството е готово? — попита Адамс, спомняйки си разговора в имението в Мейсън Нек.

Джейкъбс широко се усмихна.

— Ще бъде до няколко дни. Почти сме готови.

— А какво ще стане, когато пристигнат? — попита Лин.

— Ще избухне глобална пандемия, биологическа война с колосален мащаб. Тя ще намали населението на света с деветдесет и осем процента. Оцелелите ще заловим и поставим под своя власт, а

основната част от огромното жизненото пространство на планетата ще остане за гостите ни. И за стоте оцелели, разбира се.

— Защо си въобразявате, че ще ви пощадят? — ядоса се Адамс.

— Вече получихме формулите на биооръжието и на ваксината — отвърна Джейкъбс, — а наградата си струва риска.

— Отрепки! — гневно се изплю Лин. — Ще убиете шест милиарда души заради наградата си? Дано горите в ада!

Джейкъбс се усмихна самодоволно.

— Надали — отвърна той. — Безсмъртни сме, забравихте ли?

Адамс го погледна присмехулно.

— Живеете в измислен свят, те никога няма да изпълнят своята част от сделката.

Самоувереното изражение на Джейкъбс накара Лин да се замисли. Тя поразрови паметта си и изведнъж се сети за нещо.

— Защо непрекъснато казвате „ние“, когато говорите за Розуел? — попита тя. — Инцидентът се е случил през четиридесет и седма, тогава сте били малко момче.

Джейкъбс поклати леко глава.

— А, най-после се усетихте — отвърна той. — Не, не бях момче. Тогава участвах в Централния отряд по разузнаването, предшественика на ЦРУ. Изпратиха ме да проуча инцидента в Розуел и точно аз препоръчах сформиранието на ЦРУ, за да ни защити от евентуално чуждо нашествие. Назначиха ме за ръководител на въпросното поделение — така наречения „Отряд за извънземни“ — веднага след основаването на Управлението. След като установихме контакт, аз пръв говорих с тях, а после предложих и осъществих създаването на група „Билдерберг“ и на ЦЕРН. Участвах във войната като майор от Помощни операционни системи, а по време на инцидента с космическия кораб бях на четирийсет и девет години. — Джейкъбс гледаше с удоволствие шока в очите на пленниците си. — Истинското ми име е Чарлз Уитуърт и съм роден в Далас, Тексас, на трети октомври хиляда осемстотин деветдесет и осма година. Аз съм на сто и четиридесет години.

Докато ставаше от стола си, той широко се усмихна. Леко прегърбената поза, характерна за мъж около седемдесетте, изведнъж се превърна в изправената военна стойка. Свали си протезите и под тях се показаха прекрасни зъби, а иззад затъмнените очила изникнаха

кристалночисти сини очи. Джейкъбс подръпна леко увисналата кожа под брадичката си, тя се разтегли и остана в ръката му — явно беше професионален грим.

— От шейсет и девета насам, когато сключих сделката с тях, имам тялото на трийсетгодишен мъж — обясни той. — Чарлз Уитуърт умря, а на негово място създадох Стивън Джейкъбс. Оттогава използвам протези и грим, когато съм на публично място, за да остарявам съобразно новата си година на раждане, а именно — хиляда деветстотин и четирийсета. Поисках доказателства и те ми ги дадох. Това е генна модификация, която никога няма да разберете. Погледнете ме — нареди им Джейкъбс с налудничав блясък в очите. — Аз съм доказателството, че ще спазят обещанието си. На практика вече съм безсмъртен. — Той ги прикова с пронизващия си син поглед. — А Земята е обречена.

Лин първа се отърси от шока, предизвикан от думите му. Ученият в нея бързо надделя над емоционалната реакция.

— Все още не сте отговорили на въпроса, който истински ме интересува — каза тя, гледайки го в очите. — Какво общо има трупът, който намерихме в Антарктида, с всичко това? И той ли е един от онези, които искат да дойдат сега? Ако е така, какво са правили тук преди четиридесет хиляди години?

Дори под смъртна заплаха Лин *трябваше* да узнае отговора. Именно тялото я беше замесило, освен това колегите ѝ бяха избити заради него. Най-малкото на тях го дължеше.

— Тялото ли? — замисли се Джейкъбс, преди да погледне часовника си. — Мисля, че засега ви казах достатъчно, доктор Едуардс. Време е да тръгваме. Май ще трябва да влезете в гроба, без да разберете.

Обърна се към Елдридж и кимна към вратата. Едрият мъж се приближи и я отвори, а Джейкъбс го последва, като в последния момент се обърна към Лин и Адамс.

— Всъщност трябва да сте ми благодарни — каза им той. — Каквото и да ви очаква тук, ще бъде за предпочитане пред онова, което ще се случи на повечето земни жители през следващите седмици и месеци. Вирусът, който ще пуснем, е жесток, убийствен. Разяжда плътта отвътре. Наистина, радвайте се, че ще умрете преди това.

— Копеле — процеди Адамс през стиснати зъби.

— Може би — призна Джейкъбс. — Сбогом.

Обърна се и двамата с Елдридж излязоха през стоманената електронна врата, която се завъртя и затвори след тях. Буквално след минути в стаята влязоха трима мъже. Приличаха на учени и всичките бяха на средна възраст — сериозни, облечени с лабораторни престилки. Единият, дребен благ човек, леко плешив и с дебели очила, се приближи до пленниците и ги погледна изпитателно.

— Аз съм доктор Стайнбърг — приятелски каза той — и отговарям за вашите процедури. Ще се постарая да огранича болката, доколкото е възможно. Ако съдействате, ще изпитате лек дискомфорт, нищо повече.

— А ако не съдействаме? — попита Лин.

— Приемаме, че ще съдействате, и засега оставяме нещата така — дипломатично отвърна той. — Първо обаче ще направим някои основни тестове, да видим какво е физическото и психологическото ви състояние, така че да калибрираме правилно уредите.

— Тоест, за да може да стигнете колкото е възможно по-далеч, без да ни убиеете? — попита Адамс, а Стайнбърг се усмихна.

— Да, господин Адамс, точно това имам предвид. — Той отпрати жест към другите двама, които затъркаляха големи колички с различни медицински инструменти върху тях. — Е, да започваме.

Физическите тестове включваха пълен медицински преглед, а ръцете на доктора опипваха всяка възможна част от телата им. Освен това им взеха проби от урината, кожата, косата и кръвта, направиха им дори мускулна биопсия. Каишите, пристягащи телата им, бяха свалени, но китките и глезените им през цялото време останаха привързани към столовете.

Подложиха ги на основни психологически тестове. Стандартните въпроси бяха познати и на двамата и те отговаряха така, че да изкривят резултатите. Лекарите просто се усмихваха и кимаха, после вадеха портативен уред за ядрено-магнитен резонанс и поглеждаха директно в мозъка им. Часове по-късно най-сетне излязоха от стаята и оставиха Лин и Адамс сами.

Тя веднага се обърна към него.

— Трябва да се измъкнем оттук — прошепна. — Не можем да ги оставим да отворят времево-пространствен тунел.

Адамс ѝ намигна и посочи с глава голямото огледало на отсрещната страна. Посланието беше ясно — със сигурност ги наблюдаваха. За себе си вече беше решил — щяха да се опитат да избягат. Така и така щяха да ги убият заедно с още шест милиарда души, стига да пуснеха дяволската машина в ЦЕРН. Какво имаха да губят? Единственото, което се питаше, беше *как* ще го направят. Бяха ги вързали за инвалидни колички в метална стая стотици метри под повърхността на най-сигурната военна база. Можеше ли да се избяга оттук?

Погледна към Лин, кимна ѝ окуражаващо, а очите му излъчваха стоманена решителност. В едно нещо Мат вярваше докрай — всичко е възможно, стига да го искаш.

В стаята за наблюдение тримата учени седяха пред компютрите и анализираха резултатите от тестовете. Стайнбърг погледна през двустранното стъкло към пленниците, които се взираха един в друг без

никакъв страх. Бяха изпълнени с яростен плам, който нито смъртните заплахи, нито мъченията можеха да потушат.

— Корави копелета — промърмори на себе си той. Като шеф на Секция 8, медицинското поделение за разпити на Зона 51, Стайнбърг бе обработил десетки хора през годините. Знаеше, че преди да постъпи, са били обработени още стотици, но никога не се беше сблъсквал с такава спокойна увереност.

— Интересно — тихо вметна един от хората му, прекъсвайки размишленията му.

Стайнбърг обърна гръб на прозореца и погледна сътрудника си.

— Какво има?

— Много интересно — повтори мъжът и се взря в резултатите на екрана пред себе си.

След още четири часа учените отново влязоха при Адамс и Лин, придружени от двама гардове, които бутаха медицински колички.

— Здравейте отново — каза Стайнбърг, все така дружелюбен. — Съжалявам, че ви задържам, но се налага да проверим резултатите.

— Не се и съмнявам — промърмори Лин. — Няма скоро да ни оставите да си умрем, нали така?

Стайнбърг се изсмя.

— Колко сте пряма — възхити се той. — И имате право, разбира се.

Направи жест на охраната и те се приближиха към пленниците, всеки с количка до себе си. Лекарите взеха две игли и започнаха да ги пълнят от две различни епруветки.

— Сега ще трябва да ви преместим — каза Стайнбърг с извинителен тон. — Всеки ще бъде третиран в отделна стая. Боя се, че няма да се видите повече.

Забеляза как Лин и Адамс се спогледаха и лицата им за пръв път издадоха отчаяние. Чертите му се смекчиха.

— Знаехте ли за състоянието си, доктор Едуардс? — смутено попита той, а Лин се намръщи.

— Какво състояние? — неловко попита тя.

Стайнбърг я погледна със съжаление.

— Съжалявам, че трябва да го чуете от мен, при това на такова място, но... вие сте бременна, доктор Едуардс.

На лицето на Лин се изписа огромен шок. Тя погледна към Адамс, който изглеждаше също толкова изненадан.

— К-какво? — изпелтечи тя, докато лекарите идваха към тях с капещи спринцовки.

— Бременна сте — делово отвърна той. — На осем дни.

Тя знаеше, че не е нужно да изчислява. Вероятно се беше случило в пустинята, когато се любиха след бягството от Чили.

— Боя се, че не можем да избегнем крайния изход на процедурите — извинително каза Стайнбърг, — но ще се опитаме да направим процеса колкото се може по-удобен. Кое то обаче няма да го промени по същество.

Лин гледаше напред с празен поглед и скована мисъл. Беше бременна. Щеше да става майка. А бащата беше Мат — точно както бе искал преди години. Именно това бе големият спор, който ги раздели. И ето ги тук сега, заедно, най-после с дете, а в бъдещето ги очакваше единствено смъртта.

Адамс се взря в Лин, не вярваше на онова, което току-що беше чул и все още се опитваше да проумее. Лин — бременна? И въпреки това пак щяха да я разпитат и убият, заедно с нероденото му дете?

Знаеше, че лекарите ще им инжектират някаква упойка, за да ги прехвърлят без усложнения върху носилките, разположени до тях, а после да ги откарат в други помещения, където ще започнат същинските „забавления“.

Кожените ремъци, с които бяха вързали ръцете и краката му за стола, бяха стегнати — вече се беше опитал да се изтръгне от тях, докато пътуваха насам със самолета. Това обаче беше известно само на съзнанието му, а докато наблюдаваше как лекарят се приближава към Лин и нероденото им бебе, насочил спринцовка към голата й ръка, а пазачът заема позиция до нея, съзнанието му се замъгли и напълно отстъпи пред животинската част от личността му — див звяр, който разчиташе единствено на чист, необуздан инстинкт.

Мат изрева, конвулсивно напегна мускули, изпъвайки кожените ремъци, и гърбът му се изви в дъга срещу облегалката на стола. Очите му щяха да изскочат от орбитите си, лицето му се изкриви дивашки, а усилието сякаш заплашваше да разкъса тялото му на две.

— Дръж го! — изкрещя Стайнбърг на пазача до Адамс, който не се помръдваше, изненадан от неочакваните мощни гърчове.

— Бийте му инжекцията! — кресна той на лекаря, докато тялото на Мат се извиваше отново и отново, а ремъците всеки път се изпъваха все повече.

Другият пазач остави Лин, дотича на помощ и двамата мъже се опитаха да принудят бясно тресящия се Адамс да седне, натискайки ръцете му надолу. Лекарят се опита да насочи иглата към правилната точка, но мишената продължаваше да се мята и той не успяваше да се прицели добре.

Един от пазачите посегна към тейзъра на колана си, извади го от кобура и го притисна към тялото на Адамс. Тогава обаче той се сгърчи отново, още по-мощно отпреди и изкрещя с пълно гърло, надавайки пронизителен животински вой, който стресна всички наоколо му и ги накара да се отдръпнат за част от секундата. В този кратък миг коженият ремък, който държеше дясната му китка, най-сетне се скъса. Свободната ръка на Адамс се стрелна към китката на пазача с тейзъра и жестоко я изви към лекаря. Контактът запрати тялото му назад и в него нахлуха петдесет хиляди волта електричество, напълно изключвайки нервната му система. Лекарят падна на металния под, а съдържанието на спринцовката се пръсна навсякъде.

Адамс продължи да извива ръката на пазача, като още се тресеше от буен гняв. Тогава поддаде и вторият ремък и лявата му ръка се освободи. Той сграбчи другия пазач за колана и с всичка сила го дръпна към дулото на тейзъра. Пазачът падна на пода в безсъзнание и Мат, все още с вързани глезени, леко се надигна от стола и посрещна пазача отсреща с кроше в челюстта. Дезориентиран, той не можа да попречи на Адамс да извие ръката му така, че тейзърът да зашемети собственика си.

Трима мъже вече лежаха на пода в безсъзнание и Мат веднага се зае с останалите двама — онзи със спринцовката все още беше в опасна близост до Лин, а Стайнбърг, който сякаш беше замръзнал на мястото си, наблюдаваше невярващо с отворена уста.

Внезапно мъжът със спринцовката скочи към Лин, а Адамс метна тейзъра към него. Без да изчака да види дали е улучил целта, той се наведе и бързо развърза ремъците около краката си. Чу как малкото метално оръжие удари лекаря и той изстена. Вдигна очи и се хвърли към мъжа със спринцовката, който отново се насочваше към Лин, след като мятането на тейзъра го беше разсеяло за миг. Адамс се заби в него, блъсна гърба му към стената и му изкара въздуха. Мъжът падна на пода, а Адамс заби коляно право в лицето му, жестоко удряйки главата му в металната стена. Обърна се и видя Стайнбърг, който все още се взираше, без да реагира. Съзрял убийствените намерения в очите на Адамс, той най-сетне се раздвижи и посегна към електронния интерком на стената.

Адамс грабна тейзъра от пода, хукна напред и го заби в шията на лекаря точно преди той да натисне бутона. Лекарят се вдърви и се срина на пода, а Адамс го изрита жестоко в стомаха — веднъж, два, три пъти. От всяка пора на тялото му се излъчваше насилие и той вдигна крак, за да нанесе смъртоносния удар.

— Не! — изкрещя Лин и заклинанието изгуби силата си. Адамс свали стъпалото си и се огледа. — Той ще ни трябва, ако искаме да се измъкнем оттук — каза тя.

Отне им по-малко от пет минути да обезвредят двамата пазачи и учените, които започваха да идват на себе си. Адамс върза ръцете и краката им и им запуши устата, преди да ги тресне с още петдесет хиляди волта, за да се застрахова. Не искаше да ги убие, но не смяташе да рискува и реши, че колкото по-дълго останат в безсъзнание, толкова по-добре.

С помощта на Лин той настани доктор Стайнбърг в една от инвалидните колички и го върза така, както бяха вързали тях преди няколко минути. Двата взеха пистолетите „Зиг Зауер“ и радиостанциите на пазачите и тръгнаха към вратата на лабораторията.

Адамс беше забелязал, че като се изключи двойното огледало, в помещението няма камери. Допусна, че предвид местоположението, тук долу не е нужно такова стриктно наблюдение. Даваше си сметка обаче, че двама от пазачите сега липсват.

— Къде е охранителният пункт? — попита той Стайнбърг, който вдигна към него замъглените си очи.

— На горния етаж — измърмори той, като с мъка се опитваше да дойде на себе си.

— Колко са?

— На горния етаж ли? — попита Стайнбърг. — Около тридесет, но отговарят за три етажа.

Като професионалист в областта на разпитите той осъзнаваше, че е безсмислено да се противи и е най-добре веднага да им каже истината. Вероятно и бездруго щяха да го убият, но поне щеше да си спести много болка.

Адамс се опита да направи няколко сметки наум, но не успя.

— Колко са общо, в цялата база?

— Почти триста.

Погледна към Лин се обърна пак към Стайнбърг.

— А тези двамата — попита той и посочи припадналите пазачи, — кога трябва да се върнат горе?

— Трябваше да останат до края на разпита, а после ще ги сменят други двама.

Адамс огледа лицето на Стайнбърг, търсеше неискреност, но не откри.

— Колко остава до края на смяната им?

— Току-що започнаха, така че им остават около осем часа.

Лин се наведе към човека, който щеше да ръководи изтезанията и убийството им.

— Можем ли да излезем оттук? — попита тя. — Можеш ли да ни изведеш?

— И защо ми е да го правя? — подигравателно изсумтя Стайнбърг.

Адамс погледна към Лин, после обратно към лекаря.

— Какво точно знаеш за плановете на Джейкъбс? — попита го той. Отне му няколко минути да преразкаже онова, което знаеха, и Стайнбърг целият настръхна.

— Копеле! — измърмори той. — Нима се надява да му се размине?

— Това е почти факт — напомни му Адамс. — Вече е на половината път до Женева.

Реакцията на Стайнбърг донякъде го изненада — все пак той се прехранваше, изтезвайки невинни хора. Всеобщият геноцид обаче беше нещо съвсем друго, особено когато току-що си научил, че и ти ще бъдеш сред злощастните жертви.

Стайнбърг седеше неподвижно и клатеше невярващо глава.

— Знаех за извънземните изследвания, разбира се, но нямах представа, че е установен какъвто и да било контакт. Просто не мога да повярвам, че...

— Докторе — категорично се намеси Адамс в опит да привлече вниманието на лекаря. — Трябва да се махнем оттук и да стигнем до ЦЕРН. Можете ли да ни помогнете?

След малко Стайнбърг вдигна глава и срещна погледа на Адамс.

— Може и да има начин — сериозно каза той.

Десет минути по-късно Стайнбърг вече не седеше в инвалидния стол, а те го следваха по друг бетонен коридор, който кънтеше от стъпките им.

— Защо е толкова пусто тук? — попита Лин.

— Този етаж е клас А-1 Ултра — обясни Стайнбърг. — Малко хора имат право на достъп и повечето от тях бяха изпратени другаде — сигурно в ЦЕРН, ако съдя по разказа ви. Останали са само няколко служители.

— Какво правят тук? — попита Адамс.

— Вие сигурно бихте го определили като „извънземни изследвания“ — призна Стайнбърг. — Тук разработваме проекти, пряко свързани с технологията, открита след катастрофата в Розуел. Повечето от хората, които работят в Зона 51, не знаят за този етаж. И аз не зная много подробности, просто провеждам разпитите. Базата ни е тук, защото това е нивото с най-висока сигурност. Асансьорите обикновено спират на горния етаж, освен ако имате специален ключ за достъп.

Лин кимна. Продължиха мълчаливо още няколко секунди, следвайки инструкциите на Стайнбърг. Той вървеше към определена точка, но се стараеше да не разкрива много за нея от страх, че ако го направи, похитителите му вече няма да имат нужда от него.

— Внимавайте — каза им, докато завиваха към друг дълъг бетонен коридор. — Тук долу има лаборатория. Сега би трябвало да е празна, но човек никога не знае.

Мълчаха, докато стигнаха до вратата на лабораторията, но тя възбуди любопитството на Лин.

— С какво се занимават тук?

Стайнбърг й се усмихна.

— Тук държат телата — прошепна той.

— Телата ли? — попита Лин. — Кои тела?

— На пилота на космическия кораб, катастрофирал през четирийсет и седма — гордо отговори той. — Съвършено запазено въпреки многократните аутопсии.

— И на кого още? — попита Адамс.

— О, най-различни трупове с неизвестен произход, открити през годините.

— Като онова, което моят екип откри в Антарктида? — попита Лин и Стайнбърг кимна. — Значи е имало и други?

Той се усмихна.

— Разбира се, че е имало — каза той, сякаш разговаряше с малко дете. — Искате ли да ги видите?

Адамс знаеше, че това не е разумно. Нещата в Женева се развиваха твърде бързо, а машината в ЦЕРН беше почти готова и не можеха да губят време заради просто научно любопитство. И все пак осъзнаваше, че за Лин става дума за нещо повече — тялото, открито в леда от нейните хора, бе довело до тяхната екзекуция и тя смяташе, че трябва да проследи откритието до края. Дължеше им го.

Освен това той трябваше да признае, че и сам много иска да надникне в лабораторията. Пък и всичко, което научеа тук, можеше да се окаже полезно, когато дойдеше моментът да се изправят срещу Джейкъбс в Женева.

И все пак поемаха риск. Кой можеше да е сигурен, че стаята съдържа именно онова, което твърдеше Стайнбърг? Може би лекарят ги беше измамил и ги водеше право към охранителния пункт. Адамс не можеше да знае със сигурност дали е повярвал на разказа им за Джейкъбс, или само се е престорил, за да им устрои капан, но внимателно го беше наблюдавал — цвета на лицето му, пулса, дишането, потенето — и доколкото можеше да прецени, взимайки предвид разбираемата му нервност (все пак бяха опрели пистолет в

главата му), лекарят казваше истината. Адамс беше уверен в способността си да долавя такива неща и накрая се съгласи да влязат в лабораторията.

— Не знам дали вътре ще има някого — искрено каза Стайнбърг, — така че трябва да бъдем внимателни.

Адамс кимна и извади пистолета си, докато заемаше позиция до вратата. Стайнбърг се приведе и опря длан на електронния панел, който светна и разпозна ретината му. Ключалката щракна и вратата се отвори.

Мат кимна на Лин, която влезе в помещението на крачка разстояние от Стайнбърг.

— Андрю! — приятелски каза Стайнбърг. — Реших, че си заминал с останалите.

— Уили! — изненадано възкликна по-възрастен мъж. — Какво правиш тук?

Адамс светкавично пристъпи в лабораторията и насочи пистолета си към мъжа, който стоеше на не повече от двадесет крачки от него. Изражението му подсказваше, че няма да крещи или да побегне — по-скоро беше замръзнал на мястото си заради шока.

Мат хукна към него, накара го да легне на пода и върза ръцете му с пластмасовите белезници, които беше взел от стаята за разпити. В същото време огледа помещението, в случай че има и други хора, но не видя никого. Онова, което видя обаче, беше повече от интересно и като изправи Андрю на крака, той продължи огледа.

Скоро си даде сметка, че това е по-скоро морга, отколкото лаборатория — представляваше голям метален цилиндър с десетки хладилни чекмеджета в стените. В центъра на помещението на видно място стоеше резервоар, пълен с течност, в която плуваше тяло. Адамс и Лин го видяха едновременно и зяпнаха от учудване. Стайнбърг забеляза израженията им и се усмихна.

— Господин Адамс, доктор Едуардс — с формален тон каза той, — позволете ми да ви запозная с Експонат 1А, пилотът на космическия кораб от Розуел.

Лин го придружи до резервоара, а Адамс побутна другия мъж, на чиято табелка пишеше „А. Травърс“. Двамата спряха до прозрачния контейнер с ококорени очи. Лин с изненада откри, че тялото изобщо не

прилича на онова, което бяха открили сковано в леда, като се изключи присъствието на ръце и крака.

Трупът на четиридесет хиляди години, който бяха открили в Антарктида, толкова приличаше на съвременните хора, че спокойно можеше да е замръзнал там преди седмица. Видът на този тук обаче беше съвършено извънземен.

Тялото беше дребно, с къси тънки крайници и леко изпъкнал стомах, заради който донякъде приличаше на труп на гладуващо дете. Черепът обаче беше много по-едър от този на съвременния човек. Очите също бяха големи, потънали в дълбоки кухини под огромното чело. Самото лице беше мъничко като тялото, а устата — още по-мъничка, сякаш еволюцията се стремеше да я отстрани напълно. Обиколката на мозъка обаче беше двойно по-голяма от тази на човешкия и говореше за изключителна интелигентност.

Адамс се удиви от приликата на тялото с популярните представи за тези същества — голяма глава и очи, малко като на дете телце. Кожата имаше странен сивкав оттенък, сякаш тези същества не се бяха излагали на слънце от хилядолетия, който вероятно обясняваше защо след разказите на „очевидците“ на НЛО пресата беше започнала да нарича тези извънземни „сивите“.

— От коя планета идва? — попита Лин, без да крие вълнението си и се обърна първо към Стайнбърг, а после към Травърс. — Тялото, което намерихме, също ли е оттам?

Стайнбърг и Травърс се спогледаха, а Травърс се обърна към нея и кимна.

— Да, разбира се — потвърди той, очевидно объркан.

— Защо „разбира се“? — веднага попита тя.

— Защото и това тяло, и онова, което открихте в Антарктида, са от един и същи вид, хомо сапиенс. — Той видя шокираното ѝ изражение и реши да потвърди твърдението си. — И двете са човешки.

— Човешки? — попита Адамс, нарушавайки мълчанието, което тегнеше във въздуха от няколко секунди. — Как така това нещо е човек, по дяволите?

— О, човек е, и още как — каза Травърс. — Просто е претърпял много специфичен вид еволюция през последните четиридесет хиляди години.

Адамс знаеше, че времето ги притиска, но искаше да научи повече и знаеше, че същото се отнася и за Лин.

— Най-добре е да ни обясните това — каза той.

Травърс се замисли за секунда-две, после погледна пистолета в ръцете на Адамс, който все още беше насочен към него, и рязко кимна.

— Добре. Елате.

Те го последваха до един от хладилните шкафове в моргата и той го отвори. Лин ахна при вида на тялото на металната плоча — онова, на което се бе натъкнал Томи Дивейн в Антарктида.

— Ще се постарая да ви го обясня колкото може по-просто — каза Травърс и посочи към трупа. — Тялото, което сте открили, е част от групата хомо сапиенс, населявала земята преди двеста хиляди години. Били са много напреднали, специалисти по математика и всички останали науки.

— Двеста хиляди години? — повтори Лин. — Много напреднали?

Травърс отново кимна.

— Да. Не ме питайте как са еволюирали, и те самите не знаят. В един момент на Земята е имало и други хомо сапиенс, включително ергастор, хайделбергенсис, рудолфенсис, хабилис, неандерталенсис и други, но после се появил хомо сапиенс сапиенс, който бил напълно развит не само физически, но и умствено. От известно време сме наясно, че във физическо отношение модерният човек съществува от двеста хиляди години насам, но няхаме представа, че умствено напреднали хора са населявали Земята преди толкова време. Изглежда,

че става дума за цяла ера на бързо развитие, която се простира далеч назад в праисторията.

— Да речем, че приемаме това твърдение — каза Лин. — Какво се е случило с тази древна цивилизация?

— Била е унищожена — простичко каза Травърс. — Или поне почти унищожена. Хората, сградите, превозните средства — цели градове са били изгубени завинаги.

— Но как? — попита Адамс, а Травърс вдигна ръка.

— Преди да стигнем дотам, трябва да ви разкажа какво е представлявало човешкото общество преди разрухата. Това ще ви помогне да разберете станалото.

Адамс, Лин и не по-малко удивеният Стайнбърг го погледнаха с очакване и го подканиха да продължи.

— Докато технологията се развивала заедно с хората, светът бил почти същият като днес. Различните нации се грижели за собствените си поданици и си съперничели за власт. Войните избухвали една след друга, докато накрая демокрацията се разпространила и федерални блокове от единомислещи държави се съюзили. След няколко фалстарта — спомнете си, че този процес е отнел хиляди години — било основано истинско световно правителство, което въдворило мир по света. Тогава обаче обществото започнало да се дели, богатите ставали все по-богати, бедните — все по-бедни, докато се оформили две касти — висша, наречена „анунаки“, което означава „онези, дошли от небето на земята“, и нисша, наречена „аркашианци“ или „другите“, които в крайна сметка станали роби на анунаките. Аркашианците се пръснали по далечните краища на света и заживели простичко, докато анунаките основали един-единствен върховен град, който се намирал на брега на океана, който сега наричаме Атлантически.

— Атлантида? — невярващо попита Адамс.

— Да, господин Адамс — потвърди Травърс. — Такова място наистина е съществувало и е било най-развитият център на цивилизацията, съществувал някога — както дотогава, така и оттогава насам.

— Ако тези събития са били запазени за следващите поколения, значи е имало оцелели, които да разкажат за тях — отбеляза Лин.

Травърс изсумтя.

— Винаги има оцелели — каза той. — В случая групите били две, което дава начало на следващата част от нашата история. Преди четиринадесет хиляди години светът преживял потоп, който се е вплел в легендите на всяка цивилизация и религия, съществувала след него. Той обаче наистина се е случил и е унищожил приблизително деветдесет и пет процента от всички форми на живот от онова време.

Лин ахна.

— Метеорит?

В НАСА бяха изследвали теоретичните причини за подобно наводнение, а тя изчете статиите. Едно от възможните обяснения беше, че ако голям метеорит падне в океанските части на Земята, ударът би предизвикал мегацунами, което ще промени напълно лицето на планетата.

Травърс поклати глава.

— Не, макар че ефектът е бил почти същият. По онова време до бреговете на Африка съществувал огромен скалист остров, подобен на Канарските острови, но много по-голям. От едната му страна имало висока петстотин метра скала, по същество крайбрежна планина, която с течение на времето просто се сринала. Причината вероятно е била сеизмична активност, но огромно парче от нея просто се откъснало и паднало в морето. Говорим за *милиони* тонове скална маса, полетяла право към океанското дъно. Надигнала се трикилометрова приливна вълна, която се понесла през Атлантическия океан и напълно разрушила източния бряг на онова, което днес наричаме Съединени американски щати.

— И Атлантида — додаде Адамс.

— Донякъде — отвърна Травърс, без да се ангажира, — но това не бил краят. Невероятната мощ на удара запратила в атмосферата тонове отломки, които се запалили и се посипали над цялата планета, причинявайки опустошителни горски пожари, в резултат на които атмосферата се наситила с въглероден двуокис и настъпила ядрена зима, която спомогнала за почти пълното унищожение на малкото оцелял живот.

— Откъде знаете всичко това? — попита Лин.

— Аз съм най-изтъкнатият специалист, що се отнася до анунаките — отвърна Травърс. — Работя с тях от години и съм експерт по тяхната история.

— Работите с тях? — подозрително повтори Стайнбърг, а Травърс се усмихна.

— Комуникирам с тях — обясни той. — Използвам устройство, което ни позволява да се свързваме телепатически, и по този начин записах цялата им история — поне така, както те я разказват.

Адамс кимна — съществуването на повече от един комуникационен уред не го изненада. Беше сигурен, че е същият като онзи, използван от Джейкъбс в дома му в Мейсън Нек.

Внезапно му хрумна нещо.

— Къде е? — попита той. — Кутията?

Ако се намираше в стаята, анунаките можеха ли да прочетат мислите им?

— Успокойте се — каза Травърс. — Намира се в съвсем друго помещение. Имаме изследователска библиотека, посветена на изучаването и опазването на историята и културата им, и машината е там. Използваме я редовно и те с готовност отговарят на въпросите ни. Забележителен народ са — каза той с уважение.

— Да се върнем на потопа — каза Лин, насочвайки разговора към основната тема. — Кой е оцелял?

— Анунаките, разбира се — каза Травърс. — Те били наясно с възможността планината да пропадне в морето дълго преди това да се случи, но въпреки технологическите си умения не успели да открият начин да предотвратят катастрофата. Вместо това посветили ресурсите си на превръщането на техния град държава Атлантис в космически кораб.

— *Какво* са направили? — удивено попита Адамс. — Превърнали са град в звездолет?

— Пътуването в космоса отдавна им било познато — обясни Травърс. — Те били изследвали всички планети в Слънчевата система и вече развивали технологии за междугалактическо пътуване. Спомнете си как Платон описва Атлантида — остров, заобиколен от концентрични кръгове с мостове между тях. Тя е била звездолет, това е истината. Островът в центъра бил корабът, а пръстените, които започвали да се въртят, щом той се издигнал във въздуха, създавали изкуствена гравитация, за да улеснят дългото пътуване. Накрая цялата структура се издигнала и отлетяла в космоса.

Лин обмисли чутото.

— Това обяснява защо Атлантида така и не е открита — каза тя.
— Тя просто вече не е на Земята.

Травърс се усмихна.

— Точно така — потвърди той. — Анунаките избягали от унищожителния потоп, като изстреляли в космоса самата Атлантида.

Адамс погледна електронния часовник на стената на лабораторията и се обърна към останалите.

— Като заговорихме за бягство, смятам, че е време да тръгваме.

Стайнбърг вдигна очи към часовника и кимна в знак на съгласие.

— Да, мисля, че сте прав. — Той се обърна към Травърс и набързо му разказа какво става, без да пропуска плановите на Джейкъбс за населението на Земята. — Ще ги изведе на изхода „Рузвелт“ — обясни той. — Настоявам да дойдеш с нас.

Няколко дълги секунди Травърс се взира в резервоара, в който беше тялото.

— Да, разбира се, че ще дойда. Трябва да ви обясня още някои неща.

Стайнбърг с усмивка се обърна към Адамс и Лин.

— Добре — каза той, — да тръгваме. До изхода остава още около километър и половина.

След няколко мига те отново вървяха по пустите коридори на Ниво 36, а ехото от стъпките им отскачаше от циментовите стени, докато преминаваха през огромните складове и високотехнологичните лаборатории.

— Какво станало след наводнението? — попита Адамс, който искаше да научи още за онова, което им разказа Травърс.

— Ами повечето от аркашианците били унищожени — продължи той, доволен, че отново влиза в ролята на учител. Адамс допускаше, че това му помага да не мисли за несигурното им положение. — Малки групи обаче оцелели и ние сме преките им наследници. Най-успешни били онези, които се събрали в една тясна ивица територия в Близкия изток, където успели да се развият земеделските общества на Шумер, Вавилон и Египет.

— Но какво се е случило с доказателствата за съществуването на тази по-ранна цивилизация? — попита Лин.

— Повечето от тях са под водата — отвърна Травис, — както би могло да се очаква след такова наводнение. Технологията обаче била

съсредоточена най-вече в Атлантида, която вече не се намирала на тази планета. По-старата технология на анунаките била разрушена от аркашианците преди много години. Тук-там все още изникват някои артефакти, както и тела като онова, което сте открили, но повечето свършват тук. — Той посочи към коридора, по който бяха дошли. — В онази стая има стотици трупове на древни хора, включително няколко отлично запазени, като откритото от вас. Има още много складове, пълни с хиляди образци от древната им технология.

— А какво е станало с хората, които са ги открили? — с горчивина попита Лин.

— Повечето бяха разпитани тук, преди да изтрием паметта им или да ги убием — призна Стайнбърг. — Онези, които не успяхме да доведем по една или друга причина, станаха жертва на „нещастни случаи“ или бяха подложени на подигравки в пресата, а доказателствата им — на открит присмех, който системно ги дискредитира. Затова понякога такива открития се споменават в медиите и научните институции винаги ги отричат.

Лин изсумтя.

— Вие наистина контролирате всичко, а?

— Със сигурност се опитваме — отвърна Травърс.

— Какво е станало с анунаките? — попита Адамс.

— Следващите няколко хиляди години те летели из космоса, през повечето време в състояние на анабиоза заради огромните разстояния. Опитвали се да намерят нова планета, която да колонизират. Постепенно обаче открили, че в обсега на кораба им няма други планети, напълно подходящи за живот, и решили да превърнат звездолета в свой постоянен дом. Там липсвали физическите натоварвания, свързани с живота на Земята, и постепенно възникнала еволюцията, която видяхте при пилота от Розуел. Те не се нуждаели от силни тела или крайници и затова се смалили до височината на съвременно дете. Мозъците и интелигентността им обаче продължили да се развиват и това довело до необичайно едрият им череп. Останалите им физически сетива — допир, зрение, обоняние и слух — също силно атрофирали с времето и когато те развили телепатични способности, устите им започнали да стават все по-малки и по-безполезни с всяко поколение.

— Това е чудесно — каза Адамс. — Щом са толкова съвършени в собствения си свят-звездолет, защо искат да се върнат и да превземат всичко?

— Опира до проста математика — обясни Травърс. — В момента са почти безсмъртни. Благодарение на напредъка в медицината възрастта им няма горна граница, тъй като клетките им се поддържат млади по изкуствен начин. Те обаче разбират, че за да продължат да еволюират, трябва да продължат да се размножават, но къде биха могли да приютят тези нови хора, на кораба? Искат да продължат да се развиват и им е нужно повече място, това е всичко.

— Но защо сега? — попита Лин. — Защо се връщат чак сега?

— Заради Втората световна война — каза Травърс. — И атомната бомба. Дори от дълбините на космоса сензорите им доловили детонациите, които очевидно били дело на човека. Така разбрали, че планетата още е годна за живот, а ние разполагаме с необходимата технология, за да направим завръщането им възможно, макар че те ще трябва да ни направляват, за да го постигнем.

— Изненадана съм, че не са оставили сензори тук още в самото начало, за да наблюдават какво става след приливната вълна — каза Лин.

— Напротив. Оставили са екип, който обикалял Земята в по-малък кораб и им докладвал какво става.

— Така ли? И какво е станало с тях? — попита Лин.

— Чели сте Библията, нали? — усмихна се Травърс. — Всичко е там.

— Какво искате да кажете? — попита Адамс, докато завиваха зад поредния ъгъл в подземния лабиринт.

— Почти всичко в Тората и първите книги от най-ранната Библия има нещо общо с екипажа на кораба, който е останал на Земята — обясни Травърс. — И тъй като Библията се гради на по-ранни митове и легенди, можете да прочетете историята на този народ в писанията на древните шумери, вавилонците и египтяните. Те били разказани отново от индийците, гърците, римляните и дори викингите, така че можете да ги откриете и в техните религии и митологии.

— Това много ми напомня разказа на Баранели — каза Мат на Лин, а тя кимна.

— Да, в „Харвард“ сравнявахме различните религии по света и между тях наистина има забележителни сходства, макар че иначе са коренно различни. Потопът, например.

— Именно — съгласи се Травърс. — Ясно е, че почти всички религии описват „богове“ и „ангели“, които се спускат от небето, често в доста сложни машини.

— И вие твърдите, че тези „богове“ всъщност са били мъже, останали след наводнението на кораб, обикалящ в орбита около Земята?

— Да. Наблюдавали от разстояние, не били сигурни дали аркашианците ще оживеят и дали атмосферата ще може да се възстанови. Поколения наред следили всичко, докато в „люлката на цивилизацията“ се образували общества, които започнали да обработват земята.

— Изпращали ли са доклади до кораба-майка? До Атлантис? — попита Адамс.

— Такава била целта, само че скоро се оказало, че по някаква причина докладите не стигат до другарите им в космоса, и те останали сами.

— Какво станало с тях? — попита Адамс.

— След като разбрали, че са изгубили контакт с останалите анунаки и Земята отново може да бъде населена, те започнали да ни посещават. Спуснали се с малък кораб и древните шумери веднага ги обявили за богове. Всъщност името „анунаки“ се е запазило в шумерската литература. Посетителите били прекарвали дълги години съвсем сами и, разбира се, се опивали от вниманието, което получавали. За да укрепят статута си, започнали да учат хората на четмо, писмо и математика — на рудиментарно ниво, само колкото да разпалят апетита им, така да се каже, и да се уверят, че те ще продължат да ги боготворят — анунаките вече били пристрастени към това. Въпреки техническия си напредък все пак били хора, подвластни на същите човешки емоции, които владеят и нас. Така се кръстосали с хората — което доказва, че са били хора, тъй като това не е възможно между представители на различни видове — и накрая станали част от местните населения, макар че заедно с потомците си създали „кралски“ династии, които оцелели стотици, ако не и хиляди години. Началото на кралския род на Давид, например, може да бъде проследено до тези ранни посетители. Както личи от легендите за древногръцките богове, отношенията им много приличали на днешните сапунени опери. Повечето от тези митове са до голяма степен верни и направо не са за вярване. Освен това са пълни с разкази за напреднали технологии и оръжия. Мълниите на Зевс Гръмовержеца? Това е просто лазер, донесен от космическия кораб. И другаде могат да бъдат открити такива истории. Самите кораби са описани в индийските веды, наричат се „вимани“ и се твърди, че са дошли от „звезда“ в небето, която се виждала съвсем ясно. Това, разбира се, била космическата станция, която наистина се виждала с просто око, също като нашите. Унищожаването на Содом и Гомор, описано в Библията, се е случило дълго преди написването на книгата, когато цял град бил унищожен с атомно оръжие. В религиозната литература можете да намерите още много такива неща. — Травърс прочисти гърлото си. — „Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери, Божите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха. В ония дни се намираха нефилимите на земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже.“ Звучи ли ви като

разказ за посещение на извънземни, които са се кръстосали с хората? Точно това е. Битие 6:4.

— Шегувате се — каза Адамс.

— Напротив — намеси се Лин, а мислите й препускаха. — Нефилимите се наричат „исполини“ в някои други преводи, но точното значение на думата никога не е било известно. — Тя се обърна към Травърс. — Значи твърдите, че нефилимите са оцелелите анунаки?

— Абсолютно. Всъщност „нефилим“ е пряка транслитерация на думата „анунаки“ от техния език на древен иврит. Всичко е там — продължи той, — написано е ясно, черно на бяло, пред очите ни е. Цялата история на нашия свят. Всички са я чели, но никой не я разбира истински. Някои вярват, че описаните в нея богове всъщност са свръхестествени същества, други — че са резултат от видения или причинени от опиати халюцинации, или просто символи. Никой не приема тези разкази *буквално*. Най-близо до истината са онези, които поддържат теорията за древния астронавт и твърдят, че тези богове всъщност са били извънземни. Истината обаче е дори по-удивителна. Тези древни божества, дали началото на всички религии и вероизповедания, са били човеци. И тогава, и сега ние боготворим обикновени хора.

— Стигнахме — каза Стайнбърг, когато завиха отново и внезапно се озоваха срещу нещо, което приличаше на врата на асансьор. — Това е изходът „Рузвелт“, изграден е малко след построяването на базата по заповед на президента. Рузвелт, който се отбивал тук от време на време, имал клаустрофобия и бил малко параноик. Никак не му допадала идеята асансьорът да е единственият път за бягство, ако нещо тук се обърка. — Стайнбърг се наведе и натисна бутон от едната страна на вратата, която безшумно се отвори. От другата ѝ страна видяха най-обикновена кабина. — Открай време го представят за най-обикновен асансьор, който отдавна е повреден и е бил спрян от съображения за безопасност. Само че — продължи той и въведе някакъв код с помощта на контролния панел на стената, — това никога не е било асансьор. Поне не и в обичайния смисъл на думата.

Докато говореше, задната стена се плъзна настрани и разкри удивително дълъг, леко стръмен тунел, който продължаваше в далечината, докдето поглед стига.

Адамс надникна вътре.

— Ако се намираме тридесет и шест етажа под земята — каза той, — значи при този ъгъл тунелът се простира на...

— Осем километра — довърши Стайнбърг. — Излиза близо до Магистралата на извънземните, път 375, която стига до базата. Изходът на тунела е точно до мрежата, от външната страна. Това също е територия на военновъздушните сили, както и целият район на стотици километри около него, но може би е достатъчно отдалечен, за да успеете да се измъкнете оттук.

Адамс посочи една метална вагонетка от дясната страна на тунела, която стоеше върху нещо, което приличаше на релси.

— Какво е това?

Стайнбърг се усмихна.

— На ваше място не бих му обръщал внимание. Целта е била да осигури по-бързо бягство, но повече от четиридесет години си стои тук

без никаква поддръжка. Дори да работеше, силата на тежестта няма да е на ваша страна.

Адамс кимна.

— Да тръгваме тогава — каза той и пристъпи в тунела заедно с Лин. Когато се обърна, осъзна, че двамата учени не са ги последвали. Тогава Лин стреснато извика и очите на Адамс се разшириха — професор Травърс беше насочил пистолет право към главата на Стайнбърг.

— Наистина ли си мислехте, че ще ви позволя да излезете оттук? — насмешливо попита Травърс. — Да не решихте, че не съм наясно с плана? Бях гост на срещата на група „Билдерберг“ през две хиляди и втора и веднага ме включиха в Стоте. — Той посочи надолу по коридора. — Чувате ли този звук?

Адамс го чуваше и мислено изруга, задето не го беше доловил по-рано. Това беше звукът от ботуши, много ботуши, които тичаха към тях. Беше позволил на Травърс да го разсее с разказите си. С помощта на ехото той прецени, че ще стигнат дотук до шестдесет секунди.

— Двадесет души от охраната — каза Травърс със зловна усмивка. — Не са известни с толерантността си към избягалите.

Адамс видя възмущението и гнева по лицето на Стайнбърг преди Травърс. Хвана Лин за ръка и я дръпна в тунела, а Стайнбърг се метна към своя колега с яростен крясък. Хвана пистолета му с две ръце и го изви нагоре. Прозвуча мощен изстрел и един свръхзвук куршум рикошира от стените на коридора, докато двамата мъже се боричкаха за оръжието. Адамс вече чуваше стъпките на гардовете, които всеки момент щяха да вземат последния завой. Бутна Лин в металната вагонетка и напразно затърси копчетата за управление. Стайнбърг видя какво се опитват да направят и кресна:

— Отляво! Червеният бутон!

Адамс се обърна и видя как въоръжената охрана нахлува в коридора с вдигнати до раменете полуавтоматични пистолети. Той изтръпна, чу ликуващия вик на Лин, видя как стотици деветмилиметрови експанзивни куршуми разкъсват тялото на Стайнбърг, а някаква изумителна сила прикова собственото му тяло към вагонетката, която се откъсна от мястото си и полетя нагоре по релсите с ужасяваща скорост, оставяйки Травърс и двадесетимата охранители да се мерзелят като миниатюрни точки в далечината.

Лин си даде сметка, че Стайнбърг не се е шегувал за силата на тежестта. В първия момент мозъкът ѝ едва не отказа поради скоростта на вагонетката, която залепи гърба ѝ за нея с невероятна сила — дори лицето ѝ се сгърчи от огромното напрежение. Тя обаче дойде на себе си и изчисли, че силата на тежестта е между 4 и 5 G.

Докато работеше в НАСА, я бяха поканили да наблюдава тренировките на пилотите и беше изпитала сила на тежестта, достигаща до 12 G. Тогава обаче носеше специален костюм, който до голяма степен облекчаваше шока. И въпреки че 4 до 5 G се доближаваше до усещането във влакче на ужасите, тези числа се отнасяха само до кратките промеждутъци, в които то се движеше най-бързо. Сега с Мат не носеха костюми, а ускорението беше постоянно и продължително.

Скоро Лин започна да усеща ефекта от това. Първо забеляза, че само след тридесет секунди силно ускорение пред очите ѝ започна да притъмнява, а погледът ѝ прогресивно се замъгли, докато дългият тунел стана неясен и безцветен. Тя замижа, за да се съвземе, но скоро ѝ прилоша.

Отвори отново очи и си даде сметка, че страда от особено силен случай на тунелно зрение. Това че и бездруго се намираха в тунел, утежняваше нещата и обсегът на зрението ѝ бързо намаляваше. Нямаше представа с каква скорост се движат, но знаеше, че тунелът е дълъг осем километра. Дори при двеста километра в час пътуването щеше да продължи повече от минута и половина, а тя не беше сигурна колко от това време вече е изтекло. Колко още можеше да издържи? Усети, че зрението ѝ отказва напълно, скоро щеше да ѝ причернее съвсем. Знаеше, че след това ще изпадне в безсъзнание, а смъртта беше повече от вероятна.

От ъгълчетата на очите ѝ сякаш започна да се процежда мрак и тя разбра, че скоро всичко ще бъде загубено, но тогава вагонетката забави ход. Случваше се постепенно, но Лин усещаше забавянето, а сетивата ѝ започваха да се възвръщат. Първо тъмнината се отдръпна, после тунелът пред нея се разшири. Накрая се върнаха и цветовете и докато количката все повече се забавяше и накрая спря, зрението ѝ се проясни напълно. Отново ѝ прилоша и тя се хвана за вагонетката — главата ѝ се въртеше. Тогава една ръка стисна нейната и тя се обърна към Адамс, който я гледаше със замъглени очи.

— Хайде — безсилно каза той и я дръпна. — Да вървим.

* * *

Полковник Бриско Кейнс стоеше пред мониторите в Главната сграда по сигурността — голяма тухлена постройка, разположена до новата главна квартира на базата, в самия център на множеството сгради, с които бе осеяна Зона 51.

Кейнс отговаряше за целия охранителен персонал и изпълняваше задълженията си с безскрупулна отдаденост. Първо беше майор от Специалните части, а после се прехвърли в Разузнавателното управление на Министерството на отбраната, където се издигна до чин полковник, преди да го пратят в Зона 51. Макар че назначението му дойде от армията със съгласието на ЦРУ, всъщност го беше уредил старият му приятел Стивън Джейкъбс и Кейнс отлично осъзнаваше кой всъщност контролира охраната в базата — командир Елдридж и мъжете от Алфа бригадата. Елдридж и хората му обаче наскоро бяха заминали за Женева и Кейнс трябваше сам да се справи с бъркотията.

Спешното повикване го събуди преди десет минути, а дежурният беше изпаднал в нещо като сляпа паника. Кейнс скочи от леглото (имаше собствена стая в спалното помещение в задната част на сградата) и докато слушаше доклада му, започна да се облича. Изглежда, пазачите на Ниво 34 бяха получили сигнал за тревога от Лаборатория 8, която се намираше две нива по-надолу. Беше го подал професор Травърс — изглежда, двамата пленници, доведени наскоро в базата, бяха надвили пазачите, както и хората, които ги разпитваха, и бяха убедили доктор Стайнбърг да се опита да им помогне да избягат. Щом чу това, Кейнс насмешливо изсумтя — какъв шанс имаха изобщо?

Тогава обаче се изясни, че те се движат към изход „Рузвелт“, и внезапно възможността стана малко по-реална. Той нареди на един отряд да открие бегълците из дългите коридори на Ниво 34, а на останалия персонал — да бъде нащрек, и напусна спалното помещение на бегом, стигайки до Главната сграда за рекордно кратко време... само че когато влезе, нещата се бяха объркали още повече. Макар че

Стайнбърг беше убит, Адамс и Едуардс се бяха добрали до тунела, изчезвайки към изхода с магнитно-електрическата вагонетка.

— Всички на пътя до езерото Груум! — кресна той в микрофона, в гласа му се прокрадваше паника. — Всички!

Адамс измъкна Лин от вагонетката и посочи напред. Релсите свършваха на няколко метра от тунела, който рязко свиваше нагоре към къса вертикална шахта. На стената беше закрепена стълба, която се виеше по тъмния цилиндър към нещо като люк на подводница. Адамс започна да се катери и Лин веднага го последва, като хвърли един поглед надолу към тунела, за да се увери, че все още са сами.

Главата ѝ се беше прояснила след адското ускорение на вагонетката. Вече не ѝ се повдигаше, макар че стомахът ѝ още беше малко нервен — все пак бяха успели да избягат от най-сигурната военна база в света. Отбор професионални убийци ги следваше по петите, а нямаха ни най-малка представа какво ще открият зад люка над главите им. Въпреки това тя се придържаше плътно зад Адамс, който стигна догоре и намести крака върху пречките, за да получи опора и да отвори металния капак.

Опита се да завърти кръглата ключалка, но тя беше здраво залостена и той погледна към Лин.

— Тая проклетия е ръждясала — подхвърли кисело. — Сигурно не е отваряна през последните петдесет години.

Ситуацията изглеждаше безнадеждна, но той се обърна и отново се опита да завърти ръчката. Лицето му почервения, а по ръцете му излязоха мехури. Капакът обаче не помръдна и сякаш жестоко им се присмиваше, запречвайки пътя към свободата, която беше само на една ръка разстояние.

Кейнс провери мониторите. Макар по коридорите на Ниво 36 да нямаше никакви камери, тъй като то беше независимо от електрическата мрежа, отрядът начело с капитан Алдо Барнс му подаваше образ от камерите на каските си.

С радост установи, че Барнс е бил достатъчно предвидлив да докара няколко рамкарта L-84 от горното ниво. Това бяха модифицирани колички за голф — макар и не така бързи като

устройството, което бе отнесло бегълците, все пак улесняваха преследването — нямаше нужда да ги гонят из тунела пеша.

Кейнс видя как половината мъже успяха да се натъпчат в малките бъгита и отпрашиха по тунела с пълна скорост — около трийсет мили в час, докато останалите се опитваха да тичат заедно с тях. После се обърна да види какво става с другите отряди, тръгнали към изхода на тунела на повърхността.

Барнс зае позиция във водещата количка, без да обръща внимание на оглушителния шум от дизеловите двигатели, който изпълваше тесния тунел, и докато проверяваше пълнителя на своя автомат Steyr AUG, на лицето му изплува дивашка усмивка. Бегълците бяха оставили двама от хората му в безсъзнание на пода на стаята за разпити — професионална обида, за която Барнс скоро щеше да отмъсти.

Въпреки пулсиращата в ушите му кръв, Адамс пръв чу шума от двигателите, докато се бореше с капака. Проклетите гардове бяха вкарали някакви коли в тунела и щяха да ги настигнат много по-скоро, отколкото се надяваше. Пеша, отряд въоръжени мъже вероятно би ги открил за близо час, но с моторизиран транспорт? Зависеше от скоростта, разбира се, но при всички положения за много по-малко от час, това беше сигурно. Може би дори за няколко минути.

Адамс погледна надолу към Лин и разбра, че тя също е чула рева на машините. Видя тревогата в очите ѝ, не само за тях, но и за нероденото дете, което носи в утробата си.

Мат се обърна към проклетия ръждясал люк и поднови свирепите си атаки. Гадината щеше да се отвори по един или друг начин, той нямаше да допусне провал. След секунди чу, че Лин се надига, преплита крака в неговите и опира гръб в другата стена на тунела. Усмихна му се окуражително, посягайки към отсрещната страна на капака. Погледна го, а в очите ѝ се четеше нещо повече от любов — имаше разбиране, вяра и признание за дълбоките чувства помежду им.

— Нека го направим заедно — каза му тя и Адамс разбра, че не говори само за отварянето на капака. Върна ѝ погледа с надеждата, че влага също толкова дълбоки чувства, и кимна.

— Броим до три и завъртаме едновременно — каза той, а шумът от дизеловите двигатели ставаше все по-силен.

— Едно — започна той и двамата хванаха здраво капака на стоманения люк. — Две — продължи и си пое дълбоко дъх. — Три! — И те затеглиха пръстена с всички сили, а мускулите им така се напрегнаха, че вените на челата им щяха да се пръснат.

Отначало не се случи нищо, нямаше и помен от движение, но след като продължиха да се напругат с почти нечовешко усилие, се чу първото проскърцване на метал върху метал, някакъв стържещ звук и леко потрепване, което и двамата усетиха с ръцете си.

Адамс погледна към Лин. Нямаше сили да говори, но очите му казваха всичко: *Почти успяхме! Давай!*

Бъгитата „Рамкарт“ достигнаха максималната си скорост от петдесет мили в час само след километър по дългия тунел и Барнс изчисли, че ще стигнат до края седем минути след като подминат скрития вход на асансьора.

След като часовникът му отчете шест, той направи знак на хората си да се приготвят. Щяха да нападнат веднага след пристигането си и да ударят бегълците бързо и мощно.

Тогава зърна края на тунела и изоставената количка. Мъжът и жената не се виждаха, което означаваше, че сигурно са се заклешили в тунела, опитвайки се да отворят металния люк. Барнс се усмихна на себе си. Люкът не беше използван от години, все едно беше заварен. Постоянно се заричаха, че ще го оправят, но все не оставаше време.

Бъгитата спряха, а Барнс и хората му се разпиляха в тунела с вдигнати автомати, тичайки към вертикалната шахта. Очертаваше се стрелба по риба в леген.

Двама от хората му стигнаха преди него, насочили оръжията си вертикално към късия изходен тунел. Барнс се учуди, че никой не стреля, после погледна нагоре и всичко му стана ясно. Нямаше по какво да стрелят. Тунелът беше празен, а стоманеният капак зееше към нощното небе.

Адамс и Лин най-после бяха успели да завъртят стоманената рамка така, че да счупят ръждивата ключалка. Стържещият стоманен звук бе заменен от по-леко, свободно движение и капакът най-накрая се отвори напълно.

Докато се мъчеха да разширят отвора, по главите им се посипаха отломки и пръст. Адамс задържа капака на десетина сантиметра, а Лин се дръпна встрани и изчака пръстта да се свлече до пода на тунела.

Мат забута отново и въпреки съпротивата, която срещаше, продължи да упорства, докато го изтика наполовина. От съображения за сигурност не искаше да го отваря напълно, за да не привлече

вниманието, в случай че наблизо има пазачи. Предполагаше, че тези от Ниво 36 вече са били тревога и вероятно са стигнали до изхода, стига да можеха да го намерят.

Остави капака отворен, колкото да успеят да пропълзят навън, и направи знак на Лин. Тя се премести до него, готова да поеме тежестта на люка. Адамс измъкна пистолета си, целуна я бързо по устните и бавно си проправи път към звездната нощ.

Тихо се подаде от полуотворения люк, притискайки се плътно към земята. Щом се провря до кръста навън, той спря и се огледа — въртеше очи, без да мърда главата си.

Нищо не се движеше, в това беше сигурен. Той беше експерт в проследяването на животни нощем и знаеше как да открие живот и в най-тъмна доба. Тук обаче не усещаше абсолютно нищо, което не означаваше, че в далечината не се спотайва някой, който ги следи електронно. Или пък се е скрил зад капака на люка, където той нямаше как да го види.

Бавно се измъкна изцяло и позволи на тялото си да се обърне, за да може да провери и задния участък. Огледа целия хоризонт и накрая се увери, че няма никого. Шумът на двигателите в тунела обаче беше стихнал и той започна да долавя рева на другите машини под земята. Даде си сметка, че гардовете знаят къде са и са тръгнали по петите им.

Изтегли се нагоре чак до бедрата, пресегна се към люка и го отвори напълно, а пръстта върху него се изсипа встрани. После хвана Лин за ръцете и я измъкна от тунела с едно плавно движение, докато тя стъпи на земята до него.

Той посочи към шума на двигателите от дясната им страна и Лин проследи погледа му. На шест метра от тях имаше висока мрежа, през която се виждаха ярко осветените писти. Шумът идваше оттам и те веднага осъзнаха, че към тях бързо се приближават бронирани машини, които използват пистата като шосе. От лявата им страна един празен път се виеше в далечината. Като цяло областта приличаше на безплодните пустини в Чили и Перу, от които наскоро бяха избягали.

— Идват — каза ѝ Адамс. — Трябва да тръгваме. Веднага!

Когато Барнс изникна от люка, фаровете на четири огромни офроуд джипа тъкмо пресичаха неравния терен, насочили към него петдесеткалиброви картечници, монтирани върху колите.

— Долу оръжията! — извика той в тактическия си микрофон, настроен на дължината, използвана от различните поделения на сигурността на Зона 51. Вдигна ръце, а прожекторът на първия джип го освети напълно.

Останалата част от екипа заприижда от тунела зад него, а четирите коли ги заобиколиха и спряха до тях.

— Някъде наоколо са — обяви Барнс. — Имат само няколко минути преднина.

— Имаме ли монитори отвън? — чу се глас от вътрешността на второто возило.

— Да — обяви полковник Кейнс от мястото си. — Има сензори по целия път до главния вход.

Тъй като беше огромен, действителният периметър на базата „Груум Лейк“ не беше ограден. Вместо това единственият път дотам — „Груум Лейк Роуд“, само на четиринайсет мили от Магистрала 375, шеговито наречена от местните „Магистралата на извънземните“ — бе маркиран с множество впечатляващи знаци, които предупреждаваха хората да не продължават. Нарушителите веднага биваха залавяни от частната охрана, която после ги предаваше на местната шерифска служба. Територията между външния периметър и самата база се следеше от множество топлинни сензори и подвижни камери, както и от наблюдатели, разположени на високите хълмове край подходния път.

— Барнс, с хората ти ще продължите търсенето пеша — продължи полковникът, — а джиповете ще разширят обсега си чак до края на основния периметър. През следващите десет минути към диренето ще се присъединят още двеста души с кучета и термални образни устройства. Скоро ще излетят и хеликоптерите, които ще покрият още по-голяма територия. А сега да вървим!

— Тъй вярно, сър! — отвърна Барнс. — Чухте заповедите! — каза той, обръщайки се към екипа си. — Да се изтегляме!

В продължение на четири дълги, ужасни, изпълнени с мигрена часове полковник Бриско Кейнс седеше залепен за мониторите. Целият състав по сигурността на най-обезопасената военна база в света бе мобилизиран, за да открие двама лековъоръжени бегълци в откритата пустиня, засега без никакъв успех. Триста души, дваисет и пет офроуд джипа и четиринайсет хеликоптера претърсваха петстотин квадратни мили пустиня и все още нищо не бяха открили.

Какво ставаше, по дяволите? Макар голяма част от състава на базата да се бяха прехвърлили в Европа по нареждане на Стивън Джейкъбс, Кейнс разполагаше с достатъчно ресурси. Само че не бяха открили нищо, с изключение на чифт следи, водещи от изхода на тунела през пясъка на пустинята до „Груум Лейк Роуд“.

Веднъж стигнали до пътя, накъде бяха потеглили? Нямаше следи от превозно средство. Може би се е появил някой с кола и са отпрашили с него? Или пък са им оставили велосипеди до тунела? Но как са могли да го уредят? Даже сензорите да не успееха да ги уловят, хеликоптерите щяха да ги хванат.

Кейнс нямаше никакво обяснение на ситуацията.

Лин се размърда в опит да се намести по-удобно, но това беше невъзможно. След като напуснаха тунела, Адамс я повлече наляво към павирания път, претърколи се по макадама и я накара да направи същото.

— За да объркаме кучетата — обясни й той, хвана я за ръка и я дръпна обратно по стъпките им до изхода на тунела. Гледаше да стъпват точно на същите места, за да прикрият факта, че са се върнали. След това се захвана да копае в близост до люка и с помощта на Лин успя да направи малък ров. Дръпна я вътре и започна да покрива телата им с изкопаната пръст.

— А как ще дишаме? — прошепна тя, останала без дъх малко преди да се скрият напълно.

Адамс измъкна пистолета си, отстрани пълнителя и го пхна в джоба си, след това издърпа затвора, за да извади патроните. Събра ги и сложи и тях в джоба си, а Лин започна същата процедура със собственото си оръжие.

Пхнаха задната част на пистолетите в устите си и продължиха да се заравят с пръст, докато съвсем изчезнаха. Сега от земята стърчаха само цевите на оръжията им, по които преминаваше студеният нощен въздух.

Лежаха неподвижни, почти без въздух, докато дойде отрядът от тунела и джиповете 4×4. Ужасяваха се от мисълта, че ще открият дулата на пистолетите им, или пък че телесната им топлина ще бъде регистрирана върху високотехнологичните монитори на охранителите. В суматохата обаче дулата бяха пропуснати — при наличието на двама бегълци на свобода никой не обърна внимание на купчинката пръст до люка, а телесната им топлина не бе доловена от сензорите благодарение на студената пръст, с която бяха покрити.

Все още лежаха там, когато дойдоха кучетата, придружени от стотици крака, които тъпчеха наоколо. Звуците обаче идваха и си отиваха, а купчинката пръст стоеше непокътната... но беше минало твърде много време и Лин усети, че я обзема остро чувство за клаустрофобия, каквото не бе изпитвала никога досега. Макар от външния свят да я отделяха само няколко пръста земя, на нея ѝ се струаха като стотици метри. Сякаш я бяха погребали жива — като хората, преждевременно обявени за мъртви, които се съвземат в ковчег под тонове пръст. Лин знаеше, че някои от тях успяват да се измъкнат, и сега я обзе същото желание, бясна нужда да започне да копае. Усети движение край себе си и разбра, че Адамс прави именно това — мъчеше се да се измъкне от затвора си. И на него ли му беше дошло твърде много?

Лин започна да рови пръстта незабавно и почти приключваше, когато Адамс се пресегна и ѝ помогна да се измъкне. Тежките буци се сипеха от косата и по кожата ѝ, докато вадеше широкия, болезнено неудобен край на пистолета от устата си, жадна да вдиша *истински* въздух с пълни гърди. Докато поемаше първите скъпоценни, прекрасни глътки, Адамс внимателно огледа околността.

— Няма ги, поне засега — доволно отбеляза той. — Вероятно претърсват всеки сантиметър край базата.

— Какво ще правим сега? — попита тя, вече по-спокойна.

— Ще избягаме — уверено отвърна той.

— Накъде?

Адамс се усмихна и посочи през рамото ѝ към мрежата, ограждаща Зона 51. Лин се обърна да погледне и простена невярващо.

— О, не — каза тя с чувство на обреченост. — Сигурно се шегуваш!

Оградата не беше чак толкова непреодолимо препятствие, колкото изглеждаше. В действителност представляваше демаркационна линия, предназначена за персонала — да знаят къде могат да ходят и къде — не. Що се отнася до сигурността, смяташе се, че е невъзможно да избегнеш детекторите за телесна топлина и движение, поставени из цялата пустиня, както и непрекъснато дебнещите патрули.

Щом се приближиха обаче, Адамс забеляза, че макар и да не беше физически внушителна — само един ред мрежа с височина три метра — оградата е осеяна със сензори за движение и телесна топлина по цялата си дължина. Може би нямаше да е толкова лесно.

Той приклепна в сенките, а нощното му зрение различи нещо като порта в далечината. След още миг вече беше сигурен, че джиповете на охраната са минали именно оттам.

— Хайде — прошепна той на Лин и ѝ посочи изхода.

— Главният вход? — невярващо попита тя.

— Това не е главният вход — шепнешком отвърна той, — а страничен изход. И мисля, че все още е отворен.

Хвана я за ръка и тръгнаха приведени покрай оградата към изхода. След петдесет метра отново се снишиха, за да различат портата по-ясно и да огледат подробностите. Около тях, далеч в пустинята, силни гласове издаваха заповеди, чуваше се ревът на офроуд джиповете, които се бореха с тежкия терен, и на кръжащите в небето хеликоптери. Тук обаче всякакъв живот сякаш бе замрял. Адамс допусна, че изходът е оставен отворен временно, за да улесни колите, които щяха да влизат и излизат цяла нощ.

Внезапно зад гърба му изръмжа двигател, той сграбчи Лин за ръката и я дръпна надолу към песъчливата земя. Погледнаха през рамо и видяха, че два джипа се прибират в базата. Наблюдаваха внимателно как офроудърите подскачат по неравния терен, влизат през входа и осветяват с фаровете си малка, изоставена наблюдателна кула.

Взираха се още няколко минути, после Адамс се обърна към Лин.

— Другите са поне на миля оттук — каза той, с лекота долавяйки рева на двигателите през мъртвата пустиня, после посочи към изхода.
— Време е да вървим.

— Е, докъде стигнахме? — попита Кейнс по вътрешната комуникация, с надеждата, че нещо — каквото и да е — ще им помогне да разрешат кошмарната ситуация.

— Доникъде — чу се незабавният отговор на Барнс. — Навън няма абсолютно нищо, само гаден пясък!

Кейнс долавяше отчаянието в гласа му, което се усещаше и в отговорите на шофьорите на разузнавателните джипове и пилотите на хеликоптери. Никой нищо не беше открил.

Той се обърна отново към мониторите, напълно пренебрегвайки жужащия екип, стълпил се в офиса.

Къде бяха, по дяволите?

В момента, в който Кейнс си зададе този въпрос, плячката му беше на по-малко от сто метра от Главната сграда по сигурността, като и двете страни изобщо не си даваха сметка за присъствието на другата.

Адамс знаеше какво представлява голямата тухлена сграда от отсрещната страна на макадамовия път — Стивънфийлд го беше инструктирал за основното разположение на Зона 51 — и затова гледаше да я избягва. Тя се намираше на северозапад от друга подобна сграда, лаборатория с името „Инструменти за точни измервания“. На север от нея се издигаше огромна постройка, в която се помещаваше щабът на главното командване на базата. В момента тя беше точно срещу него, но той още не можеше да разбере къде се намира подземие, в което ги държаха. Всъщност не беше нужно да знае. Това, което му трябваше, беше съвсем наблизо.

Двамата с Лин бяха смаяни от размерите на базата, разпростряла се като градче, което обаче консумираше електричество колкото голям град. Десетки сгради — от леки малки постройки до огромни складове и навеси за превозни средства — се простираха върху огромна

територия, успоредно със седем ярко осветени писти, всяка със своя собствена командна кула и поддържаща техника.

Вътрешната база обаче изглеждаше напълно пуста. За щастие търсенето на бегълците бе ангажирало почти всички ресурси на персонала по сигурността. Мат и Лин прекосяваха писта след писта, ниско приведени, докато пресичаха терена между тях, и бързо тичаха по гладкия макадам, като при всяка възможност се криеха в сенките. Най-накрая стигнаха до пистата, която бе най-близо до сградата на щаба.

След като се снишиха, Адамс посочи редицата от шест пътнически самолета „Боинг“ 737, на чиито фюзелажи от всяка страна имаше по една червена линия.

— Това са самолетите „Джанет“ — прошепна той на Лин и посочи към по-далечната страна, където един екип зареждаше гориво. После вдигна очи към луната и звездите в небето. Силните прожектори на базата правеха задачата му трудна, но не и невъзможна.

— Минава пет часът — каза той на Лин. Зората все още беше твърде далеч в студеното зимно утро. — Първият полет е в шест, с него връщат служителите от нощната смяна, които не живеят тук.

— Какво общо има това с нас? — попита Лин, макар да подозираше, че вече знае отговора на въпроса си.

— Ще пътуваме заедно с тях — прошепна той в отговор.

Вратите на самолета бяха затворени и заключени, това му беше ясно дори от сегашната им позиция срещу пистата, но не можеха да си разрешат да чакат. Не след дълго приходящите служители щяха да излязат от Главната квартира и да пристигнат с минибуси от други части на базата, готови да се приберат у дома, и да наобиколят самолета.

Двамата с Лин застанаха колкото се може по-близо един до друг, изчакаха помощния персонал да си тръгне и спринтираха по макадама към колесника, като се стараеха да тичат приведени в сенките, където имаше такива. После Адамс избута Лин по масивната гума на основното колело и сам се набра по нея, продължавайки до кожуха, към дълбоките тъмни вътрешности на самолета. Двамата се провряха покрай сложната машинария със съзнанието, че стигнат ли до горната част на кожуха, вече никой няма да може да ги види.

Адамс сграбчи горната част на колесника и заопипва в тъмното, докато намери един лост. Дръпна го и пред него се отвори малка квадратна вратичка, която водеше към самолета. Той пропълзля вътре пръв, като едва се провря. Отначало си помисли, че раменете му ще се заклепят, но успя да ги превие достатъчно, за да се вмъкне, и бързо издърпа Лин, чието гъвкаво тяло премина много по-лесно.

Адамс остави люка отворен, тъй като мракът се разсейваше единствено от отразената светлина от пистата под тях. Очите му бързо се нагодиха и той видя, че са в товарния отсек, който бе наполовина пълен с метални контейнери. Те бяха закрепени към пода и Адамс избра онзи, който се опираше на задната преграда. Затвори люка и тъмнината веднага ги обгърна като дебела завивка. Хвана Лин за ръката и я отведе в скривалището зад контейнера. Ако си направеха труда да проверят товара, щяха да ги открият, но Адамс си помисли, че така или иначе цялото внимание е съсредоточено върху пустинята — шансовете за проверка бяха малки.

После зачакаха да стане шест часът с отчаяната надежда, че разписанието ще бъде спазено. В шест самолетът започна да рулира и след десет минути Мат и Лин усетиха как малкият боинг ускорява ход по пистата и се издига във въздуха.

Заля ги облекчение.

Полетът от Груум Лейк до Лас Вегас трая много кратко.

Адамс прегърна Лин, когато самолетът кацна на северозападната писта на Международно летище „Маккарън“, непосредствено до терминал „Джанет“. Двамата останаха скрити зад контейнера, а боингът рулираше по пистата, губейки скорост при всяка обиколка, докато най-накрая спря на определеното място.

— Хайде — каза Адамс, напусна укритието и се отправи към кожуха на колелото, следван от Лин.

Отвори малкия люк и този път се измъкна доста по-лесно. Спря при върха на колесника, за да помогне на Лин. Докато бяха скрити в кожуха, никой от пистата не можеше да ги види, а дори някой да провереше товарния отсек, тях вече ги нямаше там.

Адамс трескаво обмисляше какво да предприемат. Нощният екипаж щеше да слезе всеки момент, а след тях идваше обслужващият екип на летището, за да зареди гориво и да подготви самолета за нов полет. Разчетът на времето беше жизненоважен.

Бавно се обърна по корем, обхванал колесника с крака за опора, като придържаше ръцете си плътно до тялото, така че само главата му да се вижда, и се спусна долу, за да огледа какво става около самолета.

От едната му страна — тази, която беше най-близо до голямата бяла сграда на терминала — вече се беше появила стълбичка. До другата страна на терминала имаше огромен паркинг, а оттатък бяха суперхотелите и казината на „Стрип“, срещу които се издигаше огромната черна стъклена пирамида „Луксор“.

От другата страна се обади електрически двигател, Мат се обърна и видя сервизна камионетка, която приближаваше по пистата към тях. Той закова на място — беше му ясно, че на тази светлина би го издало единствено някакво движение, освен ако някой не дойдеше точно до кожуха на колелото и не погледнеше право към него.

Първият чифт крака слезе по стълбичката, после обслужващият екип излезе от камионетката, изтегли стълба от покрива ѝ и влезе в самолета през задния сервизен люк.

Сега всеки беше съсредоточен в работата си, затова Мат се обърна, кимна на Лин и се спусна от колесника право върху гумата. Погледна нагоре да види дали тя го следва и скочи на макадама. След малко дойде и Лин, той я хвана за ръка и двамата изтичаха до камионетката, като я използваша за прикритие спрямо терминал „Джанет“. Заобиколиха я, плътно прилепени един до друг, докато се скриха напълно.

Адамс отново огледа терена, посочвайки с глава към паркинга, само на трийсетина метра отвъд пистата, а Лин кимна. Той се обърна към нея и безгласно изрече:

— Три... две... едно... давай!

Двамата спринтираха с всичка сила по тъмната настилка, тичайки към дебелата сянка на фюзелажа, хвърляна от мощните прожектори на терминала. Взеха разстоянието за пет секунди и стигнаха до оградата почти без дъх, а адреналинът препускаше в телата им. Адамс беше сигурен, че не са ги проследили, но всяка следваща секунда ставаха все по-уязвими.

— Сега ще прескочим — каза той на Лин, която се обърна към оградата и стъпи върху дланите на Адамс, който я избута до върха на оградата. Тя се вкопчи в ръба и се прехвърли, а после грациозно скочи от другата страна.

Адамс отстъпи няколко крачки, засили се и прескочи оградата с едно плавно движение. Приземи се със свити крака и се обърна да погледне дали някой е забелязал бягството им, но никой не гледаше към тях. Служителите на Зона 51 се бяха струпали в терминала като овце в кошара, а сервизният екип продължаваше да жужи около самолета и да изпълнява задълженията си.

По-активните сгради на основния терминал бяха далеч на югоизток, а северозападният край бе напълно пуст, като самостоятелно частно летище.

Стана ясно, че никой не е забелязал присъствието им, така че Адамс и Лин се отдалечиха от оградата, поизправиха се и се обърнаха към паркинга, все едно са обикновена двойка, която отива при колата си. А после, хванати под ръка, се отправиха към пустия изход.

След десет минути вече бяха прекосили Хейвън стрийт и Джайлс стрийт, минаха през паркинга на Мотел 8 Лас Вегас и излязоха на булевард „Саут Лас Вегас“, прочутият „Стрип“. Прекосиха широката,

пълна с хора главна улица и се насочиха на север към гигантската пирамида „Луксор“ — световноизвестният хотел и казино, които Адамс бе зърнал от колесника на боинга.

Навсякъде по света двойка, влизаща в казино малко след седем сутринта, би предизвикала известно учудване. В Лас Вегас обаче тази гледка е толкова естествена, колкото фактът, че нощта следва деня. Това беше истинска двайсет и четири часова култура — някои от редовните посетители прекарваха всеки час от всеки ден зад слот машините и пред рулетките, залагайки всичките си спестявания на едно завъртане на зара.

Когато влязоха в казиното, което се простираше на площ от около 12 000 квадратни метра, ги удиви невероятното шумно оживление, създадено от стотици, може би хиляди хора, които се тълпяха около масите за покер и слот машините. Казано простичко — пълен хаос.

Адамс се обърна към Лин и се усмихна.

— Перфектно е.

Джон Айита бе човек с много проблеми и нито един от тях не беше прост.

Десетима от Вълците бяха мъртви, включително отряда му в Сан Франциско и братята Нахана. Според него сега оставаха само той и Стивънфийлд.

Нямаше вести от Адамс, откакто с Лин бяха отишли да вземат резултатите от лабораторията за анализ на ДНК. Може би от група „Билдерберг“ ги бяха хванали и принудили да говорят. Какво друго можеше да се е случило?

На него обаче не му се вярваше, че Мат се е предал — не и великата Свободна мечка. Може би Лин? Или ги бяха упоили? Айита знаеше, че на някои видове серум на истината не може да се устои. Така или иначе хората му бяха избити от Алфа бригадата на Джейкъбс, а той бягаше, за да спаси живота си.

Трябваше да изостави щаба си в склада и да се укрие напълно и знаеше, че Стивънфийлд ще направи същото.

Когато телефонът му звънна, той се намираше в един бар в центъра на Солт Лейк Сити с чаша бира в ръка, обмисляйки следващия

си ход. Телефонът беше нов — той се беше освободил от старите, за да не могат да го проследят, но номерата им се пренасочваха към новия.

Помисли за миг и натисна бутона за отговор, макар че не каза нищо.

— Джон? — По линията се разнесе гласът на Адамс, който говореше на езика лакота, но Айита отново не отговори. Радваше се, че Адамс е жив, но не знаеше дали може да му се довери. Може би звънеше под принуда. Може би гласът му беше снет и сега чуваше компютърна симулация. Нямаше никаква представа.

— Виж какво — продължи гласът на лакота, — не мога да говоря по открита линия, трябва да се срещнем.

Айита обмисли факта, че Адамс говори на племенния им език. Ако го принуждаваха да се обади, защо ще го използва? По-скоро осъзнаваше, че обажданията се следят, и използваше лакота, за да ги затрудни с превода.

— Къде и кога? — попита той накрая.

Следобед Айита вече се намираше в мотелска стая заедно с Адамс и Лин, на Магистрала 80, малко преди Карсън Сити. С тях беше и Стивънфийлд — Адамс бе успял да установи контакт с единствения оцелял Вълк.

Бяха взели строги мерки за сигурност, тъй като не се доверяваха напълно един на друг, но така или иначе уговориха срещата и всеки обясни своето участие в случилото се.

Адамс бе разстроен от загубата на приятелите си, но когато обясни през какво са минали с Лин, какво са открили и какво ще стане всеки момент, тази лична трагедия започна да избледнява.

— Трябва да отидем в Женева колкото се може по-скоро — завърши Адамс. — Залогът не би могъл да бъде по-висок.

Айита наведе глава и обмисли положението. Адамс беше прав, разбира се. Техният собствен живот бе нищо в сравнение със съдбата на човечеството. Вече нямаше смисъл да се крият.

— Можеш ли все още да набавиш паспорти? — попита той Стивънфийлд.

Той се позамисли, после кимна.

— Естествено, че мога. Като се има предвид каква е алтернативата, ако не стигнем до Женева.

Стивънфийлд се върна в мотелската стая след три часа. Онова, което можеше да се постигне с достатъчно пари, открай време го удивляваше, а в случая не се беше скъпил. Ако не успееш да стигнат до Женева и да спрат Джейкъбс, каква полза щеше да има от парите?

Бръкна в чантата си и извади не само паспортите, но и шофьорски книжки и социално осигурителни карти, както и множество клонирани кредитни карти. Сложи ги на масата пред тях и Адамс с учудване забеляза, че паспортите са четири.

Стивънфийлд му се усмихна.

— Нали не си мислеше, че ще отидете само ти и Лин? — попита той.

— Виж какво — възрази Адамс, — не искам и вие да рискувате живота си, просто...

— Вие имате нужда от нас — обади се Айита със стоманена нотка в гласа. — А и за какво да оставаме тук? Ако онова, което ни разказахте, е вярно, така или иначе ще умрем.

Адамс осъзна, че той има право.

— Добре — каза той. — Тогава да резервираме билети оттук. Какви са новите ни имена?

— Ще ти дам подробностите по пътя — отвърна Стивънфийлд. — Полетите вече са резервирани, тръгваме от международно летище „Рино-Тахо“ след два часа.

Адамс се усмихна.

— Отлично — каза той, щастлив, че тръгват веднага. — Ще отидем в Женева и ще накараме тези копелета да съжалят, че са сключили онзи „договор“.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

За пръв път, откакто се помнеше, Стивън Джейкъбс се вълнуваше. Живееше като Джейкъбс от няколко десетилетия и вече не мислеше за себе си като за Чарлз Уитуърт. Въпреки това беше именно Чарлз Уитуърт, първороден син на Бенджамин и Мери Уитуърт, и най-ранният му сблъсък с живота беше Втората световна война. Беше правил какво ли не, беше виждал какво ли не. Това обаче щеше да надмине всичко досега.

Нямаше търпение да се запознае с анунаките и не споделяше нито едно от съмненията, които Адамс и Едуардс се бяха опитали да му внушат. Те щяха да изпълнят тяхната част от споразумението, разбира се, че щяха — та той вече беше безсмъртен. Истинската причина да им вярва обаче — поне засега — беше, че анунаките се нуждаеха от него и от избраните му колеги.

Въпреки технологичния им напредък анунаките не бяха живели на истинска планета от няколко хиляди години. Умовете им бяха силни, но телата им бяха слаби и щяха да се нуждаят от съдействие, ако искаха наистина да поробят останалата част от човечеството. Смъртоносният вирус нямаше да свърши цялата работа и оцелелите трябваше да бъдат открити, заради което щеше да бъде пощадена и цялата Алфа бригада. Задачата на билдербергите беше да използват многото си таланти и да примамят оцелелите, за да може бригадата да ги залови. Тази физическа задача вече просто не беше нещо, с което анунаките биха могли да се справят. Разполагаха с технологията, която им беше нужна, за да построят всякакви роботизирани и кибернетични решения, разбира се, но нямаша място за това, което именно беше причината да се върнат на Земята.

Именно затова Джейкъбс изобщо не възразяваше да им повярва напълно след завръщането им. Не се и съмняваше, че те щяха да се опитат да се отърват от него и от съюзниците му при първа възможност, но за краткото време, което имаше, смяташе да стане незаменим за тях и беше уверен, че може да успее. Освен това имаше друг, по-амбициозен план, но избягваше да мисли често за него поради

телепатичните способности на анунаките. През годините се беше научил да ги заобикаля донякъде. Беше разбрал, че мислите или думите трябва да бъдат напълно оформени, за да могат да ги интерпретират, и затова когато мислеше за нещо, което не искаше да узнаят, никога не позволяваше на идеите да се развият в ума му докрай. Приличаше на опит да видиш нещо в тъмното — вместо да го гледаш директно, му хвърляш коси погледи и оставяш периферното си зрение да го долови.

По тази причина крайният план на Джейкъбс не беше известен на анунаките и въпреки че той нямаше гаранции, че ще го реализира, определено смяташе, че си струва да опита в подходящия момент. Засега обаче просто се наслаждаваше на очакването, докато пътуваше по тъмните улици на Женева. С колегите му отново бяха Стоте, след като търговецът на диаманти, милиардерът Сол Рубино, прие поканата му. Кацнаха на летището късно предишната вечер и решиха да прекарат нощта в „Пале Гранде“, който гледаше към езерото, направило града толкова известен.

Уесли Джоунс беше останал във Вашингтон, за да се опита да забави разследването на катастрофата до дома на Джейкъбс, но щеше да дойде в Женева навреме за пристигането на анунаките. През годините Джейкъбс беше започнал да разчита на Джоунс и се надяваше, че той ще успее.

Останалите от билдербергската стотица сега напускаха града с ескорт по автострадата, която минаваше през прекрасните подножия на планините в далечината и пътуваше към ЦЕРН, организация, чието основаване бе подпомогнал самият той именно с целта да доведе анунаките обратно на Земята.

Филип Месие се беше присъединил към тях в хотела и докато вечеряха омари и пиеха „Дом Периньон“, той съобщи на групата, че устройството ще бъде готово до следващия следобед. Засипаха го с овации и вдигаха тостове, а Месие едва се държеше на краката си.

Докато първите проблясъци на зората надничаха иззад планините, Джейкъбс се отпусна в дълбоката кожена седалка на огромната лимузина „Ролс Ройс“ и отпи от сутрешния си коняк. Докато вдигаше чашата към устните си, телефонът му иззвъня и той бързо го извади от джоба си. Видя кой е и веднага вдигна, а кръвта се смъкна от лицето му.

* * *

Полковник Кейнс не искаше да се стига до това обаждане, но беше по-добре да съобщи сам на Джейкъбс, отколкото той да научи от друг източник, което положително щеше да стане до сутринта.

— Господин Джейкъбс — нервно започна той, — боя се, че имам лоши новини.

Джейкъбс внимателно изслуша разказа на Кейнс за случилото се през последните няколко часа.

— Имате ли изобщо някакви следи?

— Не, сър — призна Кейнс, доволен, че не е в една стая с Джейкъбс. — В момента нямаме представа къде може да са отишли, но правим всичко възможно да ги открием.

За момент Джейкъбс беше готов да кресне на Кейнс заради некадърността му и да го заплаши с мъчения и смърт заради провала на мисията. След това като нищо щеше да натроши телефона на парченца. Вместо това той просто бавно затвори капачето, прекъсвайки връзката, без да каже и дума, успял да овладее емоциите си. Нямаше смисъл да крещи на Кейнс. Каква полза имаше от това сега?

Адамс и Едуардс бяха умни и по-опасни от всякога. Защо им разказа всичко в лабораторията? Беше се поддал на гордостта си, ето защо. Със сигурност беше достатъчно възрастен, за да знае, че не бива да го допуска, но също както нямаше смисъл да крещи на Кейнс, нямаше смисъл и да съжалява. Вместо това, докато лимузината се носеше по гладките швейцарски пътища, той се замисли как ли са успели да се изпарят. След няколко секунди скочи от мястото си и сграбчи телефона, за да се обади на Кейнс.

Кейнс видя, че се обажда Джейкъбс, и с нежелание отговори.

— Да, сър? — предпазливо каза той.

— Кейнс, провери ли във вътрешността на базата? — възбудено попита Джейкъбс.

— Простете, сър, какво имате предвид?

Джейкъбс въздъхна с досада.

— Имам предвид претърси ли вътре в проклетата база? — почти изкрещя той.

— Ами... не, сър — отговори Кейнс. Никога не му беше хрумвало, че бегълците са проникнали вътре в базата.

— Е, претърси веднага! — нареди Джейкъбс. — Ако не можете да ги откриете извън оградата, значи са вътре!

Адамс погледна през прозорчето до себе си, взря се в гъстите облаци, които скриваха Атлантическия океан, и си позволи да се отпусне мъничко. Полетът от летище „Рино-Тахо“ до Цюрих продължи шестнадесет часа и му позволи да си почине.

Идеалният вариант беше директен полет до Женева, но международните летяха до Цюрих, откъдето трябваше да си осигурят по-нататъшен транспорт. Щом научеше за бягството им, Джейкъбс и без това щеше да нареди да проверяват пристигащите в Женева, така че може би беше по-добре, че кацаха в Цюрих. Нямаше да им отнеме много време да стигнат до Женева с бързия влак, а и на гарата беше по-лесно да пристигнат незабелязано.

За да избегнат нежелано внимание, четиримата седяха далеч един от друг и Адамс дори нямаше с кого да разговаря. Самолетното списание го занимава само няколко минути, а посредствените филми, които предлагаха, не го заинтересуваха. Единствено мислите му правеха компания. Даде си сметка, че това не е нещо лошо. Дълги години беше живял само така.

Опита се да обмисли какво ще правят, щом стигнат в Цюрих. Бяха решили, че Айита и Стивънфийлд ще слязат първи, за да проверят дали наблюдават летището и да отвлекат вниманието на хората, които може би ги чакаха там. С Лин щяха да ги последват, ако хоризонтът се окаже чист. Щяха да минат през паспортния контрол един по един и да вземат отделни таксите до градския площад. Там щяха да се срещнат и да стигнат пеша до гарата, за да си купят билети до Женева с пари в брой.

Щом пристигнеха, нещата щяха да се усложнят — Адамс знаеше това, но колкото и да се стараеше да го обмисли логично, умът му постоянно се връщаше към Лин. Евелин Едуардс, бившата му съпруга и майка на все още нероденото му дете. Тъй красива, интелигентна и

изобретателна, и то дълги години след първата им среща. До известна степен не можеше да повярва, че изобщо се е влюбила в него.

Той все още я обичаше, знаеше го със сигурност и от години това беше част от проблемите му — фактът, че още е влюбен в нея. Това се отразяваше на останалия му живот, правеше го неспособен да продължи напред. А сега тя беше бременна, щяха да си имат дете. Адамс просто не знаеше какво да чувства. До голяма степен беше почти неопишимо щастлив — щеше да има детето, което винаги бе искал, с жената, която винаги бе искал, но конфликтът също беше дълбок. Предвид всичко, което ставаше, какво щеше да се случи с бебето? Дали изобщо ще се роди, или човечеството щеше да бъде изтрито от лицето на Земята преди този прекрасен ден?

Тежестта на надвисналата отговорност се стовари отгоре му. От него зависеше да се увери, че това никога няма да се случи, също както бе зависило от него да стигнат до онзи проклет камион в пустинята. Той обаче си обеща, че сега няма да се провали, каквото и да му струва.

Джейкъбс се намираше в подножието на хълма, само на десет километра от прочутия Голям адронен ускорител в ЦЕРН, когато се обади Кейнс, чийто тон вече беше по-оптимистичен.

— Прав бяхте, сър — възбудено каза той.

— Открихте ли ги? — веднага попита Джейкъбс.

— Не точно, сър — отвърна Кейнс и нервността му отново пролича. — Искях да кажа, че наистина са се върнали в базата, но са заминали преди няколко часа.

— И как, по дяволите, са постигнали това? — почти избухна Джейкъбс.

— Прегледахме записите от всички камери за наблюдение из цялата база и макар че са малко мрачни и размазани, се изясни, че са се промъкнали на борда на „Джанет“ полета до „Маккарън“ в шест часа.

— Сигурно се шегуваш. И къде са сега?

— Все още разследваме, сър. Камерата на летището е заснела как слизат от самолета и избягват в паркинга. С помощта на камерите за трафик ги проследихме до хотел „Луксор“ и казиното. Изглежда са се обадили от телефонен автомат до слот машините, в момента проучваме това. Сигурни сме, че скоро ще ги хванем, след като вече тръгнахме по следите им.

— Добре — каза Джейкъбс. — Дръж ме в течение.

Адамс бавно се движеше по бабуните с джипа „Тойота Ленд Крузър“, като взимаше завоите с по-малко от десет километра в час. Колата явно не можеше да развие повече.

Едва виждаше и не искаше да излезе от пътя и да катастрофира. Погледна през прозореца към изгарящото слънце и отклони поглед. Главата го болеше почти до агония. Отби встрани от пътя, но това беше безполезно. Следваше камиона от три дни, без да успее да се доближи. Имаше нужда от почивка, само половин час, за да поспи. Беше изживявал този момент много пъти, знаеше какви ще бъдат

последствията, ако заспи, и въпреки това нямаше сили да устои. Трябваше да продължи, да се опита да стигне навреме поне веднъж, поне този път. Само че беше толкова изморен...

Сега беше в пустинята и вървеше по следите от гуми, които се бяха отклонили от пътя само на половин километър от мястото, където беше спрял да почине. Слънцето се беше снишило, бяха минали няколко часа. Той се прокле, наясно бе какво означава това. Щеше да открие камиона както хиляди пъти досега, да отвори вратите, надявайки се, че този път ще бъде различно. Нямаше да бъде различно, в задната част на нетърпимо горещия камион все така щяха да гният същите мъртви тела, мъртви, защото той не успя да остане буден.

Въпреки това упорстваше, заклещен в съня, отразяващ събитието, което бе унищожило живота му. Следва дирите още километър и половина през прашния терен, докато откри камиона, изоставен под умиращите лъчи на следобедното слънце. Доближи се и веднага разбра, че този път нещо е различно. Какво ли беше? Опита се да помисли, да прочисти мъглата в главата си.

Миризмата! Нямаше я! Дали бяха още живи? Той хукна към задните врати и възбудено ги отвори. Те бяха вътре — десетки деца, замаяни и изгладнели, но все още живи! Погледнаха го с почуда и сякаш се умножиха, станаха стотици вместо десетки, а после хиляди, докато накрая бяха толкова, колкото са песъчинките в пустинята и във видението му нямаше място за нищо повече.

Тогава чу тиктакане и обърна глава към него. На стената на камиона имаше малък часовник, който отброяваше секундите, и Адамс инстинктивно разбра, че това е времето, което остава на децата, преди да умрат. Той веднага тръгна напред, но един глас го спря.

— Мат! — повика го Лин и той моментално извъртя глава към звука.

Тя стоеше там с новородено бебе — *неговото* бебе — в ръце. Намираха се на ръба до скала и всеки миг щяха да паднат.

Той погледна към часовника на стената на камиона. Десет секунди. Погледна към Лин и детето. Тя се подхлъзна, към пропастта се посипаха камъчета и тя изгуби равновесие. Адамс замръзна в момент на нерешителност. В камиона имаше хиляди, милиони хора, които чакаха да ги спаси. На скалата стоеше жената, която обичаше, и собственото му дете, част от него, получило живот благодарение на

любовта им. Как да постъпи? Как би могъл да спаси всички във времето, с което разполагаше? Трябваше да направи нещо, но не успяваше да помръдне, просто не знаеше накъде да се обърне.

Разнесе се аларма и той се обърна към камиона, после Лин изписка и той се обърна към скалата. С бебето полетяха към бездната, той отвори безмълвно уста и хукна към тях, но го спряха крясъците на милиони агонизиращи хора. Слънцето над него сякаш нарастваше и се приближаваше, все по-голямо и по-голямо, все по-горещо и по-горещо, докато той нито виждаше, нито усещаше нещо.

Тогава Адамс направи единственото, което му оставаше — падна на колене и закрещя.

— Добре ли сте, сър? — тревожно се обади едрият тексасец, който седеше до него и го разтърси.

Адамс моментално се събуди и се постара да не оглежда кабината, за да не предизвика още по-настойчиво внимание.

— Да, добре съм — каза той на благия човек. — Благодаря ви, просто сънувах кошмар.

Тексасецът кимна с разбиране.

— Знам какво е, синко — каза той. — Със сънищата нищо не можеш да направиш.

Адамс кимна.

— Предполагам, че е така — каза той и се усмихна окуражително, за да покаже на мъжа, че вече е добре. Сънят беше нов, но определено беше ужасен. Наистина ли нямаше нищо, което би могъл да направи?

Мат усети как височината намалява, а двигателят забавя ход, после светна предупреждението да си сложат коланите. Вече кацаха и той се отпусна в седалката си. Разбираше, че вероятно скоро ще узнае.

Пред тях се простираха множеството сгради, които съставяха приземното ниво на ГАУ, и гледката беше великолепна както обикновено. Самите постройки не бяха красиви, но онова, което представляваха, беше величествено. Устройството бе толкова секретно, че дори нямаше кодово название. Освен техниците, които работеха по него и които щяха да посрещнат последния си ден, след като го включеха, за съществуването му знаеха само неколцина избрани.

Лимузината на Джейкъбс мина през главната порта и той се зачуди колко ли ще му отнеме да събере всички на едно място. Повечето членове на билдербергската стотица бяха присъствали на вечерята предишната вечер, но други все още не бяха пристигнали в Швейцария. Надяваше се да стигнат, преди да включат устройството. Не биваше да се оказват навън след завръщането на анунаките.

Колата продължи между сградите, криволичейки по покритите със сняг пътища, докато спря пред главната административна сграда. Шофьорът на Джейкъбс обиколи, за да му отвори, и докато излизаше, той с удоволствие видя Филип Месие, който крачеше към него с протегната ръка.

— Филип — каза Джейкъбс вместо поздрав и разтърси подадената длан. — Как върви?

Месие се усмихна и го придружи до входа.

— Да кажем, че се надявам останалите да пристигнат скоро.

Осемнадесет часа след като се качи на самолета на „Рино-Тахо“, Адамс се намери на „Дас Централ“, главният площад в историческата част на Цюрих. Той застана на бариерата пред Лимат, леденостудена река, която блещукаше под лъчите на зимното слънце. Зае позиция, от която можеше да вижда и двата й бряга и да следи движението на потока от хора. Както винаги беше наясно, че има опасност да ги наблюдават. На летището не го бяха спрели и доколкото можеше да

прецени, Лин и останалите също бяха преминали. Това означаваше, че не ги следят, но той не можеше да бъде сигурен.

Забеляза Лин и Айита дълго преди да стигнат до него на моста. Постара се да не издава емоциите си, докато Лин се приближаваше, въпреки че ужасно се радваше да я види. Те бяха просто група приятели, които разглеждаха града. Стивънфийлд пристигна последен и макар че беше най-малко забележим, Адамс успя да го види, преди той да стигне до тях. Щом можеше да забележи шпионин от класата на Стивънфийлд, способностите му вероятно бяха достатъчни, за да забележи всеки друг, който ги наблюдава.

— Проследиха ли някого от вас? — попита Айита, когато се събраха. Всички отговориха отрицателно и той се обърна на север. — Хайде тогава. Влакът за Женева тръгва след двадесет минути.

Когато тръгнаха по „Ноймюлекей“, той продължи:

— Ще се качим и ще купим билети от кондуктора, когато тръгнем. Нямаме време да ги вземем на гишето, а и по този начин няма да съобщят за покупката.

Завиха на северозапад по „Музеумщрасе“, като постоянно се оглеждаха — всички бяха изнервени. Щом наближиха градското метро обаче, осъзнаха, че никой не ги наблюдава и може да стигнат до Женева без пречки.

Филип Месие се чувстваше горд — тази седмица със сигурност щеше да се окаже най-забележителната в цялата му изключителна кариера.

Като генерален директор на ЦЕРН, Месие беше пряко отговорен за успеха на Големия адронен ускорител. ГЛУ, също като изобретяването на Интернет, беше осигурило на ЦЕРН статута на най-важен изследователски център в света. В момента тук се занимаваха най-вече с изследвания на елементарните частици и ГЛУ, както и останалите експериментални ускорители и единственият забавител на частици в лабораторията — с право беше световноизвестен както с мащаба, така и с цената си.

Физиката на елементарните частици се занимава с частици, по-малки от атома, както и с начина, по който те създават материята. Проблемът е, че за да бъдат разбрани напълно, те трябва да бъдат

раздробени на още по-малки частици, а единственият начин да се постигне това е сблъскването им една в друга при невероятна скорост. Именно така са изобретени ускорителите, чието предназначение е да придават на частиците скоростта, нужна за такъв сблъсък. ГАУ е най-големият „колайдер“ в света и се състои от тунел, описващ окръжност с обиколка двадесет и седем километра и заровен на сто метра под земята. Голямата му дължина осигурява на частиците разстоянието, нужно им, за да развият необходимата скорост. Лъчите биват изстрелвани в противоположни посоки с надеждата, че при срещата си ще се сблъскат. За главния инженер на ГАУ обаче това е „като да изстреляш две игли през Атлантическия океан и да ги накараш да се ударят“.

При спомена за този цитат Месие се усмихна, тъй като знаеше, че всъщност това е по-лесно, отколкото бяха обяснили на хората. Технологията, подарена им от анунаките, гарантираше, че при всяко изстрелване ще има сблъсък. Дори в ЦЕРН обаче само една шепа доверени хора знаеха за това, тъй като целта на сблъсъците беше извършването на изследвания, а не овладяването на огромната енергия, която се отделяше при протичането им. Месие обаче правеше именно това и препращаше енергията към секретния експеримент още по-дълбоко под земята.

Устройството, което трябваше да отвори времево-пространствения тунел, изискваше огромна мощност и експериментите, които се провеждаха горе с ГАУ, осигуряваха постоянен приток на антиматерия — най-мощния източник на енергия в познатата вселена. Именно нуждата от него беше накарала Чарлз Уитуърт да поведе инициативата за създаването на ЦЕРН през 1954 и дори с помощ отвън усъвършенстването на технологията им беше отнело повече от петдесет години.

Застанал на шикозния бар, Месие хвърли поглед към Джейкъбс — така наричаха Уитуърт от шейсетте насам. Той беше доказателство за способностите на анунаките и доказателство за обещанията им. Месие вдигна на здравица с издължената чаша за шампанско, а Джейкъбс се усмихна и вдигна своята. Скоро щяха да се срещнат с анунаките лице в лице и бяха готови за това.

Джейкъбс усети, че телефонът вибрира в джоба му. Извади го и видя, че е Елдридж. Въпреки нежеланието му, след разгрома в Зона 51 Джейкъбс го беше накарал да поеме ситуацията в свои ръце, което означаваше, че командирът на Алфа бригадата ще трябва да пристигне в ЦЕРН по-късно. Джейкъбс знаеше, че той е безкрайно недоволен от това, но в крайна сметка, ако Елдридж си беше свършил работата като хората, сега нямаше да се намират в това положение.

Джейкъбс вдигна — обаждането идваше от частния му самолет, който отново се беше превърнал в подвижен щаб, също както в Южна Америка.

— Докладвай — каза той без предисловия.

— Мисля, че ги спипахме, сър — уверено обяви Елдридж. — Ще приключи това веднъж завинаги и ще дойде при вас за големия финал.

— Не за финала, приятелю — поправи го Джейкъбс. — Помни, това е само началото.

Лин седеше до прозореца и гледаше как голямата гара „Женева-Корнавен“ изниква от мразовитата мъгла, която се беше спуснала само час след като потеглиха и скри красивите селски пейзажи.

Така или иначе вече пристигаха и тя трябваше да се съсредоточи върху онова, което щеше да се случи. Айита и Стивънфийлд пак щяха да слязат първи, за да огледат перона, в случай че наоколо има врагове. Ако хоризонтът беше чист, тя и Адамс щяха да слязат от влака и четиримата щяха да се отправят поотделно към такситата отвън независимо един от друг. Такситата щяха да ги откарат до четири случайно избрани места, откъдето те щяха да продължат пеша до парка „Моалъобо“. Щяха да се срещнат там и да се качат по двойки в други таксита — първо Стивънфийлд и Айита, а Лин и Адамс след тях — и да помолят да ги откарат до Мезонекс Десю, предградие на северозапад, точно преди подножието на планините Жура. ЦЕРН се намирал в непосредствена близост до градчето и там четиримата щяха да се срещнат отново, за да потвърдят официалния план за влизането в базата.

Лин отлично осъзнаваше, че нейната роля е да остане в Мезонекс Десю, за да следи комуникацията и да осигурява връзка между останалите. Разбирал причината за това — само тя от четиримата нямала нужния тренинг, както и пряк практически опит. Ако това беше единствената причина, все пак щеше да настоява да ги придружи до ЦЕРН, но останалите до един ѝ обърнаха внимание (Мат с изключителна убеденост), че е бременна и не бива да поема риск, като участва директно в операцията.

Наистина беше разумно някой да наблюдава нещата от разстояние и предвид ситуацията, тя беше единственият подходящ човек. Стивънфийлд ѝ беше показал как да борава с различните електронни устройства, които някак си беше успял да пренесе от Америка, така че тя определено нямаше да бездейства. Въпреки това част от нея предпочиташе да участва по-активно. Друга част обаче — една по-силна част — настояваше, че трябва да последва препоръките

им и да не се излага на опасност. Не знаеше дали това е майчинският инстинкт, който вече се проявява, или просто страх. Може би двете бяха свързани — може би се боеше не за себе си, а за нероденото бебе.

Накрая реши, че може да живее с това.

Елдридж и хората му се приземиха на частната писта на международното летище в Женева и веднага се прехвърлиха в джипове „Ауди“, отправяйки се директно към гара „Корнавен“.

Големият пробив дойде благодарение на местните камери за наблюдение. Екипът на Кейнс в Зона 51 беше разпознал Лин Едуардс на един запис от летище „Рино-Тахо“. Тъй като то беше просто маловажен транспортен център, процесът се забави и когато софтуерът за лицево разпознаване най-сетне откри и анализира изображението, самолетът вече се беше приземил в Цюрих.

Щом идентифицираха Едуардс, откриха, че Адамс е взел същия полет и една бърза проверка на пътния лист откри подробностите в новите им паспорти. Елдридж се зачуди откъде ли са ги намерили за толкова кратко време.

Трябваше да се признае, че Кейнс беше много експедитивен — веднага нареди пренасочването на един сателит към Цюрих, както и наблюдението на всички билетни системи в реално време, обяви паспортите на Едуардс и Адамс за издирване и качи снимките им в системите за наблюдение в Женева.

После ги загубиха за кратко, но снимката на Едуардс отново беше частично разпозната в метрото на Цюрих. Изглежда, че Адамс — както можеше да се очаква предвид професията му — успяваше помело да се скрие от камерите. На името на хората, на които принадлежаха новите паспорти, не бяха купувани никакви билети, но Елдридж знаеше, че двамата биха могли да отиват само на едно място — Женева, за да се опитат да попречат на завръщането на анунаките.

Само ако Джейкъбс си беше държал устата! Защо му трябваше да им разказва всичко? Каква полза можеше да има от това? Така или иначе беше им казал и те идваха.

Елдридж прегледа разписанието на влака и откри най-вероятните маршрути, след което нареди на Кейнс и хората му да анализират сателитните снимки на пероните при качването на пътниците.

Съвпаденията не бяха стопроцентови, но стигаха за частично разпознаване, този път и на Едуардс, и на Адамс, и Алфа бригадата се втурна из улиците на Женева към смъртоносна среща с мишените.

Адамс гледаше през прозореца как Айита слиза на перона от спрелия влак. Макар че това не беше очевидно, Адамс разбираше, че той прави пълен оглед за преследвачи.

След по-малко от минута слезе и Стивънфийлд и дискретно провери перона от другата страна. След още една минута и двамата протегнаха десните си показалци, за да покажат на Адамс, че с Лин могат да слязат от влака.

Адамс осъзнаваше, че присъствието на Айита и Стивънфийлд е безценно. Знаеше, че ще търсят най-вече него и Лин, и беше невероятно полезно, че тези изпечени професионалисти проверяваха пътя предварително. Освен това изпитваше огромно облекчение, че до ЦЕРН ще го придружат те, а не Лин. Това, че бе дошла чак дотук, и бездруго го изнервяше, но той знаеше, че тя никога не би останала в Америка. По този начин поне можеше да им помага и все пак да е в сравнителна безопасност.

Той се надигна от мястото си и понечи да тръгне към вратата, но внезапно се вкамени, забелязал, че Айита раздвижва дясната си ръка. Беше изправил и четирите си пръста — знак, че на перона има някой, че хоризонтът *не* е чист.

Мат остана на мястото си, докато останалите пътници продължиха да слизат. Скоро щеше да е единственият в своето купе и ако Лин беше забелязала сигнала, на което той силно се надяваше, тя също щеше да остане сама в нейното. Но Айита явно си имаше причини и Адамс осъзнаваше, че не става дума за нищо добро. Той се раздвижи и спокойно тръгна към съседната врата, за да мине в купето на Лин. Ако нещо щеше да се случи, искаше да бъде с нея. Видя я през прозорчето, сложи ръка върху дръжката и натисна.

Тогава се развихри адски хаос.

На Елдридж му беше омръзнало да играе по правилата. Твърде много пъти се беше опитвал да залови Адамс и Едуардс, да ги хване от засада или пък да им щракне някакъв хитър капан, но вече край. Този път нямаше да му се изплъзнат.

Десетима мъже, всички топ командоси в Алфа бригадата, бяха оставили колите си с работещи двигатели пред железопътната гара и влязоха вътре със спринт, навели оръжията си надолу. Елдридж бе съгласувал присъствието им с градската транспортна полиция, но ако се опитаха да ги спрат, нямаше нищо против да добави още няколко трупа към списъка си.

Отведе групата до Перон 5, вътрешни линии, на който току-що бе пристигнал влакът от Цюрих, и нареди на хората си да се разпределят по цялата дължина на спрелия влак, с насочено към вратите оръжие. Напълно пренебрегвайки писъците на слизащите пътници, те се концентрираха върху лицата им. Адамс и Едуардс не бяха между тях. После Елдридж огледа прозорците и на лицето му се появи усмивка — и двете мишени бяха вътре, в два различни вагона. Перфектно.

Само след миг обаче усмивката изчезна от лицето му. Шокът от куршума, който го уцели в рамото, го накара да се извие встрани, макар че краката му не помръднаха. Болката проряза бедрата и гърдите му. Той падна задъхан на земята и видя как хората му се обръщат и откриват огън по някакъв въоръжен човек на перона, който веднага приклезна зад една метална пейка.

Докато Елдридж проверяваше дали бронираната му жилетка е спряла куршума, двама от хората му бяха улучени от изстрели, идващи от обратната посока. Елдридж се обърна и видя стрелеца, който изпразни цял пълнител, преди да се хвърли върху релсите, използвайки бетонната платформа за прикритие.

Вътре във влака Адамс и Лин, вече в едно купе, с ужас гледаха как тринайсет въоръжени мъже атакуват перона. Айита и Стивънфийлд откриха огън и на свой ред се превърнаха в мишени.

Адамс бе видял достатъчно. Извади пистолета си и стреля през стъклото на отсрещния прозорец. После се обърна, сграбчи Лин и я повлече към прозореца.

— А другите? — извика тя. — Не можем да ги оставим!

— Налага се — отсече той, отвратен от решението, което бе принуден да вземе. — Ако останем, сме мъртви. А какво ще се случи, ако времево-пространственият тунел се отвори?

Лин се поколеба за миг, после кимна и го последва до разбития прозорец, макар че мислите ѝ все още бяха с Айита и Стивънфийлд.

Скрит зад пейката, Джон Айита наблюдаваше как Мат и Лин бягат от другата страна на влака. Видя, че Стивънфийлд се справя сам, скрит зад ръба на платформата. Приятелят му се надигна, произведе три изстрела, два от които бяха успешни, и после отново се прикри. Самият Айита стреля още два пъти, а след това спря, за да смени пълнителя. В същото време Стивънфийлд отново се надигна, прицели се, а после — а после...

Айита направо не повярва на очите си, когато главата на приятеля му експлодира. Деветмилиметровият куршум буквално отнесе горната част на черепа му и откри потръпваща червеникаво-сивкава маса. Стивънфийлд се олюля и пое още двацет изстрела с тялото си, което буквално се разтrese от масирания удар на куршумите. После самият Айита почувства болка — глезенът му сякаш се взриви. Той погледна надолу и видя огромната рана и бликащата от нея кръв.

Айита се изплю на перона. Беше ранен, а приятелят му — мъртъв, но нямаше да се даде без бой.

Елдридж със задоволство наблюдаваше как хората му повалиха първия мъж, а след това осъзна, че човекът зад металната пейка сигурно ще се разсее. От позицията си на земята Елдридж виждаше стъпалата и глезените му, така че се прицели с автомата си и даде

един-единствен изстрел. Улучи го в глезена, но не го повали, както се надяваше. Който и да беше, този мъж явно бе корав. Изникна иззад металната пейка с яростно лице, напълно пренебрегвайки дълбоката рана на глезена си, и едва тогава Елдридж осъзна, че това е Джон Айита, ръководителят на Сенчестите вълци, когото не бе успял да открие, за да го унищожи. Това означаваше, че другият мъж вероятно е Самюъл „Двата коня“ Стивънфийлд, шефът на разузнаването на екипа и единственият човек, успял да се изплъзне от отряда на смъртта, предвождан от Елдридж.

Айита стреляше безпогрешно, сваляйки човек след човек, но накрая се стигна до неизбежното. Също като Стивънфийлд, той в крайна сметка бе разстрелян от експертния тим на Елдридж. Първите куршуми го уцелиха в стомаха, той се преви и изпусна оръжието си. Следващите четири отидоха в гърдите и разкъсаха вътрешните му органи, но той продължи да настъпва, воинът в него беше още жив. Елдридж се смая, когато видя как бърка в колана си, вади ловджийски нож, вдига го над главата си и се втурва към останалите мъже на перона, надавайки страховит боен вик.

Викът обаче замря в гърлото му, защото в същия миг в него се забиха още четиридесет куршума, които го отхвърлиха три метра назад. От тялото му вече не беше останало почти нищо, само безжизнените му очи бяха вперени в стоманения обков на покрива.

Елдридж се изправи на коляно, после стана и погледна през прозореца на влака. По дяволите! Адамс и Едуардс бяха изчезнали.

Стараейки се да не обръща внимание на стрелбата зад тях, Адамс хукна по релсите от далечната страна на влака, отдалечавайки се от перона. Пред тях имаше друг влак, който щеше да тръгне всеки момент. Вратите от близката страна бяха затворени, но Мат знаеше, че трябва да влязат, ако искаха да останат живи.

Когато стигнаха, стрелбата все още не секваше. Адамс сграбчи Лин и я издърпа до заключената врата на вагона, след това се набра и той, докато влакът потегляше. Така представляваха удобна мишена за въоръжените мъже, така че той помогна на Лин да се хване за малките прилични на стълба ръчки встрани от вратата и ѝ направи знак да се качи. Тя го послуша, изтегли се най-отгоре и му помогна да я последва. Адамс се претърколи на покрива на влака, който тъкмо подминаваше края на перона и, слава богу, напускате гарата.

Тогава стрелбата спря.

Елдридж видя какво правят Адамс и Лин и веднага нареди на някои от хората си да се върнат по колите, за да ги преследват, а на други — да изтичат до следващия перон. Междувременно, докато бегълците се изкачваха по стълбичката до покрива на влака, той застана на коляно, за да стабилизира позицията си, нагласи приклада на бойната пушка на рамото си, прицели се и стреля само веднъж.

Куршумът не улучи на косъм, мина между двете тела, но успя да наруши равновесието на Лин. Тя се преобърна върху нестабилния покрив на влака, подхлъзна се и полетя надолу.

Адамс реагира моментално, сграбчи ръката ѝ, докато падаше и я задържа, а краката ѝ увиснаха до прозореца. Краката му потърсиха опора върху металния покрив, хвана се за една странична ръчка и започна да я тегли обратно нагоре.

Елдридж изруга, облиза устни и се прицели отново. Натисна спусъка и за щастие този път куршумът уцели Адамс в горната част на ръката, по която шурна кръв.

Мат усети как куршумът влиза в ръката му и хватката му веднага отслабна. Видя как Лин пада върху релсите и се приготви да я последва, но внезапно усети силна болка в главата, зрението му се замъгли и той изгуби съзнание върху покрива на движещия се влак.

Пред очите на Елдридж хората му прескочиха на отсрещния перон, вдигнаха Евелин Едуардс, която беше в безсъзнание, и я дръпнаха от релсите. Той се прицели още веднъж в Адамс, чието тяло висеше от ръба на покрива, но влакът изчезна зад завоя, отнасяйки мишената със себе си.

Елдридж се обърна да огледа хората си и нагласи микрофона.

— Не убивайте още жената — нареди той. — Спрете този влак и гледайте първо да убиее мъжа. Нея докарайте тук, може би ще се наложи да я използваме.

Адамс се пробуди от режеща болка в левия бицепс. Главата му увисна безпомощно на една страна, но я вдигна моментално, щом разбра къде се намира и какво се е случило.

Пренебрегвайки за миг болката в ръката си, той се надигна, приклекна и хвърли поглед назад по цялото протежение на влака и релсите, които се виеха след него. Гара „Женева-Корнавен“ вече беше просто петънце в далечината и Адамс осъзна, че е бил в безсъзнание цяла минута, дори две. Достатъчно време за Елдридж и хората му да заловят Лин.

Тялото му се сгърчи от ярост и едва когато болката се появи отново, той наведе глава, за да провери състоянието на ръката си. Раната беше чиста, деветмилиметровият куршум бе преминал през бицепса като горещ нож през масло. Костта не бе засегната, но раната кървеше обилно и той знаеше, че ако не прекрати това скоро, кръвното му налягане ще падне и ще изгуби съзнание.

Макар че инстинктът му диктуваше да напусне влака веднага и да изтича до гарата, годините обучение и професионален опит му подсказваха, че първо трябва да се погрижи за раната. Ако не го направеше, можеше изобщо да не успее да слезе от влака.

Съблече якето си и откъсна ръкава на ризата, за да открие раната напълно, след което откъсна другия ръкав и си направи стегната превръзка. После откъсна част от единия крачол на панталона си и пристегна с него превръзката. Облече отново якето, за да прикрие раната. Не беше перфектно, но все пак щеше да свърши работа.

Влакът набираше скорост, но още не се движеше толкова бързо, че да не може да слезе. Щеше да се спусне внимателно по страничната стълба, да доближи максимално релсите, за да омекоти удара от падането, и после да скочи. Само се надяваше ръката му да издържи.

После чу свистене на гуми и силен рев на мощни двигатели. Обърна се — само на двадесет метра от него два джипа „Ауди“ бясно се носеха по улицата успоредно на релсите и движещия се влак.

Адамс инстинктивно се отдръпна, забелязал, че от всички прозорци се подават дулата на пушки, и се претърколи назад точно когато на покрива на вагона светнаха искри от високоскоростните куршуми, рикоширали в метала. Те го преследваха, чаткайки толкова близо до него, че той усещаше миризмата на барут. В следващия миг изгуби опора и усети, че пада.

Не така бе планирал да слезе и макар че се опита да се претърколи, когато падна на релсите, ударът го остави без въздух и за миг го зашемети. Посрещна го с ранената си ръка, борейки се с желанието да използва здравата. От простреляната полза вече нямаше, така че защо да рискува да изгуби и тази, която още вършеше работа? Искеше се огромно присъствие на духа, за да изложиш на риск вече наранен крайник, но острата болка накара ума му да заработи още по-ясно. Той се надигна от релсите и се затича в обратната посока, подалеч от хората на Елдридж.

Успя да стигне отсреща и се прехвърли през масивна метална бариера точно преди влакът да мине пред него, но издаде местоположението си на преследвачите. Заклецени на пътя, без да могат да се доберат до релсите, войниците трябваше да изоставят колите си и да го подгонят пеша.

Зад него имаше друг метален парапет и когато отиде да погледне оттатък, Адамс видя, че долу има търговски център. Без да губи време, той прескочи парапета, хвана се за металните обръчи, които държаха релсите, и се спусна до нивото на магазините. Знаеше, че го следи сателит, и се досети, че може да използва подлеза, за да избегне наблюдението. Трябваше да внимава и за локалните камери, но с тях беше свикнал.

Присъедини се към тълпите пазаруващи, които си проправяха път в подлеза, като се мъчеше да се държи съвсем нормално и се оглеждаше както за въоръжените си преследвачи, така и за камери. Видя табела, която сочеше към подземния паркинг на търговския център. Точно това му трябваше.

Знаеше, че сега няма смисъл да се връща на гарата, макар че го искаше с цялото си сърце. Айта и Стивънфийлд бяха мъртви, а Лин... Не искаше да мисли за това. Просто не биваше, ако трябваше да помогне по някакъв начин. Налагаше се да забрави какво се е случило на гарата, да го зарови в някое ъгълче на паметта си, за да го обмисли в бъдеще.

„Ако изобщо има бъдеще за мен“, мрачно си каза той.

— Изгубихме го — докладва един от хората на Елдридж. — Падна от покрива на релсите, но докато оставим колите, отдавна беше изчезнал. Претърсихме местността, но от него няма и следа.

Елдридж кликна два пъти с радиото, в знак, че е разбрал. *По дяволите*. Екипът в Зона 51 вече го бе уведомил, че сателитът го е проследил до тунела, но след това е изгубил следите му. Адамс или все още беше някъде в подлеза — надали, тъй като хората му не го бяха намерили — или неизвестно как бе успял да се изпари от района.

Сега Елдридж разполагаше с Евелин Едуардс като заложник и беше сигурен, че ще може да я използва като разменна монета, ако Адамс ги нападне отново.

Той настрои радиото.

— Добре — нареди той, — дотук бяхме. Връщайте се обратно в базата. Време е.

— Да, сър — чу се ентусиазиран отговор.

Елдридж се обърна към припадналата Лин Едуардс, прикована с белезници към кожената седалка на аудито.

„Един от двамата не е зле“, помисли си той. Щеше да е достатъчно, поне за момента.

Само на няколко километра зад Елдридж, Адамс караше наскоро откраднатата си кола. Бе успял да я запали на паркинга и сега пътуваше към ЦЕРН. Нямахше време нито да се чуди, нито да се колебае. Нямахше никакво време. Щеше да спре право пред главния вход на ЦЕРН и да ги накара да го пуснат.

Беше си спомнил една подробност от импровизираната лекция на професор Травърс по „скрита история“ в недрата на Зона 51, и това му помогна да си състави план.

Първо обаче трябваше да спре за малко.

Когато голямото ауди достигна главния вход на ЦЕРН при Мисен, Лин вече беше будна, макар и да предпочете да скрие този факт от похитителите си.

Първо си помисли за бебето. Как ли му се беше отразило падането? За жалост в момента нищо не можеше да се направи, времето щеше да покаже.

Ами Мат? Какво бе станало с него?

Огледа колата с премрежени очи и забеляза до себе си едрата фигура на Елдридж. После осъзна, че е закопчана с белезници за него. Мат обаче го нямаше и тя се почуди какво ли означава това.

Избягал ли беше? С цялото си сърце се надяваше да е така. Ами ако са го хванали и се намира в друга кола? Ами ако е мъртъв? Но фактът, че тя е още жива, потвърждаваше вероятността и Мат да е жив. Нямахше смисъл да я държат като заложница, ако вече са го убили.

Това заключение й даде сили, независимо от настоящата ситуация. Ако Мат беше жив, двамата все още имаха шанс.

Елдридж хвърли поглед към Лин.

— Най-добре спрете да се преструвате, доктор Едуардс — рязко й каза той. — Знам, че дойдохте на себе си още в града.

Лин отвори очи и го стрелна с поглед.

— Как иначе, та вие сте толкова умен — подхвърли тя саркастично.

Елдридж се усмихна.

— Предвид положението ви, шегите са неуместни. Засега ви разрешаваме да живеете. Ще е добре да помните това.

Тя пренебрегна последната забележка и продължиха по пътя в мълчание. Колата влезе през входа на ЦЕРН — бариерата беше твърде елементарна, сякаш пазеше напълно обикновено индустриално предприятие. Докато минаваха покрай невзрачни офис сгради, временни постройки и тук-там някоя по-голяма бетонна лаборатория, Лин откри, че и самият комплекс прилича на стандартен промишлен обект.

Докато работеше в НАСА, тя бе разбрала, че много от най-известните и уважавани научни заведения, които широката общественост си представя като крепости от лъскава неръждаема стомана и модерна електроника, всъщност са отчайващо тривиални и ЦЕРН не правеше изключение.

След няколко минути спряха пред постройка, която приличаше на административен щаб. Пътникът на предната седалка стана и отвори вратата на Елдридж, който излезе, влачейки Лин след себе си.

Преминаха през тежките предни врати и тя с изненада установи, че фоайето е много по-люксово, отколкото можеше да се очаква от външността на сградата. После съобрази, че изследванията, които се провеждат тук, зависят до голяма степен от дарения и външно финансиране, а от досегашния си опит знаеше, че хората, които подписват чековете, обичат да хапват и пийват в лукс.

Наоколо се мотаеха няколко души и Елдридж се стараше да не афишира факта, че води жена, прикована към него с белезници.

Пазачът забеляза, но само му кимна.

Преминаха през фойето в мълчание и Лин забеляза първите табели, указващи посоката към Големия адронен ускорител, написани на няколко различни езика. Завиха по дълъг коридор и стигнаха до края му. Лин откри, че е развълнувана независимо от обстоятелствата. ГАУ бе Меката на научния свят и тя винаги бе мечтала да го види.

Елдридж забеляза интереса ѝ и се усмихна.

— Искате да видите ускорителя, така ли? — попита той.

Лин не му отвърна, но той продължи:

— Боя се, че не е в програмата ни за днес, доктор Едуардс, но онова, което ще видите, е много по-специално, повярвайте ми.

Въпреки че ненавиждаше мъжа до себе си, Лин подозираше, че в този случай вероятно е прав.

Стигнаха до асансьора в дъното на левия коридор и се качиха. Елдридж избра етажа на ГАУ, който се намираше на сто метра надолу. Когато асансьорът спря, той извади картата си и я пхна в един скрит слот. Асансьорът отново потегли, отвеждайки ги още по-дълбоко в недрата на земята. Лин веднага си спомни за другото си подземно пътуване — в Зона 51.

Минута по-късно и още стотина метра под тунелите на ГАУ асансьорът най-сетне се закова на последната си спирка. Вратата се плъзна встрани и разкри огромна луксозна конферентна зала, пълна с хора — стотина души. Лин беше сигурна, че разпознава лицата на повечето от присъстващите.

Тук бяха Скот Кийтинг, известният холивудски актьор, Роман Парлоти, прословутият италиански медиен магнат, Кристина Ниетс, директор на най-голямата фармацевтична компания в света, Тони Кърн, съветник на самия президент на САЩ, и много други. Значи това беше Билдербергската стотица, в добавка към Алфа бригадата. Най-влиятелните хора на света, обединили се с надеждата да придобият още повече власт, независимо от цената.

После погледът ѝ се отмести към ъгъла, където седеше Самюъл Аткинсън, генералният директор на НАСА, пиеше шампанско и оживено бърбеше със Стивън Джейкъбс, архитекта на този налудничав проект.

Когато видя как бившият ѝ шеф, на когото бе вярвала и който бе предал и нея, и целия ѝ екип, си говори с Джейкъбс напълно

безгрижно, Лин изгуби самообладание.

— Кучи син! — изкрещя тя с пълно гърло.

Стаята внезапно утихна, а тя се метна към двамата мъже, но Елдридж болезнено я дръпна назад с помощта на белезниците, които все още ги свързваха. Тя отново се опита да се отскубне, но той я сграбчи в меча прегръдка и я повдигна от земята.

Аткинсън я погледна и сведе очи — беше я познал. Джейкъбс обаче не чувстваше никаква вина и просто се обърна и ѝ се усмихна от другия край на стаята.

— А, доктор Едуардс — чаровно каза той, — колко мило, че се присъединявате към нас. И какъв късмет, че идвате точно навреме.

Тъй като в стаята вече беше тихо, Джейкъбс се обърна към присъстващите.

— Дами и господа, нашата мисия тук е изключителна — убедително заговори той, а двата живота, които бе прекарал в изнасяне на речи, му гарантираха всеобщото внимание. — Освен това ние самите сме изключителни хора. Пътят бе дълъг и труден, изминаха дванайсет години, през които подбрахме малката ни група, и близо седемдесет от първия контакт. Оттогава използваме влиянието си, за да поставим целия свят под наш контрол. Защото всички знаем, че властта не принадлежи на политиците. В крайна сметка колко дълго е на власт един президент? В Щатите — максимум осем години. Начело на една компания обаче можеш да останеш *осемдесет*, а парите, с които оперират лобистите на тези компании в Конгреса, осигуряват повече политическа мощ, отколкото десетима президенти, взети заедно. Актьори, певци, писатели — всички те променят света около нас в много по-голяма степен, отколкото политиците, но не носят никаква отговорност за това. Днес тук са се събрали стоте най-влиятелни хора на планетата, онези, които я направиха такава, каквата е сега. Постигнахме всичко това чрез манипулация, корупция и понякога с насилие, вярно е, но все пак го постигнахме. По тази причина сме незаменими за анунаките. Ние контролираме света такъв, какъвто е, така че кого друг биха оставили да оцелее? Те *имат* нужда от нас, нека никога не забравяме това. Скоро ще пожънем нашата награда. Ще управляваме света открито, ще живеем в невероятен лукс и комфорт през следващите хиляда години. Светът такъв, какъвто го познаваме, ще изчезне, разбира се, но трябва ли да съжаляваме за това? Човечеството се нуждае от прочистване, станали сме твърде слаби и имаме нужда от нова доза страдание, за да ни изстреля към нови постижения. Затова аз приветствам нашите гости, анунаките, които, да не забравяме това, са нашите предци, първата човешка раса. Без да губим повече време — продължи Джейкъбс, посочвайки към позлатената двойна врата зад себе си, — нека за пръв път видим

докъде ни доведоха нашите усилия през всичките тези години, какво финансирахме и създадохме.

Тълпата се втурна към широките врати, които бяха церемониално отворени от двама въоръжени гардове.

— Дами и господа, представям ви първия в света управляем времево-пространствен тунел.

Лин усети, че Елдридж я тегли през вратата, но това изобщо не беше нужно. Тя *искаше* да види... и щом прекрачи в стаята, ахна.

Това беше високотехнологична установка, каквато човек би очаквал да види на горния етаж. Помещението бе обширно, а десетки техници в безупречни бели костюми сновяха от една група монитори до друга. Стаята приличаше на кошер, но все пак обстановката бе толкова стерилна, че Лин не можа да сдържи възхищението си. Още по-впечатляващ, макар и по-зловещ предвид крайната цел, бе фактът, че макар ЦЕРН да бе наел няколко хиляди учени и поддържащ персонал, никой не знаеше за съществуването на това място.

Другата половина от помещението представляваше нещо като галерия за наблюдение и се простираше на шейсет метра от двете страни на вратата. Отпред имаше огромен панорамен прозорец, а галерията бе обточена от край до край с луксозни кожени канапета. Лин се опита да надзърне оттатък, но всичко бе обвито в мрак.

Независимо от ситуацията и предназначението на уреда, тя изпитваше огромно любопитство. Истински работещ тунел? Как, за бога, изглежда такова нещо? Не можеше да си представи, независимо от високата си научна компетентност.

Когато членовете на група „Билдерберг“ заеха местата си, професор Месие излезе отпред и широко се усмихна.

— Приятели — каза той, потривайки доволно ръце, — преди всичко нека ви благодаря. Благодаря ви, че финансирахте този проект. От основаването на ЦЕРН през хиляда деветстотин петдесет и четвърта година създаването на уреда, който ще видите след малко, погълна съвременния еквивалент на шест *трилиона* щатски долара, повечето от които дойдоха от членове на група „Билдерберг“ като вас самите. Стивън вече говори за значимостта на проекта, така че няма да

се разпростирам върху тази подробност. Просто ще ви направя демонстрация.

Месие наклони глава на една страна и внезапно камерата зад огромния панорамен прозорец бе обляна в ярка светлина. Той очевидно бе доволен от учудването, което се изписа на лицата пред него.

Лин също се смая от онова, което видя. Представяше си нещо като Големия адронен ускорител — гигантска машинария, нещо, което направо крещи „това е високотехнологична физика, на ръба на бръснача!“. Тук обаче имаше само грандиозен подземен каньон, гигантска дупка, изкопана дълбоко в земята и опасана от скални стени, които се простираха докъдето поглед стига.

— Какво е това? — възкликна един член на Стотицата, явно напълно объркан.

Месие вдигна ръка.

— Знам, знам — каза той. — Не очаквахте това, нали? Е, не се безпокойте, цялата пещера е пълна с най-различни машинки, които ще съсредоточат енергията в центъра. Помислете логично. Ние ще върнем обратно цял народ, близо дванадесет хиляди души. Тунелът, който са създали в дълбокия космос, е извън космическия кораб, така че през него ще трябва да премине самият той и да се върне тук. Спомнете си също, че звездолетът е самата Атлантида. Докато все още е била на Земята, са я смятали за град държава, което ще ви даде представа за размерите ѝ. Корабът всъщност е толкова голям, че ще запълни тази огромна пещера изцяло. Гледката ще бъде невероятна! — възкликна Месие с блеснал поглед. — Ще станем свидетели на завръщането на Атлантида, на праисторическата цивилизация, на човешките богове и наши непосредствени биологически предци, и всичко това ще стане едновременно. — Той си погледна часовника. — И ще стане през следващия един час.

Адамс караше колата си по улиците на Мезонекс Десю, докато накрая стигна до главния вход на ЦЕРН. Къщичката на охраната не беше кой знае какво, но гардът се хвана за телефона още щом зърна колата — явно се обаждаше на Елдридж или на някой друг от Алфа бригадата. Адамс обаче не се смути — това да го заловят всъщност беше част от плана му.

Когато спря пред вратата, пазачът излезе от кабинката и предпазливо се доближи.

— Ако обичате, изчакайте тук, сър — нервно каза той, — сега ще дойде някой да ви посрещне.

Адамс само кимна и зачака.

И наистина, след минути колата му беше заобиколена от десетина въоръжени мъже, които му крещяха да излезе с вдигнати ръце. Той се подчини и опря длани на покрива, макар че изпитваше огромна болка.

Двама от мъжете го претърсиха основно, обърнаха го с лице към тях и го заблъскаха обратно към колата. После се отдръпнаха и вдигнаха пушките си, готови да го екзекутират на място. След това се появи командир Елдридж, с пистолет „Зиг Зауер“ в месестата си ръка.

— Господин Адамс — любезно каза той, — ето че пак се срещаме. Макар че този път ще трябва да побързам, не искам да закъснея за шоуто.

Той се усмихна и вдигна оръжието си, а Адамс се взря в огромното дуло.

— Почакайте! — извика той и настойчивостта в гласа му разколеба Елдридж. — Имам информация за анунаките.

Елдридж се подсмихна.

— Какво ли знаете вие за тях, което да не ни е известно?

— Травърс ми каза нещо в Зона 51, което може да е от полза за Джейкъбс. Искam само да знам дали Лин е жива. Ако е жива, пуснете я

и ще му разкажа всичко. Ако не е, застреляйте ме още сега.

Адамс наблюдаваше лицето на Елдридж и разбра, че той внимателно претегля опциите си. Внезапно отвори капачето на телефона си и набра номер. Бързо предаде какво му е казал Адамс, слуша известно време и после се обърна към него.

— Той не се интересува от информацията ви.

— Кажете му, че става дума за това откъде идват. Имам предвид първоначално. Джейкъбс не знае, нали?

Адамс се сети за урока по история на Травърс и ясно си спомни думите му, че преди хиляди години на Земята се появили хуманоиди с много напреднала технология, но никой — дори самите анунаки — не знае как точно е станало това.

Елдридж се намръщи, но предаде съобщението на Джейкъбс и на Адамс му се стори, че чака отговора необичайно дълго. Накрая каза „Да, сър“, приключи разговора и се обърна се към хората си.

— Претърсихте ли го?

Двама от мъжете отговориха, че са го претърсили основно, и Елдридж отново се обърна към Адамс, като подозрително го огледа от главата до петите.

— Е — каза той, — претърсете го пак. Ще влезе вътре.

Джейкъбс нямаше представа с каква информация разполага Адамс, ако изобщо имаше такава. Ясно му беше, че това може би е просто хитрост, за да се вмъкне, но съществуваше известна вероятност Травърс да му е казал нещо. Професорът бе прекарал повече време в разговори с анунаките дори от него самия.

Знаеше също така, че въпреки доверието си към гостите, тяхното положение не бе толкова сигурно, колкото го бе представил. Анунаките бяха далеч по-силни от тях самите и нямаше гаранция, че ще изпълнят всичките си обещания. Затова си струваше да се докопа до всяко парченце информация, което можеше да му е от полза при общуването с тези древни хора. Знанието за техния произход например би било много ценно.

Джейкъбс напусна наблюдателната галерия и се върна в конферентната зала, за да изчака идването на Матю Адамс.

След няколко минути избутаха Адамс в стаята и го натикаха в един стол точно срещу Джейкъбс, който му се усмихна топло.

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин — каза той. — Боя се обаче, че сега нямаме време за любезности, така че дайте по същество. С каква информация разполагате?

— Жива ли е още Лин?

— Да — отговори простичко Джейкъбс. — Решихме, че е най-добре да я държим жива, в случай че решите да се отбиете. Каква е информацията? Откъде са дошли анунаките?

— Трябва първо да я видя — отвърна Адамс.

Джейкъбс кимна на Елдридж, който сграбчи Мат за главата и я блъсна в стъклената конферентна маса, след това го бутна обратно в стола с разкървавен нос. Адамс се втрени мълчаливо в Джейкъбс.

Джейкъбс се взира в него за няколко мига, търсейки знак на слабост, но не можа да открие такъв. Накрая зацъка с език и даде знак на Елдридж.

— Доведи доктор Едуардс, ако обичаш — примирено каза той.

Филип Месие се бе прибрал в контролната зала, за да ръководи операцията, но гласът му все още се чуваше по високоговорителите, изведени навсякъде из наблюдателната галерия.

— В камерата ще се генерира огромна енергия — обясни той по интеркома. — Стъклото пред вас е дебело двадесет и пет сантиметра. Без него и без защитната скална облицовка, която покрива пещерата, цялото това ниво би било разрушено, когато тунелът се активира. Но не се притеснявайте — засмя се той. — Там, където се намирате, нищо няма да ви се случи. Процесът е моделиран и изпитван хиляди пъти.

Настанена в стола си, Лин също се засмя. Изпитван хиляди пъти? Може би чрез компютърна симулация, но реален тест? Трудно е да се направят предвиждания за технология, която се използва за първи път.

— Всеки момент ще започнем началната процедура — обясни Месие. — Сега ще станете свидетели на част от мощността, която генерираме от антиматерията, произведена от ГАУ над нас.

Настъпи кратко затишие, всички млъкнаха, а светлините затрептяха. После се разнесе звук като от електрически генератор, само че много по-силен. Мощно, дълбоко, пулсиращо жужене, което премина през тялото ѝ като физически удар. След това осветлението в галерията угасна, този път, без да се включи отново, разкривайки камерата оттатък с още по-голяма яснота. След секунди изгаснаха и светлините в нея, а Лин долови известно разочарование край себе си.

— Почакайте малко — чу се гласът Месие. — Един момент.

В отдалечените краища на приличния на пещера покрив се появиха светлилки, отначало само искрици, които нараснаха, докато всяка от тях можеше сама да освети помещението. Не след дълго цялата камера се изпълни с хаотично просветващи енергийни източници, подобни на хваната в контейнер светкавица, която бясно искреше с огромна енергия.

Лин бе като омагьосана. Изведнъж на рамото ѝ легна ръка.

— Елате с мен — прошепна Елдридж в ухото ѝ.

Адамс видя Лин да влиза в стаята и сърцето му заблъска в гърдите. Беше *жива*! На нейното лице също бе изписано вълнение, което се превърна в гримаса, когато Елдридж безцеремонно я блъсна в стола до Мат.

— А сега, господин Адамс — каза Джейкъбс, — кажете ми какво знаете.

— Не и преди да се уверя, че Лин е в безопасност — отвърна Адамс. — Трябва да напусне ЦЕРН веднага, да бъде изведена навън.

Джейкъбс кимна на Елдридж, който издърпа Лин от стола ѝ, извади нож и го доближи до едното ѝ око.

— Другата възможност е да ми кажете веднага, тогава Елдридж няма да извади очите на тази кучка! — гневно кресна Джейкъбс, осъзнал, че устройството в съседната стая вече започва да работи.

Адамс се огледа. Вратата на галерията отпред се пазеше от двама мъже от Алфа бригадата, както и вратата на асансьора зад него. Елдридж държеше Лин здраво само на няколко стъпки встрани, а Джейкъбс седеше от другата страна на масата.

Над двойната врата към галерията замига светлинка, а по интеркома долетя електронен глас.

— Три минути до отварянето на тунела — каза той без никаква емоция. — Всички да заемат местата си.

Джейкъбс се обърна към Елдридж.

— Давай! — нареди той. Беше му омръзнало да играе игрички.

Адамс видя блясъка в очите на Елдридж и реагира миг преди него. Стреличките бяха опрени в небцето му, затова не бяха открити при двете претърсвания. Той сам избра дървото и ножа в една железария в Женева и ги издялка, преди да се отправи към ЦЕРН. Бяха малки, но тежки и много остри. Спусна една от небцето към езика си, сви го около нея и я издиха колкото се може по-силно.

Бе научил тази техника като дете и прекара стотици часове, целейки се от шест метра в двусантиметрова мишена, докато накрая умението се превърна във втора природа. Можеше да задържи до шест отровни стрелички в устата си без риск и макар че не успя да намери подходяща отрова за краткото време, с което разполагаше, за да се подготви, бе натрил връхчетата им с чили на прах, така че когато първата стреличка влезе в дясното око на Елдридж, той се преви от болка и изкрепя с все сила. Веднага пусна Лин, изтърва ножа си на земята, ръцете му се стрелнаха към раненото око, а краката му омекнаха от раздиращата болка.

Адамс се обърна към Джейкъбс, знаейки, че може да си разреши само един изстрел, преди да се занимае с пазачите. Пусна още една стреличка, но Джейкъбс реагира бързо и се прикри под масата, а острието изсвистя безполезно над главата му.

Мат бързо се наведе, за да вдигне ножа на Елдридж, и го метна през стаята към гардовете, застанали на двойната врата. После се обърна към охранителите до асансьора, които вече се целеха в него, но той изстреля две стрелички последователно и уцели и двамата в лицата. Не беше кой знае какво, но стигаше, за да им попречи да стрелят по него в следващите няколко мига.

Чу сподавен вик до себе си, обърна се и видя, че ножът, който бе метнал, стърчи от гърдите на един от другите пазачи. Той падна на колене с широко отворени очи, а партньорът му откри огън с автомата си.

Докато Адамс и Лин търсеха прикритие зад металните подпори на стъклената маса, Джейкъбс се втурна към двойната врата. Куршумите разбиваха стъклото и рикошираха от металните крака на

масата. Адамс придърпа полуслепия Елдридж към себе си с ранената ръка и го удари по челюстта с другата, като на практика го нокаутира. Пресегна се да вземе оръжието му, но Лин го беше изпреварила и го насочваше към мъжете до асансьора.

Двамата гардове се бяха опомнили след стреличките и отново вдигаха оръжията, но залитнаха назад към металната врата на асансьора, когато Лин изстреля четири куршума, по два на човек, улучвайки всеки от тях право в гърдите. По полирания дървен под блиснаха кървави фонтанчета.

За момент Адамс погледна изненадано Лин, а после се обърна към двойната врата.

— По дяволите! — изруга тя, видяла, че Джейкъбс изчезва на сигурно място в галерията.

Последният пазач отново откри огън по тях, а Лин привлече изстрелите му, като се търкулна на една страна и го обстреля. Адамс се претърколи в противоположната посока и пусна останалите две стрелички.

Последният гард се килна на една страна, когато един от куршумите на Лин го уцели в бедрото, и се люшна назад, щом стреличките на Адамс влязоха в гърлото му.

— Две минути до отварянето на тунела — обяви електронният глас.

— Хайде! — каза Адамс, докато се изправяше. — Да влизаме, веднага!

Вниманието на билдербергите бе съсредоточено изцяло върху витрината за наблюдение и те удивено наблюдаваха как захранваната от антиматерия машина в огромната пещера се задейства напълно. Всеки отвор и ниша в далечния покрив излъчваха концентрирана светлина, сякаш в камерата буйстваше някаква невероятна гръмотевична буря. Всички ясно осъзнаваха каква огромна мощност се генерира тук и никой не се съмняваше на какво е свидетел.

В този момент двойната врата на конферентната зала се отвори с трясък, Джейкъбс нахълта в галерията и падна на колене.

— Блокирайте вратите! — изкрещя той, макар че виковете му бяха заглушени от гръмотевичния трясък на устройството.

После двойната врата се отвори отново, вътре влетяха Адамс и Лин, насочили картечници към залата, и се втурнаха покрай редиците кожени канапета. Билдербергите се проснаха на пода в идеален синхрон и се разкрещяха, а двамата натрапници вдигнаха оръжия към тавана и стреляха, докато всички залегнаха още по-ниско с наведени глави.

Четирима мъже от Алфа бригадата, невъоръжени в тази предполагаемо недостъпна зона, се затичаха към Адамс и Лин, но бяха покосени на мига, а надупчените им от куршуми тела се свлякоха тежко на пода.

— Изключете устройството! — кресна Лин с всичка сила. Когато никой не помръдна, тя изстреля още един откос, а куршумите минаха на сантиметри от главите на билдербергите. — Изключете го! — отново извика тя.

Отговор не последва. Видял къде се крие Джейкъбс, Адамс прескочи пейките, пресегна се и го измъкна, като завря дулото на оръжието си под брадичката му.

— Изключи го — заплашително прошепна той. — Изключи го, или ще ти размажа мозъка и никога няма да видиш анунаките.

— Една минута до отварянето на тунела — отново се обади електронният глас.

— Действай! — още по-силно извика Адамс.

— Вече не можеш да го изключиш — отвърна Джейкъбс през зъби. — Всичко свърши.

Адамс тъкмо щеше да дръпне спусъка, когато двойната врата отново се разтвори и вътре нахлу Елдридж с картечница във всяка ръка. Полусляп, с окървавено лице и обзет от ярост, едрият мъж веднага откри огън, обсипвайки наблюдателната галерия с мощни 40-калиброви куршуми.

Адамс и Лин веднага се прикриха, а куршумите зачаткаха по витрината, рикоширайки от армирания материал.

— Недей, глупак такъв! — кресна Джейкъбс от пода. — Ще ни избиеш всичките!

Елдридж обаче не слушаше и отново откри огън. Куршумите му описаха линия през стаята, като разбиха и сринаха цял панел в близкия контролен център.

— Не! — извика Месие и се втурна към панела в опит да го спаси, но той бе безвъзвратно повреден. Ученият се обърна към Елдридж без капка надежда в очите.

— Какво направихте? — попита той.

Колегите му се щураха из лабораторията, обзети от луда паника. Внезапно армираният панел за наблюдение простърга в рамката си, повдигна се и се наклони, отваряйки се като огромна клапа, и Адамс разбра, че Елдридж е улучил операционния механизъм.

Светкавиците в камерата станаха още по-ярки и билдербергите се разкрещяха, спомняйки си думите на Месие. Без защитното стъкло бяха обречени.

— Тридесет секунди обратно броене — продължи да докладва безстрастният глас.

— Затворете прозореца! — в един глас изкрещяха дузина гърла. В цялата галерия се възцари хаос. Прозорецът обаче не можеше да бъде затворен — беше прекалено голям и прекалено тежък, а контролният панел бе напълно разрушен от куршумите.

Внезапно картечните пистолети на Елдридж се оказаха празни. Адамс се втурна напред и с всички сили го блъсна в двойната врата, след което двамата нахлуха в конферентната зала. Елдридж беше поедър и използва това, за да вземе превес и заблъска Адамс през стаята, докато гърбът му се удари в твърдите метални врати на асансьора.

На Адамс му се повдигна от острата болка, която разкъса рамото му, а Елдридж обви едрата си ръка около врата му, влагайки цялата си сила, като смаза трахеята му и бавно го задуши почти до безсъзнание. Мат видя налудничавия поглед в очите му и разбра, че няма да спре, преди да го е убил. Притъмня му, усети как въздухът не стига до мозъка му и разпери пръсти, опипвайки стената зад себе си.

— Двадесет секунди — оповести гласът и тогава Адамс намери онова, което търсеше. Натисна го и вратите на асансьора се отвориха. Двамата паднаха на металния под и натискът върху гърлото му отслабна. Той използва инерцията от падането, за да забие крак в стомаха на Елдридж и да го преметне над главата си. Огромното тяло се блъсна в стената на асансьора, който се разтресе при удара. Тогава вратите се затвориха и кабината започна да се издига. Елдридж се беше ударил в бутоните. Адамс чу електронния глас за последен път:

— Десет секунди.

В галерията вълнението от пристигането на анунаките беше отстъпило пред неподправения ужас от онова, което щеше да се случи. В помещението оттатък проблясъците станаха по-концентрирани и постоянни, а лъчите започнаха да се събират в центъра на пещерата, където на каменистия под пред самите им очи се оформи топка светлина.

Внезапно Лин разбра какво трябва да направи. Не знаеше как или защо, но го усещаше с цялото си същество. Докато всички останали се опитваха да избягат от огромния прозорец, тя тръгна към него и се затича към изпълнената със светлина пещера.

Някой сложи ръка на рамото ѝ и я спря. Тя се обърна и видя Джейкъбс, който се взираше в нея с ужасено изражение.

— Спрете! — изкрещя той. — Не влизайте там! Всичко ще провалите!

Той посегна към гърлото ѝ и се опита да я удуши. Лицето му беше само на сантиметри от нейното и тя най-сетне зърна лудостта в очите му. Дори не успя да изпита удовлетворение, когато дръпна спусъка на картечния си пистолет и порой от 40-калиброви куршуми се забиха в корема на Джейкъбс. Той изохка и падна на пода, пръстите му се откъснаха от гърлото ѝ и се насочиха към бликащите навън черва, които гледаше със смаяно изражение. Вдигна очи към Лин, но тя вече се беше обърнала към отворения прозорец. Хвърли оръжието на една страна и се покачи на рамката, като дишаше тежко.

— Пет — отброи гласът, — четири... три... две... едно. Тунелът се отваря.

Тогава, изричайки молитва за пръв път от много години, тя скочи.

Асансьорът бързо се издигаше, нарушавайки равновесието и на двамата им, но Адамс си даде сметка, че Елдридж все още е замаян от удара в стената. Възползва се от това, блъсна го назад, изстреля длан и я заби в незащитеното му гърло. В смачкания гръклян нещо изклокочи, но Елдридж се хвърли напред, сграбчи Адамс в меча прегръдка и му изкара въздуха с мощните си ръце. Кръв започна да се процежда през превръзката на ръката на Мат и зрението му се замъгли. Въпреки това все още не беше победен и дяволите да го вземат, ако се оставеше.

Той сви коляно и го заби право в слабините на Елдридж, после сви лакът и го удари в лицето, като строши носа му. Елдридж обаче не го пускаше и стискаше все по-здраво.

Тогава асансьорът започна да се люлее и тресе, сякаш се разпадаше, и Елдридж най-сетне го пусна. Адамс се стовари на пода, който беше ужасяващо горещ — изглежда нещо го нагриваше отдолу. Той инстинктивно се отдръпна и в този момент целият под поддаде. Той се хвана за перилата, наблюдавайки как подът на кабината и командир Елдридж падат в шахтата, която беше изпълнена със странен зелен пламък. Докато се носеше към горящата шахта, лицето на военния побеля от шока и точно преди да падне в огъня, в очите му най-сетне се мерна страх.

Лин влетя в помещението точно когато мълните се събираха в солидна маса, която обгръщаше цялата стая в кълбо от чиста енергия. Тя беше единственото живо нещо там, така че енергията се събра около падащото ѝ тяло и запулсира около него като живо същество. Тя увисна във въздуха, а топката мощна светлина я обви като топла течност. Усили се още повече и тогава тя изгуби представа коя е и къде е, сякаш вече не съществуваше.

Тогава всичко потъна в мрак и Лин вече не чувстваше нищо.

Странният зелен огън угасна почти в момента, в който се появи, а Адамс остана да виси на парапета и да се взира в обгорената шахта и безформената маса, останала от тялото на Елдридж на дъното. Той внимателно докосна стената под асансьора и се изненада, защото тя беше хладна. Опипа наоколо и откри, че всичко е хладно, сякаш изобщо не бе горяло. Мат бавно се спусна през пода, като използваше дръжките по стените на шахтата, за да слезе.

На дъното се взря в трупа на Елдридж. Той изглеждаше така, сякаш плътта се е варила, докато не се е отделила от костите, а от миризмата му се догади. Ако тази енергия беше обляла цялото ниво, какво ли се беше случило с Лин? Почти не искаше да се върне, но знаеше, че се налага.

Анунаките там ли щяха да бъдат? Преглътна с усилие и продължи. Имаше само един начин да узнае. Стигна до конферентната зала и видя, че стената, която я отделя от контролното помещение, сега е просто строшена черупка, а в камерата долу не се забелязва никакво движение. Навсякъде имаше тела, а плътта се беше свлякла от костите им. Мат тръгна към огромните прозорци, застана на ръба и надникна в пещерата отатък. Веднага му стана ясно, че там няма никакъв „кораб-майка“, никаква Атлантида, понесла анунаките убийци.

Но къде беше Лин? Той обърна гръб на пещерата и огледа десетките съсипани тела. Стисна зъби и започна да търси.

Час по-късно приключи огледа, убеден, че Лин не е сред труповете. Къде беше? Нима някак бе успяла да избяга? С цялото си сърце се надяваше да е така. Какво обаче се беше случило тук? Енергията очевидно се беше фокусирала върху пещерата — по стените имаше същите обгорени следи, както навсякъде из подземието — но въпреки това тунелът не се беше отворил. Или пък беше?

Той отново обмисли изчезването на Лин и погледна към пещерата с други очи. Лин беше жива, той го знаеше. Не беше наясно къде точно, но някъде във Вселената тя беше жива. И той нямаше да се откаже, докато не я намери.

ЧАСТ ПЕТА

Лин се събуди и ръцете ѝ инстинктивно се насочиха към корема. Нямаше как да бъде сигурна, но се чувстваше добре и засега това трябваше да е достатъчно. Къде се намираше обаче? Беше тъмно, а земята под нея беше камениста. Дали все още беше в пещерата? Вдигна очи и видя звезди. Не, беше някъде навън.

Какво ли се беше случило? Присъствието ѝ в камерата очевидно някак си бе променило механиката на времево-пространствения тунел и той беше действал по непредвиден начин. Внезапно ѝ мина неприятната мисъл, че може да се намира където и да било из Вселената.

Тя рязко вдигна глава, за да погледне отново звездите, и веднага се почувства по-сигурна. Все още беше на Земята, в това нямаше съмнение, при това в Северното полукълбо и лесно различаваше познатите очертания на Голямата мечка и Орион, намери и Венера — всичките бяха на обичайните си места. Когато се обърна, видя и Луната, която я осветяваше с цялото си величие. Освен това си даде сметка, че ако действително се намираше на друга планета, вероятно нямаше да може да диша. Въпреки това обаче не знаеше къде е и тръгна да огледа пейзажа наоколо.

Скоро толкова се умори, че ѝ се прииска да полегне. Откри място, което ѝ се стори безопасно — на завет под една скала, направи си възглавница от якето си и след секунди заспа.

Събуди се на следващата сутрин, огряна от лъчите на слънцето. Прочисти ума си и тогава чу звука. Беше странен, непознат, никога не беше чувала нещо подобно — приличаше на ръмжене на гущер. Тя се огледа и очите ѝ се разшириха, когато видя животните на билото на малкия хълм пред нея. Бяха огромни и покрити с пера и докато наблюдаваше как се разхождат по пустия пейзаж, Лин беше сигурна, че никога не е виждала такива. Или пък беше?

Вдигна очи към слънцето, сякаш за да се увери, че все още е на Земята. Изправи се на крака и отново тръгна. Вървя много дълго и по всичко личеше, че се намира в пустиня. Не спря с часове, беше изтощена и все пак не откри признаци на живот, като се изключат онези странни същества. Нямахте и следи от хора.

Седна и огледа пустинната картина. Храстите, които успяваше да различи, ѝ изглеждаха познати, но какво знаеше тя за храстите в пустинята? Почти нищо. Онези същества обаче я притесняваха, напомняха ѝ на нещо, което беше виждала преди, в учебник в училище или може би в университета. Но учебник по какво?

Накрая отговорът я зашлеви със силата на парен чук.

През следващите няколко дни тя продължи да се придвижва напред, докато накрая стигна до голяма река, която мощно течеше сред иначе безплодния терен. Щеше да ѝ спаси живота и Лин реши да се придържа към нея, като се храни с малкото, което открива из пустинята и пие прекрасната чиста вода.

И така един ден ги видя, първо отдалеч — шестима, движеха се към реката. Скри се зад купчина камъни и продължи да наблюдава съществата, които разпозна с ужасяваща сигурност. Ходеха изправени на два крака, бяха високи около метър и шейсет и мускулестите им тела бяха почти изцяло покрити с косми. Чертите им не се различаваха много от нейните и тези на хората, които познаваше, но очевидно не бяха хомо сапиенс.

Гледа ги, докато пиеха и се къпаха около час, общувайки със смесица от ръмжене и подсвирвания, докато накрая излязоха от реката и тежко се запътиха натам, откъдето бяха дошли.

Видяното ѝ помогна да разбере какво се беше случило и за да изпита хипотезата си, прекара следващите няколко нощи взирайки се в звездите, като измерваше движението им, доколкото ѝ беше възможно.

След няколко нощи беше сигурна — ужасена, но сигурна.

* * *

Съществата, които видя край реката, присъстваха в много от книгите за еволюцията на човешкия вид, които бе прочела в „Харвард“, както и в някои от онези, които беше изучавала при последните си изследвания. Те бяха членове на изчезнал подвид — хомо неандерталенсис.

Това откритие потвърди и предположението ѝ, че огромните космати същества, които видя първия ден, са земни ленивци — животни, които също отдавна бяха изчезнали. По астрономия беше по-

добра, отколкото по палеонтология, и познанията ѝ бяха потвърдили страховете ѝ.

Нощното небе си оставаше почти същото през годините, но когато ставаше дума за много дълги периоди от време, човек можеше да забележи дребни разлики дори с невъоръжено око. Лин знаеше, че неандерталците са измрели преди десетки хиляди години, но това не я подготви за заключенията, до които я доведоха наблюденията на звездите, чиято позиция сочеше, че се е върнала двеста хиляди години назад. Наистина бе попаднала в тунела, но вместо да огъне пространството и да доведе анунаките, той беше огънал времето. Докато обмисляше станалото, тя не можа да не си припомни думите на професор Травърс.

„Да — беше отговорил той, когато го попитаха за анунаките, — но не ме питайте как са еволюирали, и те самите не знаят. В един момент на Земята е имало и други хомо сапиенс, включително ергастор, хайделбергенсис, рудолфенсис, хабилис, неандерталенсис и други, но после се появил хомо сапиенс сапиенс, който бил напълно развит не само физически, но и умствено.“

Докато седеше на брега на реката, докосвайки корема си, в който растеше детето на Матю Адамс, Евелин Едуардс най-сетне разбра всичко.

Издание:

Автор: Дж. Т. Бранън

Заглавие: Произход

Преводач: Илиана Велчева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: Pro Book

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

Редактор: Марко Кънчев

Коректор: Марко Кънчев

ISBN: 978-954-2928-63-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1974>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.